

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

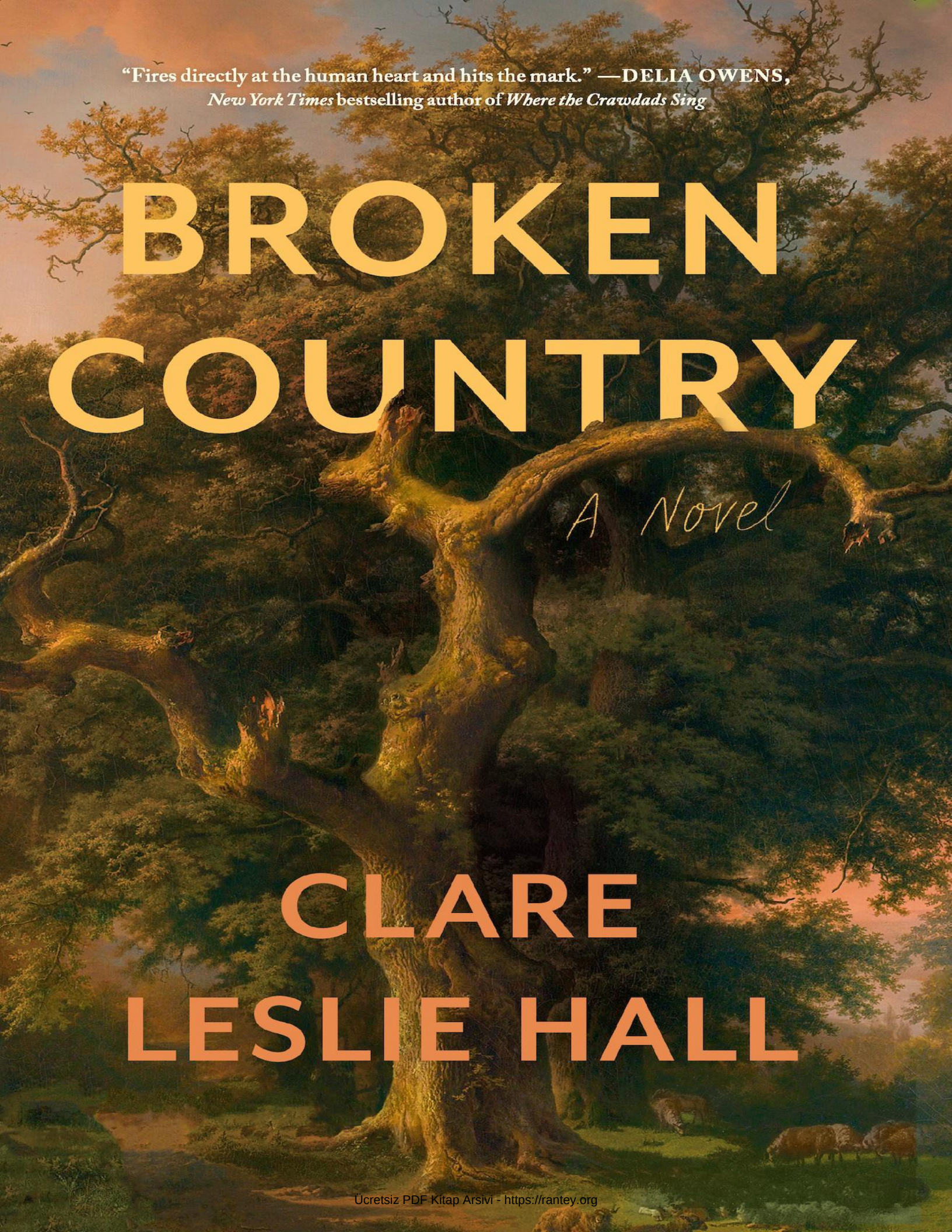
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



"Fires directly at the human heart and hits the mark." —DELIA OWENS,
New York Times bestselling author of *Where the Crawdads Sing*

BROKEN COUNTRY

A Novel

CLARE
LESLIE HALL



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.





Bu Simon & Schuster e-kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve şartlar ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

BROKEN COUNTRY

A H O Y E L

CLARE
LESLIE HALL

SIMON & SCHUSTER

New York Amsterdam /Antwerp Londra
Toronto Sidney Yeni Delhi

Jake, Maya ve Felix için, benim üç yıldızım

Birinci Bölüm

Gabriel

Çiftçi öldü, öldü ve herkesin bilmek istediği tek şey onu kimin öldürdüğü. Kaza mıydı yoksa cinayet mi? Cinayet gibi görünüyor, diyorlar, kalbe sıkılan kurşunla, o kadar kesin ki kasıtlı olmalı.

Konuşmamı bekliyorlar. İki çift göz acımasızca bakıyor. Ama polis gelmeden önceki dakikalarda tekrar tekrar çalıştığımız kelimeleri, benden ne söylememi istediğini onlara nasıl söyleyebilirim?

Başımı sallıyorum, daha fazla zamana ihtiyacım var.

Söyledikleri doğrudur: Son bir anda bütün bir ömrü yaşayabilirsiniz. Biz yine o çocuk ve kızız, önümüzde her şey var, ışık ve harikulade güzellikten, yıldızların altındaki gecelerden oluşan bir zafer dizisi.

Ona bakmamı bekliyor ve baktığımda iyi olduğunu göstermek için gülümsüyor, başını kısa bir süre sallıyor.

Söyle, Beth. Şimdi söyle.

Yüzüne tekrar bakıyorum, o zaman da şimdi de ve her zaman da benim için güzel, her şey değişmeden önce aramızda son bir bakış.

1968

Hemston, Kuzey Dorset

"Gabriel Wolfe tekrar Meadowlands'de yaşamaya başladı," diyor Frank, kahvaltı sırasında bu isim kafamda patlıyor. "Artık boşanmış. Sadece o ve oğlu o kocaman yerde takılıyorlar."

"Oh."

tek kelime bu gibi görünüyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Frank. Masanın kendi tarafından kalkıp benimkine doğru yürüyor, yüzümü ellerinin arasına alıp beni öpüyor. "O hödüğün başımıza dert açmasına izin vermeyeceğiz. Onunla hiçbir şey yapmayacağız."

"Sana kim söyledi?"

"Dün gece barda çok konuşuldu. Görünüşe göre tüm eşyalarını Londra'dan getirmek için iki büyük kamyon kullanmışlar."

"Gabriel buradan nefret ederdi. Neden geri gelsin ki?"

Yıllardır ilk kez yüksek sesle söylediğim bu isim dilimde tuhaf bir his uyandırıyor.

"Buraya bakacak başka kimse yok. Babası çoktan gitti, annesi dünyanın öbür ucunda. Boğazına kadar dingo bokuna batmış durumda."

Frank her zaman beni güldürmeyi başarır.

"Burada onun için ne var ki?" Frank kayıtsızca söylüyor ama aklından geçen söylenmemiş düşünceyi görüyorum. *Senin dışında*. "Mutlaka satıp Las Vegas'a ya da Monte Carlo'ya ya da her neresiyse oraya taşınacak..."- sözcüğünü arıyor, memnun görünüyor kendisiyle bulduğunda
-"Ünlüler ."

Frank gündüz saatlerinin tamamını ve gecelerin de bir kısmını çiftlikte geçiriyor, hayvanlarımıza bakıyor ve toprağı işliyor. Tanıdığım herkesten daha çok çalışıyor ama bir bahar günbatımının güzelliğini ya da bir tarlakuşunun ani, baş döndürücü yükselişini fark etmek için her zaman zaman ayırıyor, hava durumuna ve vahşi yaşama olan uyumu kemiklerinin derinliklerine yerleşmiş. Onun hakkında sevdiğim pek çok şeyden biri. Frank'in roman okumaya ya da tiyatroya gitmeye vakti yok. O bir şey bilmez

Biri suratına bir martini fırlatsa onu bile içmez. Gabriel Wolfe'un tam zıttı, ya da en azından gazetelerde okuduklarımızın.

Botlarını giymek için kapıya yaslanan kocamı izliyorum. Yirmi dakika içinde tenine üç kat derinliğinde inek gübresi kokusu sinmiş olacak.

Diğer taraftan sertçe vurulan kapı Frank'in irkilmesine neden olur. " olsun," der ve kapıyı hızla çekerek açar, kardeşi odanın içine düşer.

Sabahlarımız her zaman bu şekilde başlar.

Jimmy, dün gece içtiği biradan dolayı hâlâ kızarmış, gözleri yarı kapalı, saçının bir tutamı jölelenmiş gibi dimdik, "Aspirin, Beth? Bir banger var."

İlaç kutusunu şifonyerden indiriyorum, öncelikle Jimmy'nin akşamdan kalmaları için kullanılıyor. Bir zamanlar içi bebek parasetamolleri ve acil durum yara bantlarıyla doluydu.

Aralarında beş yaş var ama Frank ve Jimmy birbirlerine o kadar benziyorlar ki, uzaktan ben bile onları ayırt etmekte zorlanıyorum. Boyları 1.80'in üzerinde, koyu, neredeyse siyaha saçları ve mavi gözleri var. Bana annelerinin gözleri olduğu söylendi, ancak onunla hiç tanışma şansım olmadı. İkisi de eski püskü kadife pantolonlar ve kalın gömlekler giyiyor, yakında günlük üniformaları olan lacivert tulumlara bürünecekler. Köyde onlara bazen "ikizler" deniyor, ama sadece şaka olarak; Frank daha çok büyük kardeş.

"Şu birayı bitirip geceyi noktalayacağım'a ne oldu?" Frank, Jimmy'ye sırtarak şöyle der.

"Bira, dürüst bir günün emeği için Tanrı'nın ödülüdür." "Bu İncil'den mi?"

"Eğer öyle değilse, öyle olmalı."

"Öğlen kuzuların yanında olacağız. Sonra görüşür müyüz?" Kardeşler kapıdan çıkarken Frank bana sesleniyor, avluyu geçerken hâlâ gülüyorlar.

Erkekler süt sağmaya gittiği ve mutfak temizlendiği için yapılacak bir sürü iş var. Her iki kardeşin de tulumları durulanmış ve fırçalama tahtasında beni bekliyor. Kahvaltı bulaşıkları. Süpürgeyi ne kadar sık elime alırsam alayım, her zaman süpürülmesi gereken bir zemin.

Bunun yerine, taze bir fincan kahve yapıyorum ve Frank'in eski mumlu ceketini giyiyorum ve küçük ferforje masada oturup tarlalarımıza bakıyorum, ta ki bakışlarım hedefiyle buluşana kadar: ufuktaki yeşil meşe tüylerinin üzerinden bakan farklı yüksekliklerde üç kırmızı baca.

Meadowlands.

Önce

1955

İzinsiz girdiğimin farkında değilim, bir hayal dünyasında kaybolmuşum, kafam zafer kazandığım romantik senaryolarla dolu. Kendimi bir çeşmenin yanında, orkestra eşliğinde ateşli bir aşk ilanı alırken hayal ediyorum. Bu dönemde çok fazla Austen ve Brontë okurum, süsleme eğilimim vardır.

Gökyüzüne bakıyor olmalıydım, kelimenin tam anlamıyla başım bulutların içindeydi: Çarpışma aniden ortaya çıktı.

"Ne oluyor be?"

Çarpıştığım, omzu omzuma çarpan bu çocuk bir kahraman değil. Uzun, ince, kibirli, genç bir Bay Darcy gibi.

"Bakmıyor musun?" diyor. "Burası özel arazi."

Tüm bu "özel arazi" meselesini biraz saçma buluyorum, özellikle buna bunun gibi kesilmiş camdan vurgu eşlik ettiğinde. İçinde bulunduğubu çayırılık, yeşil ve kıvrımlı, bulut çiçekleri açan meşeler, tüm ihtişamıyla İngiltere. Keats'in, Wordsworth'ün. Herkesin tadını çıkarabileceği bir yer olmalı.

"Gülüyor musun?" O kadar sinirli görünüyor ki neredeyse güleceğim.

"İssız bir yerin ortasındayız. Burada başka kimse yok. Bunun ne önemi olabilir ki?"

Çocuk söylediklerimi anlamadan önce bir süre bana bakıyor. "Haklısın. Tanrım. Neyim var benim?" Elini uzattı, bir barış teklifi gibi. "Gabriel Wolfe."

"Kim olduğunu biliyorum."

Beklentiyle bana bakıyor, ismimi bekliyor. Ama henüz ona söyleyecek gibi hissetmiyorum. Gabriel Wolfe hakkında konuşulduğunu duymuştum, büyük evin meşhur yakışıklı çocuğu, ama onu ilk kez canlı olarak görüyorum. Güzel bir yüzü var: kız arkadaşlarımin uğruna cinayet işleyeceği kirpiklerle çerçevelenmiş koyu renk gözler, alnına dökülen dalgalı kahverengi saçlar, keskin elmacık kemikleri, zarif bir burun. Sanırım buna asıl bir güzellik diyebilirsiniz. Ama yün çorapların içine sokulmuş tüvit pantolon giyiyor. Üstüne örtülmüş

omuzları pelerin gibi, kemeri sarkan tüvit bir ceket. Yaşlı adam kıyafetleri. Hiç benim tipim değil.

"Burada ne yapıyordun?"

"Oturup okuyacak bir yer arıyorum." Ceketimin cebinden kitabımı çıkarıyorum
- Emily Dickinson'ın ince bir cildi.

"Oh. Şiir."

"Sesin biraz hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor. P. G. Wodehouse sana daha mı uygun?" İç çekiyor. "Ne düşündüğünü biliyorum. Ama yanılıyorsun."

Yine gülümsüyorum, elimde değil. "Nesin sen, zihin okuyucu mu?"

"Benim beyinsiz, üst sınıf bir budala olduğumu düşünüyorsun. Bir Bertie Wooster."

Başımı eğiyorum ve onu değerlendiriyorum. "Kıyafetine bayılırdı, kabul etmelisin. Çok şık olduğunu söylerdi."

Gabriel güldüğünde, bu onu tamamen değiştirir.

"Bunlar babamın eski balıkçı pantolonu. Kermese giden bir kutu dolusu eşyanın arasından aşırıdım. Bu kadar alınacağınızı bilseydim giymezdim."

"Yaptığın şey bu mu, balık tutmak mı?"

"Evet, hemen şurada. İstersen sana gösteririm."

"Benim gibi avamlar için yasak bölge olduğunu sanıyordum."

"Görüyorsunuz, işte bu yüzden gelmeniz gerekiyor. Kaba ve bunu telafi etmek istiyorum."

Önünde duruyorum, emin değilim. İçinden çıkılması zor bir şeye kapılmak istemiyorum Tek istediğim oturup kitap okuyabileceğim güzel bir yerdi.

Yine gülümsüyor, yüzünü değiştiren o . Yaşlı adam kıyafetiyle bile yakışıklı.
"Bisküvilerim var. Lütfen gelin."

"Ne tür bisküviler?"

Gabriel tereddüt eder. "Kremalı muhallebi."

Fountain, orkestra. Göl, bisküvi. O kadar da abartılacak bir şey değil.

"Peki, bu durumda..." Ben de diyorum ki, işte böyle başlıyor.

Tüm mevsimler arasında, havanın soğuktan sinsileştiği, kuşların uyanmaya başladığı ve tarlaların kuzularla dolduğu erken ilkbahar her zaman en sevdiğim mevsim olmuştur. Bobby kuzularımız için çıldırırdı. Her yıl kimsesizleri beslerdi, bu onun işiydi, başkasının izin vermezdi, hatta bir keresinde bunu yapmak için okuldan bile izin almıştı. Ruhlu bir çocuktur, kış boyunca şort giyerdi ve müdire onu palto alması için eve gönderdiğinde bile palto giymezdi. Altın bir çocuktur, küçükken o kadar çok şarkı söylerdi ki ona Elvis derdik. Uzun boylu ve zayıftı, kahverengi saçları tıpkı amcasınıninki gibi dikti.

Jimmy'nin transistörlü radyosu çalışıyor, teneke ahıra varmadan çok önce duyabiliyorum. Beatles: "Hello, Goodbye" son ses. Pek pastoral değil ama belli ki Jimmy'nin akşamdan kalmalığına iyi geliyor. Tarlanın tepesindeki kapıdan içeri girerken onu izliyorum, bir eli bir koyunun sırtında, kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyor, sol ayağı sallanıyor.

"Frank nerede?" Ben söylüyorum, Jimmy de tarlanın dibini işaret ediyor.

Birlikte durup kocamın çitten atlayışını izliyoruz. Güçlü bir kolunu üst parmaklığa yerleştiriyor, vücudu dik bir açıyla sallanıyor, sonra da bir olimpiyat engelli koşucusu gibi parmaklığı aşıyor. Onu çoğu gün bunu yaparken görüyorum ama yine de bana küçük bir zevk veriyor, hayatı sıkı çalışmayla geçen bir adamda bunun basit sevinci.

Kollarını enerjik bir şekilde sallayarak sahada bize doğru yürüyor; buradan bile muhtemelen ısıklık çaldığını biliyorum. Burası Frank'in olmayı en çok sevdiği yer.

Koyunlarımızın çoğu doğum yaptı, kırk altı kuzumuz meraya çıktı ve bir kısmı hala ahırlarda. Sadece bir biberonla beslenen ve bir ölü doğan var. Frank ve Jimmy gebe koyunlara bakıyor, avuç içlerini karınlarına dayayarak bir çatlak olup olmadığını kontrol ediyor, doğum belirtisi var mı diye arka taraflarını inceliyorlar. Bu her şeyden çok bir içgüdü; bunu uykularında bile yapabilirler. Jimmy yumuşak , çalışırken koyunlarla sohbet ediyor, işi bittiğinde onlara Rich Tea bisküvileri veriyor. Frank her zaman acelecidir, kafasında bitmek bilmeyen bir görev listesi, çok fazla şey tutan bir beyin vardır.

"Anneler toplantısını bitirip yola devam edebilir miyiz?" Frank böyle deyince Jimmy gözlerini deviriyor.

Koyunlara "Patronluk , değil mi?" diyor.

Koyunların kendilerine ait uzun, eğimli bir tarlaları var ama fazla , hep burada, ahırın yanında kümeleniyorlar. Bir hafta kadar sonra kuzular daha bağımsız hale gelecekler ve işte o zaman cılız bacakları bükülerek bir yöne doğru koşuşturmaya başlayacaklar. Bobby'nin en çok sevdiği sahne. O bir çiftlik çocuğuydu, işlerin nasıl yürüdüğünü anlıyordu, ama yıl bebeklerini pazara gönderme zamanı geldiğinde kalbi kırılıyordu.

Havlamayı ilk hangimiz duyduk bilmiyorum. Dönüp baktığımızda altın saçlı bir lurcher bize doğru koşuyordu.

sahibi olmayan bir sokak köpeği kuzularımıza saldırıyor.

"Çekil şuradan!" Frank Lurcher'ı engellemeye çalışıyor. Kendisi 1.80 boyunda, iri yarı ve sert biri ama köpek onun etrafından dolanıp doğrudan koyunlarımızın arasına dalıyor.

Koyunlar inliyor, minik yavrular korku içinde meliyor; sadece birkaç günlükler ama tehlikeyi hissediyorlar. Köpekte ani bir değişim. Gözler kararıyor, dişler açılıyor, vücut adrenalinle kaskatı kesiliyor.

"Silah, Jimmy! Hemen!" Frank bağırır ve Jimmy dönüp kulübeye doğru koşar.

Hızlıdır Frank, ilkel kükremesiyle köpeğe doğru koşar, ama köpek daha hızlıdır. Bir kuzuyu koparıyor, boynundan ısırıyor, boğazını parçalıyor. Kanının korkunç kırmızısı, çimlerin üzerinde kıpkırmızı bir havuz oluşturuyor. Bir kuzu, iki kuzu, sonra üç kuzu; bağırsaklar kurban bağırsakları gibi dışarı dökülüyor. Koyunlar şimdi her yere dağılıyor, tökezleyerek dışarı çıkıyorlar, dehşetten kör olmuşlar, yeni doğmuş yavruları ortada.

Köpeğe doğru koşuyorum, çığlık atıyorum, kuzuları toplamaya çalışıyorum ama Jimmy'nin bağırıldığını duyuyorum, "Çekil önümden Beth! Çekil."

Ve sonra Frank beni kollarının arasına aldı, o kadar sıkı tutuyor ki göğsüne bastırıyorum ve kalbinin gümürtüsünü hissedebiliyorum. Silah sesini duyuyorum, sonra bir tane daha ve köpeğin hızlı, öfkeli acı ulumasını. Her şey bitmişti.

"Lanet olsun," diyor Frank, geri çekilip yüzümü kontrol ediyor, avucunu yanağıma bastırıyor.

Köpeğe doğru yürüyoruz, üçümüz de koyunlara "Hadi kızlar" diye sesleniyoruz ama onlar titriyor, meliyor ve üç bebek cesedini bir kenara bırakıyorlar.

, bir serap gibi, bir çocuk sahaya doğru koşarak geliyor. Küçük ve sıska, sortlu. Belki on yaşlarında. "Köpeğim," diye bağırıyor.

Sesi çok tatlı ve yüksekti.

Çocuk kanlı tüy yığınının "Köpeğimi öldürdün!" diye bağırdığı sırada Jimmy "Siktir!" diyor.

Babası şimdi burada, nefes nefese ve yüzü kızarmış, ama tanıdığım çocuktan pek de farklı değil. "Aman Tanrım, onu vurdun."

". " Frank kesilmiş kuzuları işaret ediyor.

Gabriel'in Frank'in kim olduğunu ya da en azından evli olduğunu bildiğini sanmıyorum ama sonra dönüp beni görüyor. Kendini toparlamadan önce yüzünde anlık bir panik ifadesi belirliyor.

"Beth," diyor.

Ama onu görmezden geliyorum. Kimse çocuğa bakmıyor. Köpeğinin yanında duruyor, elleriyle dehşeti bastırmak istercesine gözlerini kapatıyor.

"İşte." Saniyeler içinde yanındaydım, ellerim omuzlarındaydı. Sonra önünde diz çöküp kollarımı ona doluyorum. Ağlamaya başladı.

"Ağlamaya devam et," diyorum. "Ağlamak yardımcı olacaktır."

Bana doğru yığıldı, şimdi feryat ediyor, kollarımda şortlu bir çocuk.

Ve her şey yeniden böyle başlıyor.

Duruşma

Old Bailey, Londra, 1969

Hiçbir şey beni, sevdiğim adamın iki cezaevi görevlisi tarafından kuşatılmış bir şekilde sanık sandalyesinde oturup kararını beklerken çekeceği ıstıraba hazırlayamazdı.

Akla hayale gelmeyecek bir suçla suçlanan bir adam.

Yüzümü aramak için galeriye hiç bakmıyor ve jüriye de bakmıyor. Benim yaptığım gibi onları gözlemlemiyor, her birini inceliyor, kendime sorduğum gibi panik içime çarpıyor: Bu yorgun görünümlü, kır saçlı kadın onun masumiyetine inanacak mı? İnce çizgili takım elbisesi, beyaz yakalı ve manşetli mavi gömleğiyle bankacı kıyafeti içindeki bu orta yaşlı adam ona karşı oy kullanacak mı? Omuzlarına uzanan saçlarıyla diğerlerinden daha nazik görünen genç adam müttefikimiz olabilir mi? Kaderini ellerinde tutan yedi erkek ve beş kadın çoğunlukla esrarengizler. Kız kardeşim çok sayıda kadın olmasının iyi olduğunu söylüyor. Kural olarak daha merhametli olduklarını söylüyor. Boşa kürek çekmek gibi geliyor ama bir yanım kadın jüri üyelerinin bizi her şeyi riske atmaya iten raydan çıkarıcı tutkuyu anlayabileceklerini umuyor.

Aylarca konuştuktan sonra duruşma başladı. Bu mahkeme salonuyla ilgili her şey durumumuzun ciddiyetini vurguluyor gibi görünüyor: yüksek tavan ve ahşap panelli duvarlar; yüksek arkalı koltuğunda kırmızılar içinde, tahtında oturan bir kral gibi mahkemesini inceleyen yargıç; onun altında peruklar ve siyah önlükler içinde, davanın başlamasını beklerken evraklara bakan avukatlar; ve sanık sandalyesinin önünde durup tüyler ürpertici açıklamasını yapan mahkeme katibi: "Cinayetle suçlanıyorsunuz..."

Basın tribünü tüvit ceketli ve kravatlı gazetecilerle dolu, aralarında tek bir kadın bile yok. Ve bir de Eleanorla birlikte oturduğum galeri var. Kısa bir süre önce onların insan dramına duydukları susuzluğu paylaşıyordum. Profumo skandalını ve ardından Stephen Ward'ın duruşmasını ne kadar büyük bir hevesle takip etmiştim. Christine Keeler ve Mandy Rice-Davies'in mahkemeden ayrılırken çekilen fotoğraflarını dün gibi hatırlıyorum.

Şık görünüyorlardı, basın onları hala nasıl aşağılamayı ve ucuzlatmayı başardı.

Rıhtımdaki mahkum sevdiğiniz kişi olduğunda durum çok farklıdır. *Yukarı bak. Lütfen, aşkım.* Onunla telepatik olarak iletişim kurmaya çalışıyorum, her zaman yaptığımız gibi, ama o garip, boş gözleriyle önüne bakıyor. Hissettiğini bildiğim -o zamandan beri uyanık olduğu her an hissettiği- sıkıntının tek göstergesi çenesinin öfkeli bir şekilde sıkılması. Dışarıdan bakan birine düşmanca görünebilir ama ben daha iyi biliyorum. Ağlamamak için kendini durdurabilmesinin tek yolu bu.

Önce

Klasik bir İngiliz gölünün resmini çizecek olsaydım, tıpkı Meadowlands'dekine benzerdi.

Yüzeyi nilüfer kümeleri kaplıyor, çiçekler beyaz ve pembenin bir yumruğu ve kalın sarı kalpler. Uzak uçta bir çift söğüt ağacı su boyunca uzanıyor ve üç beyaz kuğu, aralarındaki boşluklar bir cetvelle ölçülmüş gibi düzgün bir çizgi halinde bize doğru süzülüyor.

Gabriel bir kilim, bir piknik sepeti ve katlanabilir kanvas bir sandalye hazırlamış, üzerine de bir çift olta yerleştirmiş. Sandalyeyi işaret ediyor - "Misafirim ol"- ama ben onun yerine halıda yanına oturmayı tercih ediyorum. Sepetten tartan bir termos çay ve bir paket Garibaldi bisküvisi çıkarıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da sırtıyor.

"Size ezilmiş sinek bisküvisi olduğunu söylersem gelmeyeceğinizi düşündüm."

Lacivert kenarlı beyaz teneke bir bardağa çay doldurmasını izliyorum. Güzel elleri, uzun zarif parmakları var. Sormadan süt ve şeker ekliyor ve bana uzatıyor.

Gölün uzak tarafında, söğütlerin yanında, safari filmlerinde gördüğünüz türden, eski görünümlü haki bir çadır var. Grace Kelly'yi dışarıda oturmuş, cin tonik yudumlar, temiz gömleğini açık kahverengi pantolonunun içine sokarken hayal edebiliyorum.

"Çadır ne için?"

"Yazları burada kamp yapıyorum. Her sabah uyanır ve yüzerim. Küçük bir ocakta pastırma ve yumurta kızartırım."

Meadowlands büyüklüğünde bir evde yaşayan bir çocuğun, bunun yerine tuval altında zorlanmayı seçmesi bana tuhaf geliyor.

Köydeki herkes gibi ben de yıllık yaz şenliği için Meadowlands'e gittim. Çay çadırında Victoria sandviçi dilimleri yedim, üç bacaklı yarış için kendimi kız kardeşime bağladım, yumurta ve kaşık yarışında sonuncu oldum. Gabriel'in annesi Tessa'nın baştan aşağı siyahlar içinde bir manken gibi giyindiğini gördüm: Hemston'dan Paris'e yakışan özenle dikilmiş takım elbisesi; geniş kenarlı şapkası, kocaman güneş gözlükleri; kırmızı dudakları

Renkli. Düz desenli elbiseleri ve sandaletleriyle diğer tüm annelerle karşılaştırıldığında, o her zaman egzotik ve dokunulmaz görünürdü. Babası Edward'ı, takım elbiseli, gözlüklü ve çok daha yaşlı, utangaç bir şekilde hindistan cevizine top atarken hayal edebiliyorum.

Hatırlayamadığım şey Gabriel.

"Neden seni köy şenliklerinde hiç görmedim?"

"Her zaman okuldan uzaktaydım. artık değilim. İki hafta önce son sınavıma girdim. Üniversiteye gitmeden önce üç ay evde kalacağım, buna nasıl dayanacağımdan emin değilim."

Manzaramızı işaret ediyorum. Işıltılı su ve sarkan ağaçlar, yaprakları tüylü altının ayna görüntüsünde yansıyor. Beyaz ve pembenin düzensiz çizgileri. "Ne kadar zor olabilir ki?"

Bana bakıyor, sonra omuz silkiyor. "Eğer kastettiğin buysa, bu acıklı bir hikâye değil. Ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Ama hayatımın çoğunu yatılı okulda geçirdim. Burada benim yaşımda kimseyi tanımıyorum. Sanırım demek istediğim, evde olmayı pek sevmiyorum."

"Peki ya ailen? Onlarla iyi geçinemiyor musun?"

Elini böyle bir hareketle çeviriyor. "Babam sessiz, bilgili, zamanının çoğunu çalışma odasına kapanıp okuyarak geçiren biri; annemle nasıl birlikte olduğunu tam olarak bilmiyorum, sanırım bir delilik anı. Daha farklı olamazlardı. Bana hiçbir şey sormuyor, annem beni asla yalnız bırakmıyor. Hayatımın her ayrıntısını, arkadaşlarımdan kim olduğunu, hangi partilere davet edildiğimi, bir kız arkadaşım olup olmadığını bilmek istiyor. Özellikle de bunu. Aşk hayatıma garip bir hayranlığı var. Ve zor biri olabiliyor. Özellikle de içtiği zaman, ki bu çoğu zaman oluyor."

Gabriel'le on beş dakika önce tanıştım, belki de daha kısa bir süre önce, ama şimdiden söylemediği kelimelere uyum sağlayabiliyorum. Onu on ya da on iki yaşlarında, uzun, zarif bir şekilde giydirilmiş bir Noel ağacının yanında otururken, hediyelerle çevrili ama başka bir şey arzularken hayal edebiliyorum: alay, kaos ve şaka.

Kendi ailem hakkında konuşmaya başladığımda Gabriel'in yüzündeki hüznü fark ediyorum. Ona Londra'da bir avukatlık bürosunda sekreter olarak ilk yılını bitirmek üzere olan kız kardeşimden bahsediyorum. Günleri asabi adamların tutanaklarını tutmakla geçiyor olabilir ama geceleri Londra'yı savaş sonrası tüm ihtişamıyla keşfediyor. Bana Soho'daki caz kulüplerinden, mesai sonrası içki alemlerinden, şafak vakti Covent Garden'daki çiçek pazarında dolaşmaktan ve saatler sonra kırmızı güllerle dolu bir yatak odasında uyanmaktan bahsediyor.

Bir köylü kızına göre, kız kardeşimin yaşadığı hayat benzersiz bir renk ve zenginlik içeriyor; ona katılmak için sabırsızlanıyorum.

Gabriel'e ergenliğimizin çoğunu Eleanor'un yatak odasının penceresinden eğilerek, babamın Benson & Hedges paketinden aşırığımız sigaraları paylaşarak ve birbirimiz için hayaller kurarak geçirdiğimizi söyledim.

"Genç kızlar ne hayal eder? James Dean mi? Marlon Brando mu?"

"Bundan biraz daha entelektüel," diyorum, hemen savunmaya geçiyorum.

Ama Gabriel haklı, biz daha erkeklerden ve aşktan bahsettik.

"Ve"- sanki üzerimizdeki ince bulut izini inceliyormuş gibi yukarı bakıyor
-"Rüyalarınızda sıradan ölümlüler var mıydı? Sanırım özellikle önemsedığınız biri olup olmadığını soruyorum?"

Aslında var ama bunu Gabriel'e söylemeyeceğim. Söylenecek çok az şey var. Okula giderken aynı otobüse binen ve bana hep gülümseyen bir çocuk. Uzun boylu, geniş ve yakışıklı bir çocuk, üniforması için fazla büyük görünüyor, sanki bir gün içinden fırlayacakmış gibi. Hafta sonları aile çiftliğinde çalıştığı için teni her zaman güneş yanığıdır. Bir gün beni dışarı çıkarmak istediğini arkadaşlarından benimkilere kadar her yerde onurlu bir şekilde dile getirdi. Eğer bana sorarsa, büyük olasılıkla evet diyeceğimi filtreledim.

Soruyu geçiştirmek en kolay yol gibi görünüyor. "Çoğunlukla birbirimiz için gelecekler uydururduk. Eleanor için kurduğum hayaller her zaman onun benim için kurduklarından daha ayrıntılı olurdu. Eleanor kolayca sıkılırdı. Ben de ayrıntılarda, saatlerce süren konuşmalarda, yanlış yollardan doğru yollara sapmalarda kaybolurdum, onu hep mutlu son için bekletirdim."

"Öyleyse sen bir hikaye anlatıcısıydın. Bahse girerim bir yazar olacaksın." "Şiir yazıyorum."

Yazdığım şiirlerden kimseye bahsetmiyorum, muhtemelen kötü olduklarından şüphelendiğim için. Yine de onları yazmadan duramıyorum, Rus Devrimi üzerine bir makale hazırlamam gerekirken defterlerimi mısralar, yarım cümleler ve hoş kelime eşleştirmeleriyle dolduruyorum.

Aramızdaki halının üzerinde duran Emily Dickinson'a dokunuyor. "Bir şair," diyor. "Olabileceğine dair bir his vardı içimde."

"Kötü bir şair. Hatta belki de berbat ."

"söyleme. Olmak istediğin şeyin zaten sen olduğunu düşünerek kendini kandırmalısın. Babam da böyle derdi. Yazıyorsun, o halde bir yazarsın."

Bir an sessizlik oldu ve sonra "Ben de yazıyorum" dedi ve bunu söylerkenki koyunluğunu fark ettim.

Gülümsüyoruz, belki de ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz: iki yazar adayı, iki hayalperest, hayatlarının başlamasını bekleyen iki yalnız genç. Bu kadar çok ortak noktamız olacağını kim düşünebilirdi ki?

"Ne tür şeyler?"

"Defalarca başladığım bir roman. Hep aynı noktada çöküyor, yaklaşık yetmiş sayfa sonra."

"Ne hakkında?"

"Sana söylemeye utanıyorum."

"Büyük bir evde yaşayan ve kıyafet zevki tartışmalı olan bir çocuktan bahsediyor olabilir mi?"

Gabriel üzgün görünüyor ve ben aniden kendimden nefret ediyorum. Neden böyle davranıyorum? Onu yeterince iyi tanımıyorum ve mizahım açıkça yanlış değerlendirilmiş. "Özür dilerim. Seninle dalga geçiyorum ama geçmemeliydim. Tüm bunların ne kadar acı verici olduğunu herkesten daha iyi biliyorum."

"Otobiyografi konusunda haklısınız. Ana karakter bir sarhoş. Çok daha yaşlı bir adamla mutsuz bir evlilik yapan güzel bir kadın. Hayatta istediğim tek şey roman yazmak. Eskiden Graham Greene olmak isterdim. Ama sonra Kingsley Amis'in *Lucky Jim*'ini okudum ve bu benim için her şeyi değiştirdi. Çok komik bir kitap ama aynı zamanda cüretkâr. İşte ben de böyle bir romancı olmak istiyorum. Risk almak. İnsanları şaşırtmak. Şanslıysam otuz yaşıma gelmeden çok satanlar listesine girerim. İşte. Sana en gizli sırrımı söyledim. Artık bana gülebilirsin."

"Sana gülmek istemiyorum," diye . "Söylediğim her kötü şeyi geri almak istiyorum. Yeniden başlayabilir miyiz?"

Bu sefer tokalaşması için elini uzatan bendim.

"Sen tuhaf bir kızsın, Beth Kennedy," diyor elimi tutarak. "İyi tuhaf mı, kötü tuhaf mı?"

"İyi bir gariplik, kesinlikle. Benim tarzımda bir gariplik. Bu tür şeyler için altıncı hissim vardır."

Gitmek için ayağa kalktığımda ışık gökyüzünden çekilmeye başlamıştı. Birkaç saattir konuşuyoruz.

"Seninle yola kadar yürüyeceğim," diyor Gabriel.

"Arazinden çıkarken bana eşlik mi edeceksin?"

"Daha çok seninle son dakikaları geçirmek için."

Bundan bir zevk duyuyorum ama belli etmiyorum.

"Bir daha ne zaman geleceksin?"

Onun için birbirimizi tekrar göreceğimizin kesin bir sonuç olması hoşuma gidiyor. "Hafta sonu mu?"

"Cuma akşamı gelin. Göl geceleri büyüldür."

Vedalaşırken bir gariplik oluyor, sanki el sıkışmamız ya da öpüşmemiz gerekiyormuş gibi, ama ikisini de yapmıyoruz.

"Güle güle o zaman," diyorum.

"Tüvit doğrudan çöpe gidiyor," diye sesleniyor arkamdan.

"Güzel," diye bağıyorum.

Yoldaki virajda el sallamak için arkamı dönüyorum ve gözden kaybolana kadar gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyorum.

Yıllar boyunca Gabriel Wolfe'la yeniden buluşma hayalleri kurarken, çocuğunu ve ölü köpeğini eve götürmek bunlardan biri olmamıştı. Leo Land Rover'ın arkasında oturuyor, köpek Frank'in eski bir paltosuna sarılmış. Ağlaması beni derinden yaralıyor.

Gabriel zaman zaman de yatıştırmak ve köpeği mazur göstermek gibi imkânsız bir görevin üstesinden gelmeye çalışıyor. "Bu bir içgüdüydü," diyor oğluna. "Lurcher'lar avlanmak ve öldürmek için yetiştirilir. Çiftçi yapabileceği tek şeyi yaptı. Onu durdurmak zorundaydı."

Leo, "Rocket'ı o öldürdü," diyor.

"Tatlım," diyor Gabriel, bana Amerikalı karısını düşündüren hafif bir tınıyla. "Kuzularını korumak zorundaydı."

Gabriel bunu pek inanmadan söylüyor ve ben de bunu anlıyorum. Meslekten olmayan biri, koyunlarını kaybeden bir çiftçinin gerçek maliyetini nasıl anlayabilir? Mesele para değil, her ne kadar kış aylarını için her bir kuzunun satışına güveniyor olsak da. Hayvanlarınızın yok olduğunu görmenin verdiği kalp kırıklığı. Sürünün, kendilerinin katledilişini izlerken yaşadığı mutlak dehşet. Beş ay boyunca gebe koyunu beslemek, kuzunun doğuşunun sevinci, kaç kez görürseniz görün azalmıyor, sadece kuzunun vahşi, kanlı bir ölümle kaybedilmesi için.

Yine de çocuğun acısına dayanmak zor.

"Özür dilerim," diyorum.

"Beth?"

Gabriel'e bakıyorum. Yaşlandıkça yakışıklılığından hiçbir şey kaybetmemiş. "Bu senin suçun değil."

Gazete ve dergilerde görmeye alıştığım alter egosu yerine onu böyle normal bir insan, kayıp oğluyla ilgilenen bir baba olarak görmek gerçeküstü. Gabriel Wolfe, edebiyat dünyasının en korkunç çocuğu. Onu tanıdığımdan bu yana geçen yıllar içinde Gabriel her çok arzuladığı şeye, saygın bir yazara dönüştü. Henüz yirmi dört yaşındayken yayımlanan ilk romanı çok satanlar listesine girdi; altı yıl içinde hayalleri gerçek olmuştu. Sinir bozucu yazarlığı ve

Tartışılmaz yakışıklılığı basının ilgisini çekmeye devam etti. Eğer yayıncılığın rock yıldızları varsa, Gabriel Mick Jagger, güzel ve sarışın karısı da Marianne Faithfull'du. Ve hayatlarımız, onun ve benim, zıt kutuplar haline geldi. Artık bir çiftçinin karısıydım, günlerim acı soğuk sabahlarla, gün doğumunda doğan bir kuzunun büyüyle doluydu.

Bir bile değiştirmezdim.

Meadowlands'in kapısından içeri giriyoruz. Gabriel'in çocukluğunun geçtiği ev hâlâ gördüğüm en güzel evlerden biri. O güzel sarı taşıyla küçük ölçekte bir şato hissi veriyor; büyük meşe kapıya çıkan basamaklar; çerçeveleri soluk maviye boyanmış kemerli pencereler. Mavi pencereleri hep sevmişimdir. Onları değiştirmediklerine sevindim.

Gabriel Land Rover'dan iner ve köpek bohçasını eve doğru taşır, oğlu da onu takip eder.

"O zaman sizi yalnız bırakayım," diye sesleniyorum .

Gabriel dönüyor, şaşkın şaşkın bakıyor. "Köpekle ne yapacağımı bilmiyorum." "Onu gömmelisin."

Bobby'yi düşünüyorum, benim hassas oğlumu, her kuşu, her tavşanı nasıl gömdüğümüzü, yüzlerce küçük cenazeyi.

"Nerede?"

"Tam olarak yer sıkıntısı yok, değil mi?" Diyorum ve bana o eski yan bakışını atıyor.

Ne kadar da çabuk geçmişteki kişiliklerimize büründük; o toprak sahibinin oğlu, ben sert muhalif.

Ama bir zamanlar olduğumuz kişi değiliz. O bir baba ve ben de bir anneydim, kimliklerimiz bir zamanlar ayrı oldukları kadar birleşti. Bir çocuğunuz olduktan sonra, o çocuk artık var olmasa bile asla eski halinize dönemezsiniz.

Leo diyor ki: "Neresi olduğuna dair bir fikrim var. Bizimle gelir misin, Beth?"

Az önce köpeğini öldürdüğümüzü düşünerek kibarca soruyor ve kocaman kahverengi gözleriyle doğrudan bana bakıyor. Bobby'nin gözleri de kahverengiydi; yeni çalkalanmış çamur renginde olduklarını söyledim. Buna hep gülerdi.

"Hadi o zaman. Güzel bir yer bulalım."

Mükemmel yeşil çimenlikten geçiyoruz, benim zamanımdan beri yeni olan bir ağaç evin yanından geçiyoruz - Gabriel onu Leo için kurmuş olmalı. Oğlumun bunu ne kadar seveceğini düşünüyorum, saman balyalarından aşağı kaymaktan ya da babasıyla traktöre binmekten yeterince mutlu olan, hiçbir zaman şımartılmamış bir çocuk

ama Frank'in yaptığı gibi çiftliğimizin ihtişamını her gün anlıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum ve Leo cevaplıyor. "Göle."

Gabriel bana bakıyor ve gülümsüyor ama bu pişmanlık dolu bir gülümseme, sanki anıların acısı onun için de aynımış gibi. Kendime bunu düşünme izni veremiyorum. Yıllar önce Gabriel'le ilişkim sona erdiğinde bir süre yıkılmışım ve sonra kendine saygısı olan her kadının yapacağını yaptım: Ona kapıyı kapattım. Kendime Gabriel'i gençlik yıllarıma ait biri olarak düşünmeyi öğrettim, ilk aşkımdı, şarkıcı Johnnie Ray'e olan kısa süreli saplantımdan biraz daha fazlasıydı benim için. Gabriel'i tekrar, bu şekilde, bir zamanlar birbirimiz için çok şey ifade ettiğimiz yerde görmek, eğer izin verirsem beni derinden sarsabilirdi.

Baba ve oğul söğüt ağaçlarından birinin altında bir yer seçiyor.

"Birkaç kürek getirirsen, kazmana yardım ederim," diyorum.

Gabriel gittiğinde Leo ve ben birlikte durup göle bakıyoruz.

Leo artık ağlamıyor, ama asık suratla suya bakıyor. Acaba benimle, bir yabancıyla yalnız bırakılınca kendini garip mi hissediyor?

"Burada yaşamaktan hoşlanacağını düşünüyor musun?"

"Bundan şüpheliyim. Arkadaşlarımı özledim. Ve sınıfımdaki çocuklardan hoşlanmıyorum.

Kötüler."

"Öğretmeniniz kim? Bayan Adams mı? İyi biri, değil mi?"

"Sanırım," diyor, sesi Amerikalı gibi çıkıyor. Aksanında iniş çıkışlar var, bazı kelimeler Amerikan gibi geliyor ama çoğunlukla daha İngiliz. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Oğlum eskiden sizin okula gidiyordu."

Pratik yapmak için iki yılını aldı ama bir sonraki soruyu beklemek hiç kolaylaşmıyor.

"Kaç yaşında?"

"İki yıl önce öldü. Dokuz yaşındaydı."

"Neredeyse benimle aynı yaştaydı."

Leo sadece bir çocuğun yapabileceği şekilde sözlerimi olduğu gibi kabul ediyor. Ama sonra, nefesimi kesecek kadar nazik ve beklenmedik bir jestle elime uzanıyor. "Onu özledim, değil mi?" diyor.

"İstiyorum," diyorum ve Leo sesimdeki coşkuyu duymuş olmalı ki elimi çabucak sıkıyor.

Gabriel her birimiz için birer tane olmak üzere üç maça ile geri döndüğünde, Leo ve ben hâlâ aynı yerde duruyoruz. Konuşmuyoruz ama aramızda tuhaf bir huzur duygusu var. Belki de oğluma değil de bu çocuğa olan yakınlığımdandır, ama Bobby'yi bana geri getiren bir enerji ve tatlılık var.

Kazmak zahmetli ve fiziksel bir iş. Zemin çok sert olduğu için fazla ilerleme kaydedemiyoruz ve Leo kısa süre sonra pes edip bir metre kadar ötede oturup izliyor.

Gabriel ve ben bir süre sessizce kazdık. Sonra dedim ki: "Annenin artık Avustralya'da yaşadığını duydum."

Bana bakıyor. "Aramızda sadece on bin mil var. Sonuçta bir tanrı olduğu ortaya çıktı."

"Elbette bir Tanrı var baba," diyor Leo. "Neden olmadığını düşündün ki?"

"Sadece gelişi. Şaka yapıyorum."

"Babam büyükannemi pek sevmez," diyor Leo, güven veren bir ses tonuyla. "Nedenini düşünemiyorum."

Gabriel'in gülüşünü unutmuştum, bulaşıcı hale gelene kadar kendini ona nasıl teslim ettiğini ve kendime rağmen ben de gülmekten kendimi alamıyorum; daha doğrusu, annesi hakkında hissettiklerime rağmen.

"Beth'in bir oğlu vardı, baba," diyor Leo. "Ama öldü. Hâlâ çok üzgün." İkimizin de kahkahası anında sönüyor.

"Biliyorum," diyor Gabriel, benden başka her yere bakarak. "Yazmak istedim ve sonra emin olamadım - senin yazıp yazmayacağını bilmiyordum -"

"değil," diyorum. "Gerçekten."

Kendimi sık sık bu durumda buluyorum: diğer insanların kederim, kaybım etrafındaki garipliklerini yönetmek. Ancak Gabriel ile hiç tanımadığı bir çocuk olan Bobby hakkında konuşmak beni çok özel bir şekilde incitecek.

"İyi değil. Yazmalıydım, seni çok düşündüm ama-" "Gabriel?"

"Evet?"

"Dur. Lütfen."

". Ama bir şey söyleyebilir miyim?"

"Bir özür olmadığı sürece. Bundan nefret ediyorum."

Sesim amaçladığımdan daha sert. Ama bitmek bilmeyen özürler insanın moralini bozuyor. Yumuşak, hüznü gözler, saygılı tonlar: Bu bende çılgılık atma isteği uyandırıyor.

"Seninle arkadaş olabilmemizin bir yolu var mı?" Bana başlangıcımızı hatırlatan bir hareketle elini uzatıyor.

Gabriel'in endişeli yüzüne bakarak onu ne kadar sevdiğimi düşünüyorum. Her zaman sevdim. Her şeye rağmen.

Mezarın öbür ucundan elini uzatıyorum. "Arkadaşlar," diyorum.

Önce

Gabriel yolun sonunda bekliyor ama sanki geldiğim yönü unutmuş gibi yanlış tarafa bakıyor. Bu bana ona bakmam için bir saniye veriyor. Bu gece koyu renk kıyafetler giymiş - lacivert kazak, gri pantolon - ve yirmi metre öteden silueti uzun ve zayıf. Yüzünü göremiyorum ama diğer her şeyi, uzun boyunu, zayıflığını; bir elini saçlarında gezdirirken diğer elini pantolonunun cebine sokuşunu özömsüyorum.

"Tüviti şimdiden özledim," diye sesleniyorum ve o da dönüyor.

Anında birbirimize sırtıtmaya başladık. Geniş, aptalca sırtışılar. Bu onun da aynı şeyi hissettiği anlamına mı geliyor? Geçtiğimiz hafta neredeyse dayanılmazdı, kafam sadece Gabriel'le doluydu, hatırlayabildiğim her konuşmayı tekrar ediyordum, bu bağlantı hissini hayal edip etmediğimi merak ediyordum.

"Kendi kıyafetlerinin içinde oldukça farklı görünüyorsun." Yani o çok güzel. Neredeyse şok edici derecede.

Birbirimizden birkaç santim uzakta duruyoruz ve onu öpmek için önlenemez bir istek duyuyorum. Sadece bir saniyeliğine. Nasıl hissettireceğini, ne yapacağını görmek için. Bunun yerine, arkamı dönüyorum. Gabriel'in aklımdan geçen her düşüncüyü okuyabildiğini hissediyorum.

"Geleceğinden emin değildim," diyor.

"Böyle bir tehlike yoktu."

Söylediklerimi anladığında yavaşça gülümsemesiyle ödüllendirildim.

Gabriel, reşel kavanozlarında yanan bir düzine mumla göle inen bir patika yol yapmıştır. Gölün önünde beyaz ketenle örtölmüş, şarap kadehleri, gümüş bıçak ve çatallarla döşenmiş, ortasında soluk pembe güllerle dolu bir sürahi bulunan küçük bir masa var. minderler olan iki katlanır ahşap sandalye ve hava soğursa diye sırtlarına örtölmüş battaniyeler var ki bu pek olası değil çünkü birkaç metre ötede alçak bir dökme demir çanakta ateş yakılmış. Ay yavaş yavaş yükselmeye başladı ve etrafımızdaki her şeyi gümüş beyaza çevirdi: söğüt ağaçları, gölün yüzeyi, hatta çimler bile kristalden yapılmış gibi parlıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en romantik şey: iki kişilik bir sahne.

"Bu harika. Çok zahmet etmişsiniz."

"Dedim ya, çok fazla boş vaktim var. Ne yazık ki annem beni yakaladı, şimdi de bilgi almak için can atıyor. Merak etme, ona buraya gelmeyeceğine dair söz verdirdim."

"Annenle tanışmak benim için sorun olmazdı," diyorum ve Gabriel gülüyor. "Onunla gerçekten tanıştığında bunu sana hatırlatacağım."

Hepimize birer kadeh şarap doldurdu. Pişmiş tavuk ve patates salatası, seradan domates ve marul var. Küçük bir reçel kavanozunda hazır salata sosu. Ve işte Gabriel, bana gülümseyip kadehini kaldırmadan önce boynuna doladığı şalını çözüyor.

"İzinsiz girenlere," dedi ve içkilerimizi tokuşturduk.

Tuhaftır, sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi, bizi tanıması için kestirme bir yol olan arayış kapatmasını istediğimiz birine anlattığımız yamalı hikayeler.

Gabriel'e ailemin İrlandalı olduğunu söylüyorum, ya da en azından babamın İrlandalı olduğunu, Londra'da doğmuş ve ailesi o sekiz yaşındayken Shaftesbury'ye taşınmış olsa da. Hiç İrlanda'da yaşamadı ve aksanından eser yok ama yine de İrlanda'yı özliyor.

"Bir keresinde bana İngiltere'de kendini yanlış hissettiğini söylemişti. Sanki doğal ortamından uzaklaştırılmış gibi. Ona İrlanda topraklarına neredeyse hiç ayak basmamışken bunun nasıl olabileceğini sordum Bunun sadece bir his olduğunu söyledi. Bu onun genetik mirası olmalıydı ve hoşuna gitse de gitmese de kemiklerine işlemişti. Tek bildiği İrlanda'da parçaların aniden yerine oturacağıydı."

Annem Dorset'li bir kız, doğma büyüme, tıpkı benim gibi. Babamla on altı yaşında tanışmış ve o zamandan beri onunla birlikte. Aynı öğretmen okuluna gitmişler ve mezun olduktan hemen sonra evlenmişler, her ikisinin de kızları yirmi beş yaşına gelmeden doğmuş. Birbirlerine basit, sarsılmaz bir bağlılıkla tapıyorlar ve bazen bunun Eleanor'u ve beni ulaşılamaz romantik beklentilerle baş başa bıraktığını düşünüyorum. Bunu takip etmeyi nasıl umabiliriz ki?

Din konusuna değindik. Benim için Katoliklik, babamdan kalan bir başka miras, beş yaşından itibaren rahibeler aracılığıyla eğitim.

"Rahibeleriniz neye benziyor?"

"Birkaçı iyi. Bazıları oldukça tatsız olabiliyor, özellikle de müdire hanım. Onun favorileri var ve ne yazık ki ben onlardan biri. Tanrı'ya şükür özgürlüğe kavuşmadan önce katlanmam gereken sadece bir yıl daha var."

Gabriel, kendisinden önce babasının ve büyükbabasının gittiği Balliol Koleji'nde okumak için Oxford'a gidiyor. Babasının sahip olduğu, avluya bakan odaların aynısına sahip olacağını düşünmektedir.

"Kalın kafalı olsan bile seni alırlar mıydı?"

"Muhtemelen. Üstat babamın çağdaşıdır, hâlâ iyi arkadaşlırlar."

Gabriel gülüyor, belki benim gülmemi bekliyor.

Tabağıma bakıyorum, öfkem alev alev yanarken hiçbir şey söylememek için kendimi zor tutuyorum. Gabriel gibi geleceği doğuştan planlanmış biri için bu çok kolay.

"Bunun haksızlık olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama Oxford'a gidebilirsin, Beth. Bugünlerde kadınları kabul eden pek çok üniversite var. St Anne's'e başvurabilirsin. Daha yeni kolej oldu ve Oxford standartlarına göre oldukça radikal."

Okulumdaki hiç kimse Oxford ya da Cambridge'e gitmedi. Çok azı üniversiteye gidebildi. Altıncı sınıfa devam edenler de genellikle bunu zaman kaybı olarak görüyor, sanki kutsal kase bunlarmış gibi, çocuk yetiştirme ve ev işleriyle dolu bir hayata atılmak için tabancanın ateşlenmesini bekliyorlar.

"Edebiyatı seviyorsun," diye ısrar ediyor Gabriel, ben bir şey söylemeyince. "Oxford'da dünyanın en iyi eğitimini alacaksın. Kütüphanelerin nasıl olduğunu hayal bile edemezsin. İlk baskılarla dolu güzel binalar. Gerard Manley Hopkins ve Shelley'nin el yazmaları var. Sizden önce oraya giden tüm yazarları . Oscar Wilde ve T. S. Eliot aynı sokaklarda yürüyor olacaksınız."

"Hiç kadın var mı?"

"Eğer sizin için önemliyse, biraz bulacağım."

Akşam serinlemeye başladığında sandalyelerimizi ateşin yanına taşıyoruz. Gabriel ateşi daha fazla odunla besliyor, közleri bir çubukla karıştırıyor ve alevler havaya fırlayana kadar üflüyor. Yıldızlar burada arka bahçemizde olduğundan daha parlak görünüyor; aynı yıldızlar, lacivert bir gökyüzüne mücevherler gibi yerleştirilmiş.

"Geç oluyor," diyorum. "Yakında eve gitmem gerekecek."

"Beş dakika daha kal. On dakika. Bu akşam çok hızlı geçti."

Ortamda bir şeyler değişiyor. Gabriel'in yüzündeki ifade kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Sandalyesinde öne doğru eğiliyor ve ağzını benimkine bastırıyor. Geçici ve nazık bir öpücük.

"Bütün akşam seni öpmek istedim."

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Gabriel gülüyor ve bunun onu canlandırmasına bayılıyorum. Çoğu zaman gözlemlediği hissine kapılıyorum ama güldüğünde gardını indiriyor.

"Gergindim sanırım. Senin de aynı şeyi hissedip hissetmediğinden emin değildim." Gabriel elimi tutuyor ve beni kucağına çekiyor.

Tekrar öpüşüyoruz ve bu sefer her şey var, dili benimkini arıyor, tereddütle, sonra daha güvenle. Birbirimize kenetleniyoruz, derinden öpüşüyoruz, parmaklarımız birbirine dolanıyor.

Bir öpücüğün olabileceğini, içinde kendinizi kaybedebileceğinizi, kafanızda hiçbir düşünce olmadan, tüm vücudunuzun bir başkasının dokunuşu ve tadıyla tutuşabileceğini bilmiyordum.

Gabriel beni köyün eteklerindeki Meadowlands'ten alıp köyün tam kalbindeki kulübemize götürüyor. Kapımızın önünde tekrar öpüşüyoruz, ailem üst kattaki pencereden izliyor olabilir diye yanaktan iffetli bir vedalaşma.

"Şimdiden seni tanıdığım herkesten daha çok sevdiğimi söylemek için çok mu erken?" Gabriel diyor ki.

Yolda yürürken gülümsemeden duramıyorum.

Anahtarımın ön kapıda çıkardığı sesle babam mutfaktan telaşla çıktı. Belli ki beni bekliyormuş.

"Şu yüze bak," diyor beni gördüğünde. "Tanrım, sanırım bebeğim aşık olabilir."

"Baba," diye itiraz ediyorum, gülerek. "Dur."

Ama sözlerinin heyecanını içimde taşıyarak merdivenlerden yatağa doğru süzülüyorum. Belki de budur, daha önce hiç yaşamadığım bu duygu, sevinç, heyecan, öfkeli bir tür mutluluk. Belki de bu aşktır.

Frank bana bara gelmemi söyleyen bir not bırakmış.

Çaydanlığı kaynatıyorum ve kendime bir fincan çay yapıyorum ama içmiyorum. Halsizim ve volta atıyorum, düşünceye dönüşmesine izin vermediğim duygularla çalkalanıyorum. En çok da çocuk. Elinin tutuşu. Küçük çocukların, tıpkı hayvanlar gibi, korkmadan acınızı nasıl hissedebildiklerini unutmuşum. Frank ve ben birbirimizin üzüntüsü etrafında dans ediyoruz. Çocuğunu kaybeden her çift size aynı şeyi söyleyecektir. Birbirinizde bunu görürsünüz, elbette görürsünüz ama sanki bir üzerindeymişsiniz gibi kederlenirsiniz ve tek istediğiniz diğerini devirmekten kaçınmaktır.

Bazen olduğumda, bırakıyorum. Kıpırdamadan oturur ve Bobby'yi, onun hakkında özlediğim her şeyi, onun olduğu çocuğu . Diğer zamanlarda, şimdi yaptığım gibi kalkıp paltomu alır ve dışarı çıkarım. Başkalarının dikkatimi dağıtmasına, sadece alkol ve sohbetin getirebileceği yumuşamaya ihtiyacım var.

Sazdan yapılmış, karanlık ve köhne, düzensiz arduvaz zeminli ve gölgeli köşeleri olan Compasses Inn, köyün Cuma günleri toplandığı yerdir. Kapanış saatinde, çoğunlukla ne şarkı söyleyebilen ne de çalabilen insanlar tarafından her zaman kullanılan köhne bir piyano vardır. Barın dekoru, eğer böyle bir kelime kullanılabilirse, duvarlarında sergilenen korkutucu görünümlü tarım ekipmanları ile kasvetli bir hal alıyor: on sekizinci yüzyıldan kalma paslı bir tırpan, antika bir saban, hatta bir av bekçisinin mantrası. Bira düzenli olarak , cipsler her zaman tükeniyor, yerler elma şarabıyla yapış yapış oluyor. Dünya üzerinde daha iyi bir yer yok.

Frank ve Jimmy barda oturuyorlar, önlerinde yarı sarhoş biralar. Frank'e arkadan dokunuyorum ve sanki beni görmek dünyanın en güzel şeyiymiş gibi bana dönerek geniş geniş sırtlıyor. Bir keresinde kız kardeşim Eleanor, Frank'le telefonda konuşurken beni duymuş ve şöyle demişti: "Frank'le konuşurken sesin evli gibi gelmiyor. Sesin yeni tanışmışsınız gibi geliyor."

Şanslıyım, bunu biliyorum.

Jimmy'nin kız arkadaşı Nina barın arkasında. On dokuz yaşından beri birlikteler. Kızıl-sarı saçları, bu gece arkaya taranarak tertemiz bir arı kovanı haline getirilmiş, muhteşem görünümlü bir kız. Giyinmeyi seviyor

Yukarı. Nina ve ben sık sık sözde altmışlı yıllara, buralarda o dönemden eser kalmadığına gülüyoruz. Barın müdavimlerine baktığınızda - kadife pantolon giyen pipo içen erkekler, sade kazak ve pantolon kadınlar - bir zaman tüneline girdiğinizi düşünmek için affedilebilirdiniz. Fırsat buldukça Londra'da alışveriş yapan ve maaşını en son modaya harcayan Nina öyle değil.

Nina'yı iş başında izlemeye bayılıyorum. Flört ve kınama arasında mükemmel bir çizgi tutturuyor. Kimse ona bulaşamaz, sarhoşlar bile. Gerçi dürüst olmak gerekirse, barda en çok tartakladığı sarhoş Jimmy.

"Çocuk nasıldı?" Frank, ben yanına oturur oturmaz, "Çocuk nasıldı?" sordu.

"Çok üzgündü. Muhtemelen köpeği kuzularımızı böyle öldürdüğü için biraz da şok olmuştur. Şehirde büyüdü, değil mi?"

"Ya Wolfe? O biriydi?"

Beni dikkatle izlediğini hissediyorum. Gabriel ve ben Frank parçaları topladı. Toparlanmamın ne kadar uzun sürdüğünü, ne kadar büyük bir bedel ödediğimi herkesten daha iyi biliyor.

"İyi biriydi," diyorum, kelimenin yavanlığına gülümseyerek. "Yetişkin, farklı. Bir baba, anlıyor musun?"

Jimmy, "Bir kez sosyetik bir soylu, her zaman sosyetik bir soyludur," diyor.

Bildiğim kadarıyla Jimmy bugüne kadar Gabriel'le hiç tanışmadı ama Frank'e olan sadakatinden dolayı ondan hiç hoşlanmıyor. Kardeşler arasındaki bağ çok güçlüdür. *Fareler ve İnsanlar'ı* okuduğumda, Steinbeck sanki benim hayatıma bakmış gibi, tanımaktan neredeyse başım dönüyordu. Onları George ve Lennie ile karşılaştırmak bana hakaret olur. Bunu asla yüksek sesle söylemem. Jimmy'nin basit bir yanı yok, yine de Frank'e karşı bazen çok fazla hissettiren çocuksu bir bağlılığı var. Ama çoğunlukla gerçek bir tatlılığı vardır. kadınlardan yerel kadar herkesi etkileyebilir; bir şapkacı ve kapı açıcıdır ve parası yetmese bile genellikle bir içki ısmarlayan ilk kişidir.

Helen bu gece barda; okuldan beri en yakın arkadaşımıdır. Bobby öldüğünde, bütün köy bir iki hafta yas tuttu. Sonra unutmuş gibiydiler. Ya da belki de Frank'e ve bana kaybımızı hatırlatmak istemediler, bunun yerine söylenmemiş olanları bir çamur tabakası gibi altında saklayan rahat bir sohbeti hedeflediler. Yüzlerindeki endişeyi görebiliyordunuz. *Ne hakkında konuşabiliriz? Biliyorum, hava durumu!* Helen farklıydı. İlk yıl boyunca hiç aksatmadan her hafta evimize geldi. Kendisi içeri girdi ve yıkanması gereken her şeyi yıkadı, mutfağı temizledi, yatakları değiştirdi. Pek konuşmazdı; sadece bize izin verirdi.

O arka planda çalışırken, yemek pişirirken, ortalığı toplarken, çay yaparken, sessizce hayatımızın daha iyi işlemesine yardımcı olurken. Bunu hiç unutmadım.

Helen, Frank ve Jimmy konuşana kadar bekler. Sonra kısık bir fısıltıyla: "Gabriel geri mi döndü? Ne oluyor be?"

"Ve ilk öğleden sonra köpeğini öldürmeyi başardık."

Tıpkı okulda yaptığımız gibi, sadece en uygunsuz anlar için ayrılmış bir kahkaha patlattık.

"şakayı paylaşalım mı?" Frank arkasını dönerek şöyle der.

"İlginç bir şey yok," diyor Helen yumuşak bir sesle. "Spanyelimizin hamile kaldığını söylemiş miydim? Görünüşe bir laborantla bir gecelik ilişki yaşamış. Toplam altı yavrusu var. Yuva bulmamız gereken bir tane kaldı. Bir oğlan, çok yakışıklı."

"Onu ben alırım," diyorum ve Frank şaşkınlıkla gülüyor, yüzümün yan tarafını öpüyor.

"Danışmanlık eşimin yapmayı tercih ettiği bir şey değil," diyor. "Neden olmasın? Çiftlikte bir köpek yavrusu olması güzel olurdu."

Ama şimdiden bir fikir oluşmaya başladı. Bir köpek yavrusunun iyileştirici cazibesini çok iyi biliyorum. Ve buna benden daha çok ihtiyaı olan biri var.

Önce

Okullarına Immaculate Conception Manastırı adını veren bir rahibe tarikatının evlilik dışı ve büyük olasılıkla evlilik içi cinsel ilişkiye şiddetle karşı olması gerekir. Şu anki müdiremiz Rahibe Ignatius, yıllar boyunca cinselliği öylesine şeytanlaştırdı ki, ya ömür boyu sürecek cinsel takıntılar geliştirmemiz ya da -kız kardeşimin durumunda olduğu gibi- özgür kaldığımız anda vahşi bir ahlaksızlığın izini sürmemiz mukadder oldu. Söylentilere göre altıncı sınıf biri kısa bir süre önce hamile kalmış ve daha hamileliği ortaya okuldan atılmış.

Müdürümüz bizi her Pazartesi, günün son dersi olan dini çalışmalara götürüyor.

"Elizabeth." Rahibe Ignatius adımı söylüyor ama ilk başta tepki veremeyecek kadar dalgınım.

Gabriel'le son kez birlikte olduğumuzdan beri vücudum alev alev yanıyor, bunun için başka bir kelime yok. Birkaç erkekle öpüştüm ama hiçbirini beni bu kadar keskin ve ısrarcı bir arzuya bağlamamıştı. Şimdi daha önce hiç hayal etmediğim şeyleri arzuluyorum, onun beni soymasını, parmaklarının tenimde gezinmesini, bedenlerimizin birbirine bastırılmasını, daha fazlasını düşünüyorum. Daha önce olmayan bir acı var içimde, sanki yabancı bir evrene fırlatılmışım gibi; daha önce şehvet yokken, şimdi her şey var.

"Elizabeth Kennedy!"

"Evet, Rahibe?"

"Dersten sonra burada kalır mısın lütfen? Konuşmak istiyorum."

Sınıfın geri kalanı dışarı çıktığında, Rahibe Ignatius'un masasının yanında durup bekliyorum.

"Oxford'a başvurmayı düşündüğünü duydum?"

İngilizce öğretmenime Oxford'da İngiliz edebiyatı okumak istediğimi söylediğimde beni bu konuda uyardı. Oxford'un "benim gibi kızlar" için olmadığını söyledi. Ayrıntıya girmedi ama ben onun ne demek istediğini anladım.

"Bu doğru."

"Eminim ki okul, kızlarımızdan birinin orada olmasından büyük gurur duyacaktır.

Yeterince zekisiniz, yeter ki kendinizi geliştirin."

Bu beklenmedik bir şey, ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Okul olarak elimizden geldiğince size yardımcı olacağız." Rahibe başıyla sohbetimizin bittiğini işaret ediyor. "Acele et Elizabeth, yoksa otobüsü kaçıracaksın."

Otobüsle eve dönerken aklım Gabriel'le dolu. Cumartesi günü bütün geceyi onunla geçireceğim ve başka bir şey düşünmek çok zor. Aileme Helen'lerde kalacağımı söyledim. Onlara yalan söylemeyi sevmiyorum ama annemin gerçeği öğrenirse endişeleneceğini biliyorum. Bana bunun çok erken olduğunu söylerdi.

Bunu ayarladığımızda, Gabriel dedi ki: "Lütfen senden faydalanmayı planladığımı düşünme."

Düşündüm ama "*Umarım yaparsın*" demedim.

O kadar dalmışım ki birinin oturduğunu fark etmiyorum, ta ki bir ses "Merhaba Beth" diyene kadar.

Bu Frank Johnson. Bir kez olsun, her zamanki , otobüsün arkasında arkadaşlarıyla oturmuyor. Frank'i severim. Her zaman benim yaşımdaki diğer çocuklardan yetişkin görünüyor. Birbirimizi okul arkadaşlarının partilerinde ya da yıllık köy gezisinde görüyoruz ve o her zaman beni dansa kaldırıyor ya da bana bir içki getirmeyi teklif ediyor. Bir süre için, kolay arkadaşlığımızın başka bir şeye dönüşebileceğini ummuştum.

Frank on üç yaşındayken annesi beyin kanamasından öldü.

Öğleden sonra süt sağımına yardım ederken bir inek tekme atmış ve onu şakağından yakalamıştı. Çiftliklerde sık sık kazalar olur, bunu herkes bilir. Beni şok eden şey Frank'in ertesi gün okul servisine geri dönmesiydi.

O öğleden sonra sanat dersi almıştık, iki saat boyunca preslenmiş çiçekleri gözenekli mavi kâğıtlara yapıştırmıştık. Kızların çoğu bahçelerinden nergis getirmişti ama ben ormandan çan çiçeği toplama zahmetine katlanmıştım. Durağıma gitmek için kalktığımda, Frank'in yanından geçtim, beyaz yüzlü ve koltuğunda sessizdi. Çantamdan fotoğrafımı çıkardım ve ona uzattım, hiçbir şey söylememe gerek kalmadı. Yüzündeki şaşkınlık ifadesini, sonra da gülümsemesini hatırlıyorum. O zamandan beri arkadaşız.

"Sana bir şey sormak istiyorum," diyor Frank ve kalbim korkuyla çarpıyor.

Aslında haftalar ve aylar boyunca istediğim, hayalini kurduğum bu şey için çok geç kaldım.

"Sanırım ne olduğunu biliyorsun."

İstiyorum, ah, istiyorum ve bunun olmasını engellemeyi her şeyden çok istiyorum.

"Beth." Yine benim adım, Frank'in prova ettiğinden korktuğum bir konuşmanın başlangıcı.

"Sana bunu söylemek için çok uzun süre bekledim. Her zaman seni düşünüyorum. Seni otobüste görmek günümün en önemli anı. Bu hafta sonu seni dışarı çıkarmama izin verirsen çok mutlu olurum."

Frank konuşmasını bana bakmadan yaptı, gözleri benimkilerin ulaşamayacağı bir yerde duruyordu. Ama şimdi bakıyor ve yüzümdeki pişmanlık ifadesini anında görüyor.

"Oh," diyor. "İstedğin bu değil mi? Neden öyle olduğunu düşündüm bilmiyorum."

Elimi Frank'in koluna koyuyorum, parmaklarım okul ceketinin ucuz siyah kumaşının üzerinde yayılıyor. Elini yumruk yapmış, bileği ile parmak eklemleri arasında siyah tüyler saçılıyor.

"Üzgünüm, biriyle tanıştım." Frank kalbi kırılmış görünüyor. "Çok geç kaldım." "Özür dilerim," diyorum tekrar.

Aramızdaki ilişkiyi düzeltmek, yakışıklı ve sağlıklı yüzüne biraz ılık getirmenin bir yolunu bulmak istiyorum.

Ama Frank kalkıyor ve otobüsün önüne gidiyor. Ve şoför durduğunda, sanki bir an daha yanımda olmaya dayanamayacakmış gibi, evden kilometrelerce uzakta iniyor.

Yolculuğun geri kalanında, düşüncelerimin manşetinde Frank vardı; eve yaptığı uzun yürüyüşü ve otobüsten inerken hissetmiş olması gereken yakıcı aşağılanmayı düşündükçe kalbim çalkalanıyordu. Ve bunun altında, büyük bir şansı elimden kaçırmış olabileceğime dair içimi kemiren bir pişmanlık, vicdan azabı ya da kafa karışıklığı duygusu.

Leo ağaç evinde, yoldan gelen her kimse ona bakıyor ve benim olduğumu görünce el sallıyor ve ip merdivenden aşağı iniyor. Ona bakmak heyecan verici, şekli, büyüklüğü, kaybettiğimiz çocuğu hatırlatıyor; bir yanım Frank'in de burada olup bunu görmesini diliyor. Bobby öldüğünden beri çocuklarla çok az zaman geçirdik ve asla aynı yaşta bir çocukla birlikte olmadık. Bu bizim seçimimizdi ve bunu neden yaptığımızı biliyorum, ancak içinde çocuk olmayan bir hayat yaşamanın ne kadar yalnız hissettireceğini fark etmemiştim.

Yavru köpeği arabadan çıkardığımda Leo çığlık atıyor. "Senin mi?"

"Henüz kimseye ait değil. Evler arasında diyelim.

Onu tutmak ister misiniz?"

Leo kollarıyla bir beşik yapıyor ve köpek anında sakinleşiyor.

"Bak seninleyken ne kadar rahat."

"Babama gösterelim. Çalışma odasında."

Gabriel'i iş başında yakalamayı merak ediyorum. Yıllar boyunca Gabriel'in siyah bir polo yaka içinde düşünceli görüldüğü sayısız fotoğrafı oldu. "Yine Hemingway'miş gibi davranıyor," demişti Helen bir keresinde, kuaförden çaldığı, Gabriel'in daktilosunun , yanında viski bardağıyla görüldüğü bir *Vogue* nüshasını göstererek. Kitaplarını gizlice okudum, tanıdık izler aradım, bir zamanlar tanıdığım çocuğu aradım. Onları hep buldum. İçkiye düşkün, sivri dilli kadınlar ve cesur bir yazar olarak ününü pekiştiren ve bazen beni ağlatan korkunç, kışkırtıcı seks sahneleri.

Anılarla dolu evin içine. Salon aynı kokuyor, balmumu cilasası ve eski ahşap, çok fazla, her yerde. Duvarlarda meşe paneller, yerde parke, her zaman sevdiğim yıpranmış dairesel merdiven, çoraplı bir ayak için kaygan.

Ve işte yazar, bir zamanlar babasının sigaralarını aramak için geldiğimiz mutfakın dışındaki odada. Gabriel sırtı bize dönük, iki parmağıyla büyük bir hızla yazıyor, kitap ve kâğıtlarla kaplı karmakarışık masasında meşhur viski kadehi yerinde duruyor. W. H. Auden, Graham Greene ve Henry James'in kitaplarının sırtlarını görüyorum.

"Baba, bak," diyor Leo.

Gabriel , beni ve yavru köpeği aynı görüyor. Saçları biraz , sanki parmaklarını saçlarında gezdirmiş gibi ve yanağında mavi bir mürekkep izi var.

"Beth," diyor. "Peki bu kim? Tanrım, çok tatlı." Yavruyu okşamak için yanına geliyor.

Yakınlığımız rahatsız edici. Onu tekrar görmek kesinlikle olmaması gereken bir şekilde yeni ve heyecan verici hissettiriyor. Kafamın içinde, kendime geçmişimizin önemli olmadığını, artık yetişkin olduğumuzu, arkadaş olmayı deneyebileceğimizi ya da en azından öyle davranabileceğimizi söyleyerek yeniden uyum sağlama konusunda ustalaştım. Bana ihanet eden bedenim.

"Adı ne?"

"Ona henüz isim vermedim."

"Ama onu tutuyorsun?" Leo soruyor.

"Başka kimse onu istemiyorsa, evet. Arkadaşım Helen'a yardım ediyorum."

Leo Gabriel'e bakar. İkisi de aynı şekilde gülümsüyor. Son saniyelerde artık kendini tutamayıp bastırılmış bir kahkahaya dönüşene kadar yavaşça yayılan bir sırıtış.

"Ne tür bir köpek ?" Gabriel sorar.

"Yarısı spaniel ve geri kalanı konusunda yüzde yüz emin değiliz. İçinde biraz Labrador var. Görünüşe göre tamamen sütten kesilmiş ve evde eğitilmiş."

"Yani, eğer istersek ona sahip olabilir miyiz?" "Evet."

"Yapabilir miyiz, baba? Lütfen?"

"Neden olmasın? Ona göz kulak olacağınıza söz verdiğiniz sürece."

Leo yavru köpeği yere bırakıyor. Anında yere işemeye başlıyor.

"Büyüleyici," diyor Gabriel, bana ve Leo'ya bakarak. "İyi ki ev eğitimi almış."

Ani ve ortak kahkahalarımız iyi hissettiriyor.

"Eğer onu besleyecekseniz, çiftlik hayvanlarının yanında nasıl davranması gerektiğini öğrettiğinizden emin olun. Burası çiftçilik ülkesi, her yerde sığırlar var."

"Tekrar olabilir mi?" diye sorar Leo, endişeyle.

"Düzgün bir şekilde eğitilirse olmaz. İstersen sana yardım edebilirim." Sonuçlarını düşünmeden söyledim.

Ben fikrimi değiştiremeden Leo iki kolunu belime doluyor ve yüzünü göğsüme bastırıyor. Bir ya da iki saniyeliğine, bu beni şaşırtıyor. Bobby'yi düşünmemek için kendimi zorlayarak gözlerimi kapatıyorum ve açtığımda Gabriel'in beni izlediğini görüyorum, yüzünde nazik, hüzünlü bir gülümseme var.

"Hey," diyor Frank, akşam yemeğinde çiftlikten geldiğinde. "Yavrumuz nerede? Bu öğleden sonra onu almayacak mıydın?"

"Onu Gabriel'in oğluna verdim. Yardımcı olur diye düşündüm." Frank hiçbir şey söylemiyor.

"Leo'nun onu eğitmesine yardım edeceğim. Aynı şeyin tekrar olmasını istemiyorum."

"Anlıyorum."

Frank ve benim aramdaki sohbetler her zaman kolaydır. Çoğunlukla çiftlikten, ortak emeğimizden ve tutkumuzdan bahsederiz. Babası David geçen yıl tarlada kalp krizinden öldüğünden beri, tam da her zaman gitmek istediğini söylediği şekilde, Frank, Jimmy ve ben çiftliği birlikte yönetiyoruz. Ama burası yeni bir bölge.

Yüzü sert, pek sık görmediğim bir ciddiyetle bakıyor. *Söylemek istediği şey, "Bu çocuğa bulaşma, Beth. O bizim çocuğumuz değil. Onu asla geri alamayız.*

Onun yerine şöyle diyor: "Wolfe ve oğluyla vakit geçirmen konusunda endişelenmeli miyim?"

Ve ona şunu söylemek istiyorum: *Onun hayatını sen riske attın. Bunu sen yaptın, ben değil.*

Ama ben diyorum ki: "Hiç sanmıyorum. Endişeleniyor musun?" "Bana gerek olmadığını söylerseniz yok."

Elini tutuyorum ve bu onun isteksiz sırtışını tetikleyene kadar ona gülümsüyorum.

"Gerek yok, söz veriyorum."

O zamanlar, başlangıçta, bunun doğru olduğuna inanıyordum.

Duruşma

Halk galerisindeki yerimi aldığımda kafalar bana dönüp baktı. Artık yeni bir kimliğim vardı. Biri gazete sayfalarını dolduracak kadar değerli, diğeri sıradan bir çiftçi olan iki adamı seven kadın.

Haber ilk çıktığında fotoğrafçılar, ben onları mutfaktan görüp vahşi bir kadın gibi çığlık atarak dışarı koşana kadar, soyulmuş pencereleri ve karmakarışık bahçesiyle sevgili, harap evimizin fotoğraflarını çekmek için çiftliğe gizlice girdiler. Ertesi gün, seçtikleri fotoğraf buydu. Yüzümü gizlemeyi ve bana yönelttikleri sorulara asla cevap vermemeyi zor yoldan öğrendim. *Bunu neden yaptı?* Bana en sık sorulan soru. Muhabirlerden, köylülerden, arkadaşlarımdan, hatta başlangıçta kendi ailemden.

Onlara bulduğumuz, bilediğimiz, uyguladığımız, mükemmelleştirdiğimiz hikayeyi her anlatıyorum ve yeterli olacağını umuyorum.

Gerçeği söyleyebilseydik her şey ne kadar kolay olurdu.

Önce

Gabriel'in çadırının içi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor, sanki alternatif bir evrene girmişim gibi hissediyorum. Çarşaf ve battaniyelerle döşenmiş çift kişilik bir yatak ve kırmızı kadifeden çok kraliyet görünümlü bir yatak örtüsü var; Louis XIV'ün dört direkli yatağının tepesinde olduğunu hayal edebiliyorum. Yerde koyun postundan halılar, içinde bir su sürahesi ve iki bardak bulunan küçük bir komodin var; hatta kitaplarla dolu küçük bir kitaplığı bile var. Tavana parlak renkli ipek kumaşlar tutturmuş ve çadırın her köşesinde cam yanan mumlar var.

"Ne düşünüyorsun?" diye .

"*Binbir Gece* Masalları gibi. Ben olsaydım, asla başka bir yerde uyumazdım." Gabriel yatağa oturdu ve bana elini uzattı. "Buraya gel."

Bu anı hayal etmekten başka bir şey yapmadım ve şimdi o an geldi, donup kaldım.

"Yapamam," diyorum gergin bir sesle. "Çok gerginim."

"Olma. Sadece konuşuyoruz. Bir noktada el ele tutuşmaya geçebiliriz. Ama sadece sen istersen."

Yanına oturuyorum ve söz verdiği gibi Gabriel konuşmaya başlıyor. Bana köpeği Molly'den bahsediyor, on altı yaşına kadar yaşamış bir Labrador.

"Hayal edebileceğiniz en sümsüklü köpekti, mutfak penceresinden içeri giren bir çift hırsız da dahil olmak üzere herkesi severdi. Onlar ailenin gümüşlerini kaldırırken kuyruğunu sallardı."

Yatağın yanında açık duran bir romanı alıyor ve incelemem için bana uzatıyor. *Swann'ların Yolu*, Proust'un *Kayıp Zamanın İzinde* romanının ilk cildi.

"Sadece gelecek dönem derslerimde gösteriş için seçtim ama düşündüğümde daha iyi. Zaman zaman oldukça komik."

Şimdi bana bakarken gülümsüyor. "Bazen," diyor Gabriel, "uykuya dalmadan önce neredeyse gün ışıyor, seni düşünmekle o kadar meşgul oluyorum ki. Ve seninle yapmak istediğim her şeyi."

"Ne gibi şeyler?"

Cevap olarak Gabriel yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor. Uzun, yavaş, yoğun bir öpücük. "Daha iyi misin?" diyor, geri çekilerek.

"Evet."

Yatağa uzandık ve birbirimize doğru döndük, yüzlerimiz birkaç santim açıktı.

Gabriel alnımdan burnuma doğru bir çizgi çizmek için uzanıyor ve parmağını üst dudağımın üzerine koyuyor. "Şuradaki küçük çukuru düşünüyorum," diyor. "Parmağımın ucu için tam olarak doğru şekil ve boyutta olacağını."

Gabriel elimi tuttu.

"Bu gece burada kalacak olmanız, bundan daha fazlasını yapmamız gerektiği anlamına gelmiyor."

"Ya istersem?" Ben de

diyorum ki. "O zaman bunu tartışırız." "Ben istiyorum."

Bana bakıyor, yarı gülerek, ama sonra yüzü değişiyor ve onda gördüğüm arzu içimde bir şeyleri ateşliyor. Bir çeşit cesaret, bir ihtiyaç.

"Gerçekten istiyorum."

Elimde olsa bu anı dondururdum, ikimiz birbirimizi açlıkla izliyorduk, bir sonraki adımın ne olacağını hem biliyor hem de tam olarak bilmiyorduk.

Gabriel ve ben öpüşmeye devam ediyoruz ve ben işleri daha da ileri götürüyorum, gömüğümün düğmelerini açıyorum, elini uzatıp göğsüme koyuyorum.

Her şey yavaş yavaş yapılıyor. Kıyafetlerimi teker teker çıkarıyorum. Sonra onunkileri. İkimiz birbirimizin kollarında cırlıçıplaktık, bunun elektriği. Birbirimizin çıplak haldeki sırlarına bakmak ve takdir etmek için zaman ayırmak. Pürüzsüz, güneşten bronzlaşmış teninin altındaki kaslarının sertliği, göbeğinden kasıklarına kadar uzanan siyah saç çizgisi, tahrik olmuş şaşkınlığı, parmağımı penisinin üzerinde hafifçe gezdirdiğimde nefesinin kesilmesi.

Tenimde izler bırakırken dokunuşu tereddütlü ve sorgulayıcı ama bedenlerimiz bizi yönlendirmeye başlıyor, yol apaçık ortada. Onu üstüme çekiyorum ve daha tutkulu öpüşüyoruz. İçgüdüsel olarak kalçalarımı onunkilerle buluşmak için kaldırıyorum ve o geri çekilmeden önce ereksiyonunun sertliğinin bana baskı yaptığını hissediyorum.

"Hayır Beth, yapmamalıyız," diye fısıldıyor Gabriel.

"Neden?" Ben de fısıldıyorum.

"Nedenini biliyorsun."

"Sadece bir

saniyeliğine mi?"

Ucunu bastırıyor.

Birbirimize karşı yavaşça hareket etmeye başlıyoruz ve çok geçmeden teslim oluyoruz. Bu planlanmış bir şey değildi; kaçınılmazdı. Gabriel içime daha derinden girene ve ben acı içinde inleyene kadar iyi .

"Oh, Tanrım, özür dilerim." Geri çekilmeye çalışıyor ama ben kalçalarımı onun etrafında kenetliyorum.

"Kal," diye
fısıldadım. O da
öyle yaptı.

Sadece birbirimize baktığımız, onun hissini hissetmemize izin verdiğimiz, ikimizin en samimi şekilde bağlandığı bu uzun anlar hakkında ne söyleyebilirim? Bunu pek çok kez hayal etmiştim ama hiç de düşündüğüm gibi değil. Kalbim duygularla dolu, adını koyamadığım duygular, ne neşe ne keder ama ikisinin arasında bir şey. Sanırım *bu biziz. Bu biziz.*

Bir süre sonra tekrar ona karşı hareket ediyorum, sadece biraz.

"Her şey yolunda mı?" diyor. "Seni incitiyor muyum?"

Durmalı mıyız?" "Gabriel? Lütfen konuşmayı kes."

"Denerim."

Birbirimize gülümsüyoruz. Bir yanım hâlâ bunun olduğuna inanamıyor, sanki dışarıdan bakıyormuşum gibi.

Acı daha zevkli bir şeye, bir tür ağrıya dönüşmeye başlıyor. Birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyor gibiyiz ve derme çatma yatağımızda ileri geri sallanarak yavaş, nazik bir ritim buluyoruz. Gözleri bir kez olsun yüzümden ayrılmıyor.

"Elimde olsa sonsuza kadar burada kalırdım" diyor.

Sonrasında ikimiz için de bir ilk olmasına rağmen nasıl olacağımızı tam olarak biliyor gibi görünmemize hayret ediyoruz. Birlikte yatıyoruz, kalp atışlarımız azalıyor, birbirimizin kollarına o kadar sıkı sarılmışız ki Gabriel şöyle dediğinde yüzünü göremiyorum: "Bu arada, seni seviyorum. Sanırım seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

"Evet," diyorum, çünkü bunun doğru olduğuna inanıyorum.

Bu bir aşk hikayesi ve geçmişte hayal ettiklerimin hepsinden çok daha iyi. Eğer bir dilek dileme hakkım varsa, sadece bir tane, o da bu: Hikâyemizin mutlu sonla bitmesini diliyorum.

1968

Frank, Jimmy ve ben Leo ile buluşmak üzere ilk kez ayrıldığımda koyun tarlasındaydık. Koyunları yemledik, suladık, kuzuları kontrol ettik ve gelecek haftaki açık artırmada hangilerinin önce satılacağına dair listeyi gözden geçirdik.

Taze su yalağı ve yem kovalarına rağmen bazı koyunlar Jimmy'nin etrafında kümeleniyor, ilgi çekmek için anırıyor ve kalçalarına vuruyor. Bu hep böyledir, Jimmy onların rock yıldızıdır.

Jimmy, en sevdiği koyunun kışına bir tokat atarak, "Şimdi gidin Bayan Tiggywinkle, yapacak işlerimiz var," diyor.

Koyunlarımıza isim verme geleneğini başlatan Bobby, sürdürmekte ısrar eden ise Jimmy'dir.

"Lanet olsun," diyor Frank saatine bakarak. "Haklısın, nasıl oldu da üç buçuk oldu? İnekler mızızlanmaya başlayacak. Bize yardım eder misin, Beth?"

"Üzgünüm, gitmem gerek," diyorum. "Yavru köpek eğitimi."

Frank etrafında dönüyor. Bugün Meadowlands'e gideceğimi unutmuştu. Ve yüzünün kızgınlıktan zoraki bir sakinliğe dönüştüğünü görüyorum; ben ve Gabriel konusunda asla iyi hissetmeyecek.

Frank'in eski Viyella gömleği, normalde giydiğim kordonlar ve ayakkabılar yerine, Nina'dan kalma siyah bir polo yaka ve koyu renk bir kot pantolon, ayak bileğindeki hafif genişlemeyle sahip olduğum diğer her şeyden daha moda.

Onun bakışları altında kızarıyorum, kendimi utangaç ve aşırı giyinmiş hissediyorum. "Neden o palyaçoyla uğraşıyorsun?" Jimmy öyle diyor.

Frank'in yüzünü gördü.

"Çünkü Jimmy," diyorum ve ses tonum fazla savunmacı, fazla sivri, "bazen başkaları için kendini ortaya koymak güzeldir."

"O kişi tam bir pislik olsa bile mi?"

"Şaka yapıyor Beth," diyor Frank, ben daha ayağa kalkmadan.

"Yarı şaka," diye düzeltiyor Jimmy ve bir an için göz göze geliyoruz, ama sonra ikimiz de gülümsüyoruz. Kayınbiraderime asla uzun süre küs kalamam.

Meadowlands'e arabayla gitmek yerine yürüyerek gitmeye karar verdim, düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Frank'e bu öğleden sonra ziyaretleri, Leo'yla vakit geçirmem ama kaçınılmaz olarak Gabriel'i de görmem konusunda endişelenmesi için bir neden olmadığını söyledim. Kendime de aynı şeyi söyledim. Ama bedenim ve zihnim, benim evimden onlarınkine giden on dakikalık yolculukta beni dinlemeyi reddediyor. Midemde bir gerginlik düğümü var, kanın damarlarımda nabız gibi attığını hissedebiliyorum, endişeli ritmik bir dövme. O zamanlar kimsenin bilmediği şeyler oldu; bu sırların ortaya çıkmasından korkarak yaşıyorum. Ve daha da sinir bozucu bir şey var: Gabriel'i tekrar görme ihtimalinin yarattığı heyecan.

Kapıyı çalıyorum, bir zamanlar çok farklı nedenlerle kalbim çarparak burada durduğum anları zihnimden uzaklaştırıyorum.

Gabriel beni görünce gülümseyerek cevap veriyor. kot pantolon, kıvrık beyaz bir gömlek ve deliklerle dolu, yırtık pırtık siyah bir kazak var. Sanki günlerdir tıraş olmamış gibi görünüyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var. Hala yazarlık yükümlülüklerini yerine getirmek zorunda olan bekar bir ebeveyn olarak nasıl idare ettiğini merak ediyorum. Görünüşe bakılırsa pek iyi değil.

"Beth. İçeri gel. Birisi seni görmek için çok heyecanlı."

Leo, kucagında küçük köpeğiyle işaret üzerine salona koşar. "Ona isim koydun mu?" diye sordum.

"Kahraman," diyor Leo.

"Hoşuma gitti. Ona yakışıyor."

"Başlamadan önce bir fincan çay?" Gabriel diyor ki. "Ben de tam bir tane yapmak."

"Hayır, teşekkürler. Bizimle gelme konusunda endişelenme. Biz bahçeye çıkacağız, sen devam et."

Gabriel'in yüzünden bir şeyler geçiyor ve acaba bir değişiklik olsun diye yetişkin bir arkadaş mı arıyor diye merak ediyorum. Öyle olsun. Onunla mümkün olduğunca az zaman geçirmeye kararlıyım. Bunu Frank'e ve kendime borçluyum.

," diyor, sakın bir şekilde. "Sizi bırakayım."

Onun uzaklaşmasını izlerken yaşadığım hayal kırıklığı da en az rahatlamam kadar belirgin.

Bahçede Leo'yla birlikte "otur" komutuyla başlıyoruz ve Hero bunu her başardığında evden getirdiğim küçük bir küp kaşar ya da bir parça jambonla ödüllendiriyoruz. Çabucak kavırıyor, biz de "kal" demeye geçiyoruz. Önce Hero'yu oturtmayı gösteriyorum, sonra ona

avucumun içine alıp "kal" diye tekrarlıyorum. Sonra Leo bunu deniyor ve her seferinde köpek yavrusu olduğu yerde kalıyor, biz ondan her seferinde bir adım uzaklaşmaya başlasak bile.

"Bu çocuk oyuncağı olacak,"
diyorum. "O bir dahi mi?"

"Sanırım öyle olabilir. Ama bugünlük bu kadarla yetinmeliyiz. Dahilerin dinlenmeye ihtiyacı var."

"Şimdiden gitmiyor musun?" Leo diyor. "Gitmek zorunda mısın?"

Düşünmeden konuştuğunu söyleyebilirim. Ve bir anda yalnızlığını görüyorum. "Önce bana ağaç evini göstermeye ne dersin?"

Çok görünüyor.

Ağaç evin içi tam bir keşif. Oldukça büyük bir alan, ayakta durabilecek kadar uzun, yaklaşık sekiz fit genişliğinde, araziye bakan büyük bir açık penceresi var. Duvarlar gök mavisine boyanmış ve zemin muhteşem mücevher renklerinde dev kadife minderlerle kaplı: zümrüt yeşili, yakut, safir mavisini. Bir yığın çizgi roman ve Tenten kitabı, mumlar, eski moda bir gaz lambası, bir kutu domino, iskambil kağıtları, bir kızma birader tahtası var.

"Keşke benim de böyle bir ağaç evim olsaydı. Tam bir sığınak. Burada hiç uyudun mu?"

"Yazın gideceğiz," diyor babam. Kamp yapmayı çok sever. Çocukken göl kenarında kamp yapardı."

Kalbim sıkışıyor ama görmezden .

"Bir hafta sonu boyadık. Akşam yemeğimizi burada yedik ve mum ışığında kâğıt oynadık. En iyisiydi."

Leo'nun sesindeki hüznü yakalıyorum. "Birkaç arkadaşını davet etmelisin. Buraya bayılırlar."

"Belki," diyor.

"Okulu nasıl buluyorsun?"

"İyi, sanırım."

"Pek öyle görünmüyor."

Bana gerçeği söyleyip söylememeyi tarttığını görüyorum. "Daha iyi değil mi? Artık yerleşmiş olabileceğini düşünmüştüm."

"Bundan çok nefret ediyorum." Birden sinirlenmiş görünüyor. "Bir şey mi oldu?"

"Başım hep belada. Her gün müdireye gönderiliyorum. Ya da sınıfın dışında bekletiliyorum."

"Neden?"

"Sinirleniyorum. Bazen diğerk çocuklara bağıriyorum. Dün bir çocuğa vurdum. Kötü şeyler söylüyordu ve ben de ona yumruk attım. Bir anda oldu. Bunu yapmak istememiştim."

"Baban biliyor mu?"

"Her şeyi değıl. Sadece öğretmenin söyledikleri."

"Kulağa zor geliyor. Nefret etmene şaşmamalı. Alıştığında daha iyi hissedeceksin."

"Sanmam." Çok asık suratlı görünüyor, bu genç çocuk, bu kadar mutsuz olması doğru gelmiyor.

"Gitmeden önce kızma birader oynamak ister misin?"

"Evet," diyor, kutuya uzanırken yüzü aydınlanıyor.

Ona eşlik etmekten memnunum ama yine de aklımın bir köşesinde hafif bir hüzün var. Bunun Bobby ile ilgili olduğundan bile emin değılim, her şey. Frank'e ve kendime bu işe dair söz vermiş olmama rağmen, bu çocuğı şimdiden önemsemeye başladığımı hissedebiliyorum. Ve kalbimi bu şekilde açmak biraz tehlikeli geliyor, sadece bir çatlak. Durmam gerektiğini biliyorum. Durmayacağımı bilmek.

Önce

Gabriel'in ailesi Ağustos ayında muhteşem bir hafta için Highlands'e tatile gider.

"Orman tavuğu avı," diyor Gabriel. "Ve evet, zalimce. Ama bakın ne alıyoruz. Yedi gün boyunca burayı yöneteceğiz."

Gabriel sık sık mirasını reddediyor ama bana etrafı gezdirirken gurur duyduğunu hissediyorum. Giriş holü, koyu ahşap kaplamaları ve tavandan bir çöküş ifadesi gibi sarkan devasa kristal avizesiyle tek başına bir balo salonu kadar görkemli hissettiriyor. Balmumu cılası, taze çiçekler ve daha az belirgin bir şey kokuyor: sanki hava bile için filtrelenmiş gibi zengin, kuru bir koku.

Bu evin güzelliği, sadece büyüklüğü ve ihtişamı değil, aynı zamanda döşenme şekli - yaldızlı çerçeveli resimler, duvar halıları ve koyu cilalı ahşap, her yerde gümüş, hepsi şiddetli, ayna gibi bir parlaklıkla - gözümü korkutmamak zor. Odaları dolaşırken dört çiçek sergisi sayıyorum, bir sürahiye konmuş nergisler değil, porselen içinde sanatsal düzenlemeler. Gabriel'in annesi çiçek düzenleme tutkusu olan bir kadın; benimki ise gece geç saatlere kadar ateşin başında oturup kompozisyonları işaretiliyor ve ertesi gün için ders planlıyor.

Salonda piyanonun üstündeki aile fotoğraflarını inceliyorum. Tessa Wolfe, 1930'ların gelini olarak herhangi bir Hollywood yıldızından daha güzel ve Gabriel'in yakışıklılığını nereden aldığını görmek çok kolay. Gelinliği fildişi ipekten bir sütun, tüylü bir başlık ve uzun beyaz eldivenlerle giyilmiş. Düğün gününde bile soğuk ve korkutucu bir şeyler var. Yarım gülümsemesi küçümser gibi, sanki fotoğrafçıyı, konukları, hatta belki de kocasını küçümsüyor.

En sevdiğim fotoğraf Gabriel, dokuz yaşlarında, şort ve beyaz bir tişört giymiş, kollarını şişman siyah bir Labrador'un boynuna dolamış bağdaş kurmuş oturuyor. Bu fotoğrafa, onun gülümsemesine, içten, kara gözlü bakışlarına bakmadan duramıyorum. Bununla ilgili bir şey beni çözüyor.

Aralıksız güneşli bir haftada günlerimizi tenis oynayarak ve gölde yüzerek geçiriyoruz. Evin ait olduğunu bildiğimiz için daha cüretkâr oluyoruz. "Günlük" işlerinin yanı sıra, Bayan W., önce temizliğe geliyor.

şey, tamamen yalnızız. Öğleden sonraları çıplak güneşleniyoruz, açık havada ve evin neredeyse her odasında sevişiyoruz, tutkumuzu antika mobilyalara -çukurlu deri kanepe, yaldızlı bir masa- işliyoruz.

Ayrılırken annem doktordan istediği diyaframla bana sürpriz yaptı. Gabriel'le yatmam konusunda konuşmamıştık ama onunla gölde o kadar çok gece geçirmiştik ki tahmin etmiş olmalıydı.

"Sakıncası yok mu?" Ona sordum.

"Birbiriniz hakkında yeterince ciddi görünüyorsunuz. Erkeklerin evlenmeden önce sevgilileri olur, kadınların neden olmasın?"

"Sen diğer anneler gibi değilsin," dediğimde güldü ve beni öptü. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Gerçek saatlerinden iki kat daha uzun hissettiren bu özgürleşme haftasında bir şeyler değişiyor. Zaman artık önemli değil, elastik gibi önümüzde uzanıyor. Neredeyse hiç uyumuyoruz, bir . Günün herhangi bir saatinde dönebileceğimiz düzgün bir yatakta birlikte çıplak olmanın yeniliği var. Gabriel'e, kadın ve erkeğin farklı zamanlarda dışarı fırladığı eski moda hava saatlerine benzediğimizi söylüyorum; birimiz uyurken, diğeri her zaman uyanık, özlemle titreyiyor.

Bu haftayı tek kişi gibi yaşıyoruz. Annesinin banyosundan çaldığı nefis kokulu köpük banyosunda tepeden tırnağa ve boğazımıza kadar birlikte banyo yapıyoruz. Bu benim için lüksün özeti. Evde kendimizi haftada iki kez "banyo gecesi" ile sınırlandırıyoruz, teneke banyoyu doldurmak için su ısıtıyoruz, Eleanor ve ben kimin önce gireceği konusunda kesin sıralar alıyoruz.

Gabriel ve ben taze malzemeler tükendikçe ve kilerimize güvenmek zorunda kaldıkça giderek daha tuhaf yemekler pişiriyoruz. Konserve jambonla süslenmiş konsome çorbası, tutkal kıvamına gelene kadar haşladığımız pirinç, marrowfat bezelye ile kızarmış patates. Aynı kitabı okuyabilmek için kendi kitaplarımızı bırakıyoruz, her sayfayı tararken hızımızı eşleştiriyoruz, bazen okuduklarımız hakkında konuşmak için duruyoruz, o kadar uyumluyuz ki çoğu zaman aynı anda aynı şeyi söylüyoruz.

Gabriel, "Bir beyni paylaşıyormuşuz gibi hissetmeye başladık," diyor. "Kendimizi gerçek dünyaya nasıl entegre edeceğiz?"

En sevdiğim zamanlar, babasının mahzeninden şarap aldığımız ve gramofonda plak çaldığımız akşamlar. Dickie Valentine, Chuck Berry ve Bill Haley & His Comets dinliyoruz. Gabriel bana jitterbug öğretmeye çalışırken, bir balo salonu gibi talimatları şakırdatırken, yazın hit şarkısı "Rock Around the Clock "u tekrar tekrar çalışıyoruz.

Dans   retmeni: "  imdi kolun altında, iki adım geri ve sallan!" Her zaman gülmekten kanepeye y  ılmamızla son bulur.

  şte bu gecelerde,   arapla gev eyen dillerimizle, daha   nce hiç konuşmadığımız bir   ekilde konuşmaya başlıyoruz. Gabriel'e, beni ondan   nce seven biri olduğunu ve onun kalbini kırmı  olabileceğimden korktuğumu itiraf ediyorum.

Söylentilere göre Frank Johnson okulu bıraktı ve A seviyelerini bitirmek yerine   iftlikte tam zamanlı   alışmayı tercih etti.

Gabriel beni   perken, "Kime aşık olacağına engel olamazsın," diyor. "Ama zavallı adam, her kimse.   inde sen olmayan bir hayat istemezdim."

"Kalpsiz bir canavar olduğumu d    nm yorsun değil mi?"

"Bence sen tamamen ve bütünüyle harikasın." Bir gece, Gabriel kendi sırrının ticaretini yapar.

Birkaç yıl   nce annesi ona bir ilişkisi olduğunu söylemişti. Adam genç, onun ya larında ve yakı ıklıydı ama neredeyse be  parasızdı. Annesinin umurunda değildi. Birkaç hafta   inde birbirlerine aşık olmuşlar ve Gabriel'in babasını terk etmeye karar vermiş. Ama sadece Gabriel de onunla gelirse.

"Bana ondan bahsederken   ok mutlu görünüyordu. Açık olmuş genç bir kız gibiydi. Co kuluydu. Onun hiç görmediğim bir yönü. Tıpkı bizim gibi." Sanki bir sonraki kelimeler   ok zormu  gibi duraklıyor. "Ona giderse beni bir daha göremeyeceğini söyledim. Aptalca, boş bir tehditti, ciddi değildim. Sadece babam   in endi eleniyordum. Benim yüzümden kaldı ve sanırım kalp kırıklığı onda bir   eyleri yok etti. Neredeyse bir gecede de i ti. Gündüzleri içmeye başladı. Acı   ekmeye. Babama ve bazen de bana karşı anlamsız bir zalimlik. Bazen onun hayatını mahvettiğimi d    n yorum."

Bir an duraksıyorum, doğru kelimeleri bulmaya   alışıyorum. Bana anlattıkları karşısında   ok oldum, sadece annesinin ilişkisi değil, aynı zamanda bu ilişki bittikten sonra Gabriel'e ve babasına nasıl de. Kula a bencil ve kaba geliyor.

"Böyle d    nmemelisin. Annenin mutluluğundan sen sorumlu değilsin."

Gabriel beni g  s ne doğru   ekti. "Kendisinin mutsuz olması yetmiyordu, babamı ve beni de mutsuz etmek zorundaydı. Sen gelene kadar burada olmaktan nefret ediyordum."

"Beni bırakmayacak mısın?" Gabriel, birlikte geçirdiğimiz son gecede.

Saat geç ya da   ok erken, hayalet gibi bir ışık yatak odasındaki kadife perdelerin etrafını sarmaya başlıyor.

Yarı uykudayım, rüyaların ve gerçekliğin birbirine karıştığı o keyifli sisin içinde kaybolmuşum.

"Beth?"

"Mmm?"

"Beni terk etmeyeceğine söz ver."

"Sanki."

"O zaman söz ver."

"Gerçekten ciddi misin?" Gözlerimi açıyorum.

Başını sallıyor. "Çok ciddiylim."

"Önce sen" diyorum, o da gülüyor.

"Çok rekabetçi. Uyurken bile."

O söz veriyor, sonra ben söz veriyorum ve bunun bir anlamı yok, gerçekten yok, sadece aptalca bir konuşma, aşıkların söylediği türden bir şey, ama bir an için, uykuya dalmadan önce, sanki geleceğimiz yazılmış gibi .

Erkekler çiftlikte ve ben de sabahı evde kendim için belirlediğim bitmek bilmeyen işlerden bazılarını bitirmeye çalışarak geçiriyorum.

Meşguliyet yardımcı olan tek şey. Bobby öldükten sonra insanlar bana meditasyondan bahsetti, kütüphaneden Budizm ve antik yoga sanatı üzerine kitaplar ödünç aldım. Ve düşündüm *ki, gerçekten, birkaç dakikalık yoğun nefes almanın acımı değiştireceğini mi düşünüyorsunuz?* Bobby'yi hala her yerde ve hiçbir yerde gördüğüm acı dolu ilk aylarda kitap bile okuyamadım. Hayatım boyunca kitaplarla teselli bulmuştum. Çocukken en sevdiğim hikayelere kendimi o kadar kaptırırdım ki, karakterler bazen bana arkadaşlarımdan daha canlı gelirdi. Bir yetişkin olarak bile kendimi kurgusal dünyalarda kaybedebiliyor, gerçek hayata dönmek zorunda kaldığımda bunun burukluğunu hissedebiliyordum. Ve aniden, bunların hiçbirisi için kalbim ya da zihinsel kapasitem kalmadı. Radyo dinleyemiyordum. Kendi ailem dışında kimseyle sohbet edemiyordum ve o zaman bile sadece üstünkörü bir düzeyde konuşabiliyordum. Ama yapabildiğim şey çalışmaktı, gerçekten çok çalışmak. Kayınpederim David, beni çiftlikte çalışmaya geri döndürdü, ağır fiziksel emeğin, on iki saat boyunca çalışmanın, kederim için gerekli bir çıkış yolu olduğunu anladı. Erkeklerin yaptığı her şeyi yapabilirim, inekleri sağabilir, koyunları güdebilir, çitleri onarabilir, saman balyalarını kaldırabilirim. Ben, Frank ve Jimmy, karşılaşabileceğiniz en sıkı işçileriz.

Kapı çaldığında, bir pervazın üzerine diz çökmüş, gazete kağıdı ve beyaz sirkeyle bir pencereyi öfkeyle parlatıyorum. Aşağı inip kapıya cevap vermek can sıkıcı ama yapıyorum - taşralı insanlar genellikle yapar. Kasaba halkından daha nazık bir hayat yaşıyoruz ya da ben hep öyle hayal etmişimdir: Birbirimizi selamlarız, bir şeyler ödünç verimiz, faydalı bilgileri paylaşıyoruz.

Kapıyı açtığımda beklemediğim şey, Gabriel'i kapının diğer tarafında bulmaktı.

"Merhaba," diyorum, kalp atışlarım farklı bir hikâye anlatsa da umursamaz görünmeye çalışarak.

"Bölüyor muyum?"

"Hiç de değil. İçeri gelmek ister misiniz?"

Taşa görgüsü, kökleşmiş ve kaçınılmaz.

Gabriel odaya girdiğinde açık bir merakla etrafına bakıyor ve ne gördüğünü merak ediyorum. Sanırım klasik bir çiftlik evi mutfağı. Frank'in büyükanne ve büyükbabasına ait olan ve üç kuşak boyunca yemek yemeye, kahkahalara ve tartışmalara dayanmış büyük bir meşe masa. Bir dizi yemek sandalyesi, bazılarını boyadım, diğerleri koyu renkli eski ahşap. Odanın bir ucundaki devasa şömine her zaman hayranlık uyandırıyor - sanki önünde kocaman siyah kazanlar sallanmalıymış gibi ortaçağdan kalma bir his veriyor. Frank'in ailesinden miras kalan ve nadiren kullandığımız güzel mavi ve altın porselenlerin bulunduğu şifonyer. Frank'e yıllar önce otobüste verdiğim, şimdi camının altında solmakta olan, preslenmiş kır çiçeklerinin çerçeveli bir resmi. Ve poster boyutunda büyütülmüş, Bobby'nin üçüncü yaş gününde çekilmiş bir fotoğrafı, çenesine çikolata bulaşmış, gözleri alametifarikası olan sırtışıyla kırıışmış.

Gabriel'in onu içeri almasını izliyorum.

"Oğlun mu? Beth, o tam olarak sensin."

"İnsanlar böyle söylüyor." Sesim çok net çıkıyorsa, elimde değil. "İstediğin bir şey var mıydı?"

Tereddüt ediyor, belki de açık sözlülüğümden etkileniyor.

"Teslim tarihimin çok gerisindeyim ve Leo'ya her gün birkaç saat bakacak birine ihtiyacım olduğunu fark ettim. Ücretli bir iş yani. Okuldan sonra onu alıp ben yazarken onu meşgul edecek biri. Bunu düşünür müsün?"

"Benim bir işim var. Frank ve Jimmy ile birlikte çiftliği işletiyorum."

"Mesele şu ki, sana tapıyor. Sadece birkaç saat sürecek. Şimdi de sık sık onunla geçiriyorsun. Tek fark, ben sana ödeme yapacağım."

Gabriel haklı: Son birkaç haftadır Meadowlands'de giderek daha fazla zaman geçiriyorum. Leo'nun kolay arkadaşlığı - hızlı kahkahaları, gevezeliği, merakı - beni her şeyden daha çok teselli etti. Her şey köpek eğitimiyle başladı. Çok geçmeden ona kır çiçeklerini gösteriyor ve farklı kuşları birbirinden ayırmayı, renklerini, seslerini öğretiyordum. Şehirli bir çocuğun bilmeden büyüdüğü her şeyi.

"Senden para almaktan hoşlanmam."

"Yayıncıdan alacaksın, benden değil. Bu kitap için iyi bir avans aldım, cömert olmak isterim."

Gabriel Wolfe'un işverenim olması nasıl bir his? Ve Frank'in bunu kabul etmesini nasıl bekleyebilirim?

Bana yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki sürdüğü odunsu, sedir ağacı tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum. Çenesindeki kasların çalıştığını görebiliyorum. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

Başımı sallıyorum, konuşmak için kendime güvenmiyorum.

"Senin etrafımda olman Leo ve benim için büyük bir fark yarattı. Keşke benden kaçmak zorunda hissetmeseydin. Olanlardan sonra bunun garip olduğunu biliyorum. Söylemeye çalıştığım şey, seninle arkadaş olabilmeyi gerçekten çok isterdim."

"Öyleyiz."

"Gelmiyoruz. Eve neredeyse hiç gelmiyorsun. Ben ortaya çıkar çıkmaz hemen kaçıyorsun. Bir fincan çaya bile kalmıyorsun."

"Burada yapmam gereken

şeyler var." "Beth. Bana bak.

Lütfen."

Bakıyorum ve bu bir tür bakışma yarışına dönüşüyor, ikimiz birbirimize komik bir hal alacak kadar uzun süre bakıyoruz. İkimiz de gülümsüyoruz. O anda kendimi çiftçinin karısı Beth Johnson gibi hissediyorum. Bir zamanlar karşımda duran adama çılgınca aşık olan genç Beth Kennedy'den eser yok. *Belki de bunu yapabiliriz* diye düşünüyorum. *Belki de her şeye rağmen iyi olacağız.*

"Frank'le konuşmam gerekecek. Her şeye birlikte karar veririz." "Elbette," diyor. "Ve teşekkür ederim."

Akşam yemeğinde Frank'le çiftlikten, artan borcundan ve onu endişelendiren bankayla yaklaşan bir toplantıdan bahsediyoruz. Küçük ölçekli çiftçilik para kazandırmıyor, para için yapılan bir şey değil. Biraz zorlanıyoruz ama asla satacak kadar değil; çiftlik bizim ortak tutkumuz, Frank'in, Jimmy'nin ve benim.

"Bilin bakalım daha önce ne gördüm?" Frank söyledi. Beni dikkatle izliyor, yüzünde tam olarak okuyamadığım bir ifade var. "Kerkenezler geri döndü."

"."

"Evet. Dürbünüm olmadığı için yavruların yumurtadan çıkıp çıkmadığını anlayamadım ama sanmıyorum. Yeni geldiklerine eminim."

Dişbudak ağaçlarımızdan birinde üç yıl üst üste kerkenezler yuva yapmıştı ve Bobby onlara kafayı takmıştı. Frank ona ağacın karşısında, oturağı bira fıçısı olan ahşap bir merdivenden bir saklanma yeri ve orada saatlerini geçirir, dürbününü yuvaya diker, yumurtadan çıkan yavruları sayardı. Her gün okuldan sonra saklandığımız yere gider, erkek kerkenezin uçmasını beklerdik.

er ya da geç hep yaptığı gibi, yiyecek aramaya ıktı. En sevdiğimiz şey, yavruların biraz daha büyüdüğü, pembe ağızları açık bir şekilde erkeğin dönmesini beklediklerini görebileceğimiz kadar büyüdüğü zamandı. Yaklaşık altı haftalıkken yuvadan ayrıldıklarında hep üzülr, ertesı bahar geri döndüklerinde ise heyecanlanırdık. Bobby'nin öldüğü yıl kerkenezler gelmeyi bıraktı.

"Yarın seninle gelip bir göz atacağım," diyorum ona.

Yemeğe devam ediyoruz, ama yapmamız gereken konuşma kemiriyor, ta ki ben daha fazla tutamayana kadar. "Sana söylemem gereken bir şey var ve bundan hoşlanmayacaksın. Ama konu para."

Frank gülüyor. "Eğer paraysa, hoşuma gider."

"Gabriel okuldan sonra Leo'ya bakmamı istedi. Her gün birkaç saat. Bazen Meadowlands'de oluyorum ama onu buraya getirmek istiyorum. Çiftliğe bayılır. Hayvanlara bayılır."

"Hayır, Beth."

Yüzündeki nefret ediyorum. Yıllarını bir masanın karşısında her gece birine bakarak geçirirsen, onun her santimini tanırırsın. Ağzının yapısından, gözlerindeki acıdan Frank'in ne düşündüğünü biliyorum. Uçurumun kenarındayız, onun bana söylemesine ihtiyacım yok.

"Onun yardımına ihtiyacımız yok. Olanlardan sonra bunu düşünmene bile şaşırdım."

"Bu pek hayır işi sayılmaz, bu bir iş. Eğer ben yapmazsam başkası yapacak. Ama ben yapacağım. Para için, evet. Ama daha çok çocuk için. Bu bana yardım ediyor, Frank."

"Yaptığın şey tehlikeli," diyor sessizce. Başımı sallamaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

"Bunun aramıza girmesini istemiyorum," diyorum ama omuz silkiyor. Çoktan girdi bile.

Önce

Tessa Wolfe'a yakından bakmak şaşırtıcıdır. Saçları ve gözleri Gabriel'inki gibi koyu renk, ama yüz hatları daha ince: narin bir burun, ince ama meydan okuyan bir kırmızıya boyanmış bir ağız, neredeyse kesinlikle gerçek olan bir elmas şeridiyle parıldayan ince bir boyun. Daha önce hiç böyle bir güzelliğe ya da böylesine abartılı mücevherlere bu kadar yakın olmamıştım ve bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ayrıca Gabriel'e göre sarhoş olma yolunda ilerliyor.

İlk önerildiğinden beri korktuğum akşam yemeğine geldiğimde bana "Onunla her konuda aynı fikirde olursan bir şey olmaz," dedi.

"Seninle tanışmak için can atıyordum," diyor Tessa, yanındaki sandalyeyi işaret ederek. "Ve Gabe bencilce seni bütün yaz boyunca kendine sakladı."

"Bana sorarsan çok akıllıca," diyor Edward Wolfe, elimi sıkarken göz kırpmıyor. Anında sempatikleşiyor ve keşke masanın diğer tarafında Tessa'nın yanında değil de onun yanında oturuyor olsaydım diyorum.

Korkunç sayıdaki bardakları, bıçakları ve çatallarıyla hiç bu kadar süslü bir masa görmemiştim. Dört kişilik bir akşam yemeği için aşırı gibi geliyor ve yemekler köyden bir kız tarafından getirildiğinde, daha önce adını bile duymadığım şeyler var. Somon füme ve dana Wellington, hamur içinde pişirilmiş ve ortası neredeyse çiğ servis edilen bütün bir sığır filetosuna dönüşüyor. Karne ancak geçen yıl sona erdi ve şeker ve biraz daha fazla et dışında evdeki beslenme düzenimiz neredeyse hiç değişmedi.

Servis yapan kız, Sarah, benden birkaç yaş büyük; ikimiz de Hemston ilkokuluna gittik. Bir dilim almam için beni beklediğinde kendimi sahtekar gibi hissediyorum.

"Merhaba Sarah," diyorum . "?"

Ama o sadece başıyla onaylıyor ve kaçırıyor.

"Oxford'a başvurduğunu duydum," diyor Edward. "Aferin sana. Hangi üniversiteye?"

"St Anne's, İngilizce okumak için."

"Oh, *yeni* kolejlerden biri," diyor Tessa.

"Aslında St Anne's'in harika bir ünü var," diyor Edward. "Tabii benim zamanımda Oxford'da hiç kadın yoktu. Gabriel'i gerçekten çok kıskanıyorum."

"Diğer kızlar muhtemelen yatılı okula gitmiş olacaklar," diye devam ediyor Tessa. "Umarım kendini dışlanmış hissetmezsin?"

"Tanrı aşkına anne, bu kadar züppe olma," diyor Gabriel ve yanaklarındaki canlı rengi görüyorum.

"Oğluma göre ben iflah olmaz bir züppeyim."

Tessa bunu gururla söylüyor. Ve onu bana Gabriel'in şimdiye kadar açıklayabildiğinden daha iyi açıklayan bir şey yakalıyorum. Her ne kadar aksini iddia etse de, onun aslen bu dünyadan olduğunu sanmıyorum. Neredeyse ettiği ama terk etmediği bir dünya, bu yüzden onun için önemli. Bu bir teselli ödülü ve onu yakından koruyor.

Bu akşamın zor geçmesini bekliyordum ama Gabriel'in beni kurtarmak için hazır olacağını hayal etmişim. Bunun yerine, babasıyla uzun bir sohbete daldı ve beni Tessa'nın rahatsız edici sorularını tek başıma savuşturmak zorunda bıraktı. Tessa Wolfe'un bir şeye aç bir şekilde etrafımda döndüğünü hissediyorum ama ne olduğunu söyleyemiyorum.

"Anneniz de babanız da çalışıyor, değil mi? Sanırım anneniz sizin çocukluğunuzu kaçırdığını düşünüyordur?"

"Pek sayılmaz. Öğretmenlik yapıyorlar, bu yüzden okul tatillerini hep birlikte geçirdik."

"Ailecek nerede tatil yapmaktan hoşlanırsınız?"

Bu bir tür test gibi geliyor ve buna doğru bir cevabım yok. Fransa'nın güneyi ya da modaya uygun insanlar nereye gidiyorsa orası dememi bekliyor. Yazlarımızı evde geçiriyoruz ve ailem yazları sahile günübirlik gezilerle, müze ziyaretleriyle, haftada iki kez kütüphaneye gidip kitap kotamızın tamamını alarak dolduruyor. Yağmurlu günlerde oturma odasında bir ateş yakarız ve dördümüz de kitap okuruz ve şimdi düşündüğümde o günlerin sessiz memnuniyetini hissedebiliyorum.

Tessa sessizliğimi fark etmemiş gibi görünüyor. Bardağını dolduruyor ve başka bir soru yöneltiyor. "Bana sen ve Gabe'den bahset. Onu çok seviyor musun? Buna cevap vermene gerek yok, her şey gözlerinden okunuyor. O da senden çok hoşlanıyor, bunu biliyorum."

Alçak ve güven veren bir sesle Gabriel'in kolay arkadaş edinen bir çocuk olduğunu söylüyor. "Sorun şu ki, bazen kendini biraz zayıf hissedebiliyor. Oxford'a gittiğinde sosyal hayatına çok düşkün olacağını tahmin ediyorum."

"A seviyeleri için çalışarak kendimi çok kaptıracağım."

Tessa yüzlerimiz sadece birkaç santim aralıklı olacak şekilde yaklaşıyor, yoğun çiçek parfümünün ve nefesindeki şarabın kokusunu alabiliyorum.

Sesini fısıltının biraz üstüne çıkana kadar alçaltıyor. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey - umarım yardımcı olur - Gabriel'in kendini ilk sıraya koyma eğiliminde olduğu. İşleri bu kadar başarılı yapmasının nedeni bu - ne istediğine çok bağlı. Ve sonra, aniden, bir sonraki şeye geçebiliyor. Bunun arkadaşlarında da olduğunu gördüm. Muhtemelen onu evrenimin merkezi haline getirmek benim hatamdı. Küçük bir çocukken ona Tanrı'nın bir armağanıymış gibi davrandım. Hâlâ da öyle davranıyorum."

Gabriel'in bana annesi hakkında anlattıklarıyla kendimi teselli ediyorum. Kaba bir ayyaş olduğunu, kendi hayatını sevmediği için onun hayatını takıntı haline getirdiğini.

Tessa'nın Gabriel'i gerçekten tanımadığını da görüyorum, benim tanıdığım gibi değil. Örneğin Gabriel'in yazma arzusunu, asla yeterince iyi olamayacağı korkusunu, annesinin onun için düşündüğü bankacılık ya da hukuk gibi nefret edeceği mesleklere yönlendirilmekten korktuğunu bilmiyor. Tessa, Gabriel'in Meadowlands'i miras olarak almak istemediğini, tek çocuk olmanın baskısının onu bunalttığını ve babası öldüğünde annesine bakma sorumluluğunun ona bırakılmasından korktuğunu bilmiyor.

"Şimdi göle doğru yola çıksak olur mu?" Gabriel konuşmasına ara vererek soruyor, hem de çok erken değil.

"Elbette," dedi Edward, sandalyesinde yarı doğrulup. "Sonunda seninle tanışmak harika, Beth."

"Önce bulaşıklara yardım edeyim," diyorum, mutfaktaki Sarah'yı düşünerek, o beni beklerken abartılı yemekleri yediğim için suçlu ve utanmış bir halde. Ayağa kalkıp tabakları üst üste koymaya başlıyorum, bıçak ve çatal bir kenara çekiliyor, ama Tessa elimi tutmak için uzanıyor.

"Burada istifleme yapmıyoruz, bunu okuldaki yemekçi hanımlara bırakıyoruz."

Gözlerim sızlıyor, ellerimin arasında tek bir tabak tutarak odadan çıkıyorum. Belki Gabriel duymadı, belki de annesinin aşağılamalarının kafasının üzerinden geçmesine izin vermeyi daha kolay buluyor. Göğsümde öfke yükseliyor.

Mutfağın uzak köşesinde, Sarah uşak lavabosunun önünde duruyor, yanında bir yığın tabak var. Ben içeri girdiğimde dönmedi.

Tereddüt ediyorum, acaba yanına gidip onunla konuşarak işleri daha da kötüleştirir miyim diye, ama karar vermeden Tessa içeri giriyor.

"Bulaşık işini bırakabilirsin, teşekkürler Beth. Kızımız gayet yetenekli, buna gerçekten gerek yok." Sesini biraz alçaltarak

fısıldadı. "Gitmeden önce, izin verirseniz kısa bir şey söylemek istiyorum. Mantıklı davranıyor ve önlemler alıyorsunuz, değil mi?"

Konuşamayacak kadar dehşete düşmüş bir halde ona bakıyorum. Sarah'nın odanın diğer ucundan duymasına imkân yok ama yine de kendimi mahcup hissediyorum.

"Öyle görünmene gerek yok, hiç sarsılmadım. Gabe'i bütün yaz oyaladığın için de sana minnettarım. Evde çok sıkılabiliyor. Umarım kendinizi tehlikeye atmamışsınızdır?"

Gabriel'in mutfığa gelip annesine iyi geceler dilemesiyle cevap vermekten kurtuluyorum.

Dışarıda ince bir yağmur yağıyor ve gökyüzü elektrik mavisine dönmüş, kenarlarında ışık şeritleri var. Bir keresinde göl kenarında yağmur fırtınasına yakalanmıştık. Giysilerimiz sıırıslılam olana kadar öpüştük ve sonra onları yırtıp attık, dans ettik, döndük ve hava tanrıları gibi yağmurda yıkandık. Kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

"Çok sessizsin. Korkunç muydu?" Gabriel elime uzanarak şöyle diyor.

Bir an için konuşmak için kendime güvenemiyorum. Midemin çukurunda o kadar çok duygu dönüyor ki, ne hissettiğimi bilmek zor. Kızgın, aşağılanmış, güvensiz. Sefil, utanmış. Gabriel'le geçirdiğim zamandan ya da yaptıklarımızdan bir an bile pişmanlık duymuyorum ama annesi kafama bir şüphe tohumu ekmeyi başarak zekice davranmış. Ya haklıysa? Ya Tessa oğlunu benden çok daha iyi tanıyorsa?

"Annen beni çok ucuz hissettirdi, yaz için aldığın bir fahişe gibi." Kelimeler içimden zehir gibi fışkırdı. "Oxford'u düşündüğüm için aptal. Seninle benim uygun bir kaçamaktan daha fazlası olabileceğimizi düşündüğüm için kibirli." Göğsümde bir ağırlık var, kendi yatak odamın mahremiyetinde dökmem gereken gözyaşları. Ani, acı veren bir yalnızlık hissediyorum. Bu insanlarla birlikte bu yere ait değilim. "Ve sen beni terk ettin."

Gabriel'in yüzü önce inanmaz, sonra eğlenmiş görünür. "Sadece akşam yemeğiydi.

Sence de aşırı tepki vermiyor musun?"

İçimden taşan öfkeyi kontrol etmenin bir yolu yok. "Anlamıyorsun. Neden anlayasın ki? Şu haline bak."

"Bu da ne demek oluyor?"

Sesi incinmiş gibi geliyor, ama bu herkesten, özellikle de kendimden sakladığım düşüncelerimin dışı vurumunu durdurmaya yetmiyor. "Her şey sana bir tabakta, gümüş bir kaşıkla veriliyor! Kimse size yeterince iyi olmadığınızı söylemiyor. Yeterince zengin değilsin. Yeterince havalı değil. Her şeyle karşılanırsınız.

Nereye gidersen git kollarını aç. Ne istersen yapabilirsin. Kiminle istersen yatabilirsin. Ve bunun için alkışlanırsın. Kendini asla küçük ya da değersiz hissetmeyeceksin, bu akşam annenden işittiğim alaycı sözlere asla katlanmak zorunda kalmayacaksın."

"Bir şey söyleyebilir miyim?" Gabriel sorar.

"Evet."

"Özür dilerim," dedi ve ben gözyaşlarına boğuldum.

Kollarını bana doluyor, yüzümü göğsüne bastırıyor. Çamaşır tozu, sabun ve her zaman sürdüğü tıraş losyonu kokuyor. "Haklısın," diyor, yüzüme bakabilmek için biraz geri çekiliyor.

Gözleri çok parlak parlıyor; kendisinin de ağlamaya yakın olduğunu görüyorum.

"Gerçek şu ki, bazen ondan korkuyorum. İsteddiği zaman çok acımasız olabiliyor. Ama seni korumalıydım. Beni affeder misin?"

Öpüşüyoruz, ağzı benimkinde sıcacık, elleri kafatasımın arkasını kavırıyor ve beni kendine bağlıyor. Sanırım *bu biziz*. Evin içinde olduğumuz insanlar değil, bütün bir yazı birlikte geçiren, yüzlerce yıldızlı gecenin altında aşklarına söz veren kız ve erkek.

1968

Jimmy'yi, Frank'in zaman buldukça hem annelik hem de babalık yaptığı on üç yaşındaki öfkeli bir çocuk olduğundan beri tanıyorum. Frank'in babası David, onunla ilk tanıştığımda, yıllar önce kaybettiği karısının acısını hâlâ üzerinden atamamıştı ve küçük oğlunun vahşileşmesine izin vermişti.

Jimmy henüz dokuz yaşındayken Sonia öldü. Bir an oradaydı, bir an sonra gitmişti; Jimmy'nin anlayamayacağı kadar küçük bir kayıptı bu. Frank'in söylediğine göre sorunlar Jimmy ergenlik çağına geldiğinde başlamış. Jimmy okul binasına alkol getirdiği için okuldan eve gönderilmiş ve bir öğle yemeğinde özellikle kötü bir kavganın ardından okuldan ayrılması istenmiş. Okulu onu geri almaya ikna eden Frank olmuş. Jimmy'nin annesiz bir çocuk olduğunu, yas tutmaya tepkisinin zaman zaman şiddet olduğunu söyledi. O zamanlar Jimmy'nin vahşiliğinin, kendisini hiç önemsemediği gerçeğini gizlediğini hissediyordunuz.

Jimmy ve Nina bu akşam çiftlik evinde yemek yiyecekler ve bunun ikimizi de rahatlattığını hissediyorum: Leo'ya bakmaya başladığımdan beri Frank'le aramızdaki gece sohbetleri gerginleşti, ikimiz de adı Frank'te her zaman bir huzursuzluk yaratacak olan Gabriel'den ya da istediğimiz gibi bir çocuk olmadığı için bana acı verdiği gibi ona da acı Leo'dan bahsetmemek için elimizden geleni yapıyoruz. Yine de buna alışmaya başlıyorum: Leo her geçen gün gözümde biraz daha kendisi oluyor ve *benim oğlum*, *bizim* oğlumuz biraz daha arka planda kalıyor.

Jimmy ve Nina'nın favorisi olan tavuklu ve jambonlu turta yaptım ve Frank eve eski bir çiftçi arkadaşının hediyesi olan iki şişe kırmızı şarap getirdi ki bu başlı başına bir olay. Normalde evde hiç şarap içmeyiz.

Frank törensel bir patlamayla mantarı çıkarır ve iki bardağa şarap doldurur.

Jimmy ve Nina geldiğinde Rolling Stones'dan *Aftermath*'i dinliyoruz. Nina ağlıyor: "Bu şarkıya BAYILIYORUM" - açılış parçası "Mother's Little Helper" - ve odaya dans ederek giriyor, parlak saçları mükemmel bir dönüş yaparken arkasında uçuşuyor. Üzerinde pembe, sarı ve

Parlak grafik desenli yeşil mini elbise, turkuaz taytlarla kaplı bacaklar, ayaklarında bir çift rügan Mary Janes. Nina'nın görünüşü için harcadığı çabaya bayılıyorum; mutfağımızın salaş ortamında nadide ve süslü bir çiçek gibi.

Nina Frank'e sarılıyor, sonra bana doğru ilerliyor ve bir tazı gibi havayı koklamak için duraklıyor. "Turtayı senin yaptığını söyleme sakın?"

"Tabii ki yaptım, seni aptal."

"Seni seviyorum, Beth Johnson. Bunu sana hiç söyledim mi?" "Birçok kez. Ve aynen."

Sobanın yanında kucaklaşıyoruz, uzun saçları yüzüme çarpıyor. Pears sampuanı ve Nivea yüz kremi kokuyor.

Jimmy kardeşine, "Görünüşe göre bu gece bekleşi üzümü olacağız," diyor.

"Yeni olan başka ne var?" diyor Frank.

Masaya oturur Nina, "Bize yeni işinden bahset Beth," dedi.

O her zaman fille yüzleşmeyi seven biri olmuştur. Kardeşler arasındaki bakışmayı, Jimmy'nin yüzündeki hızlı küçümseme parıltısını yakalıyorum. Frank ona yapmamasını söylemedikçe Gabriel'den nefret edecek; onlar arasında işler böyle yürüyor.

"Gerçekten hoşuma gitti," diye başlıyorum. "Bu farklı, biliyor musun? Okula gitmenin çok zor olacağını düşünmüştüm ama aslında yardımcı oluyor. İki yıl boyunca kaçındığım şeylerle yüzleşiyorum - oyun alanı, öğretmenler, anneler - ve bu düşündüğümde daha kolay. Şimdiden alıştım. Ve Leo hiç Bobby gibi değil. Leo ile zaman geçirmemin her şeyi geri getireceğinden endişelendiğini biliyorum. Bazen öyle de oluyor ama değerli bir şey yaptığımı hissediyorum, onun ve benim için fark yaratan bir şey. Leo için üzülüyorum. Babası çok çalışıyor ve annesi Amerika'da onsuz yeni bir hayata başladı. Yalnızlık çekiyor."

Ben konuşurken gözlerim Frank'in yüzünden hiç ayrılmadı, tüm bunları onun için söylüyorum. Ve gördüğüm şey onun anlayışının yansıması. Rahatlayarak gülümsüyorum ve o da elimi tutmak için uzanıyor. Kelimeler olmadan iletişim kurmakta her zaman iyi olmuşuzdur.

Bir sonraki şişe aşağı inerken Frank'in yüzündeki gerginliğin kaybolduğunu fark ediyorum. Cildi hafifçe kızarmış ve gözlerinde bir parıltı var. Mutlu ve genç görünüyor. Eski hali gibi.

"Şarap içmek sana yakışıyor," diyorum ve o da beni dudaklarımdan sertçe öpüyor.

Bir öpücük gerçekten bir nokta koyar ve "Tamam, artık yeter" der.

"Şu halinize bakın, lanet aşk kuşları," diyor Nina, ama bunu görmekten mutlu. İlişkimiz ikisi için de çok şey ifade ediyor. "Birlikte olmanız nasıl anladınız? Çok gençtiniz."

Frank, "On üç yaşından beri biliyordum," diyor.

Kır çiçeği hikayesini anlatmama gerek yok - çizimim mutfak duvarına asılı, o kadar tanıdık ki neredeyse hiç görmüyorum.

"Beth biraz daha uzun sürdü."

"Ama bir kez satıldım mı, satılmışımdır," diyorum ve ona doğru eğilip başımı omzuna yaslıyorum. Sadece içki değil, Frank'te en çok ihtiyacım olan güvenceyi buluyorum. O benim, ben de onunum ve sonsuza dek birlikteyiz. Kendime anlattığım hikaye bu.

"Siz ikiniz , değil mi?" Frank diyor ki. "ama, senin gözün hiç başkasını görmedi. Kaç yıl oldu, beş mi, altı mı? Neyi bekliyorsunuz?"

En garip, en beklenmedik şey olur.

Nina masadan kalkar ve Jimmy'nin önünde diz çöker.

Hepimiz aynı anda onun diz çökmüş olduğunu fark ediyoruz. Jimmy Frank'e bakıyor -*bu gerçekten oluyor mu?* - sonra yüzü koyunluktan şaşkınlığa kayıyor.

"Jimmy Johnson, hayatımın aşkı, benimle evlenir misin? Bana teklif etmeni beklersem kız kurusu olacağım."

Jimmy Nina'yı kucağına çekiyor ve ikisi sanki odada başka kimse yokmuş gibi öpüşmeye başlıyorlar. Frank ve ben beklerken birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz kocaman.

"Bu bir evet mi?" Nina ayrıldıklarında sorar. "Söylememiştin."

"Tabii ki evet! Tek istediğim sendin. Sor onlara." Bana ve Frank'e eliyle işaret ediyor; biz hâlâ şaşkınlıkla onları izliyoruz. "Seni ilk gördüğüm andan beri sana aşığım. Hayır dersin diye sana sormaya çok korktum."

Nina gözlerini deviriyor.

"Seninle ilgili bir şey var Jimmy Johnson, nasıl bir av olduğunun farkında değilsin. Tanıdığım en iyi erkeksin. Görünüşün de hiç fena değil."

Sonra hepimiz kucaklaşıyoruz ve kardeşlerin, ayı gibi sarılmış bu iki dev adamın görüntüsü beni neredeyse gözyaşlarına boğuyor. Keşke David de burada olup bunu görebilseydi. Küçük oğlunun düzene girdiğini görmeyi çok isterdi, onun için sürekli endişelenirdi - bunu asla söylemezdi.

Nina tekrar Jimmy'nin kucağına tırmanıyor, iki kolunu da onun boynuna doluyor. Gözlerimi onlardan alamıyorum. Nina'ya en son ne zaman doğru dürüst baktım? Jimmy'nin değişen ruh hallerini radar gibi algılayan ve en kötü durumları bile zahmetsizce atlatan Nina'ya. Güzelliği canlılığıyla, gülmeye, dans etmeye, en iyi sonucu bulmaya istekli olmasıyla eşleşen Nina. Nina, herhangi birine sahip olabilirdi ama on dokuz yaşından beri Jimmy'ye sıkı sıkıya bağlı.

"Düğün o zaman?" Ben de öyle dedim. "Burada yapalım." "Oh," diye gülüyor Nina. "O kısmı unutmuşum."

"Herkesi davet edeceğiz," diyor Jimmy. "Bütün lanet köyü. Bir parti vermenin zamanı gelmişti."

Blakely Çiftliği'nde düğün yapma fikri bizi bir heyecan bulutuyla sarıyor. Kafamı kaldırdığımda Frank'in bana baktığını görüyorum. Kısmen gülümsüyor ve başını sallıyor. Aynı şeyi düşündüğümüzü biliyorum. Bu düğün ihtiyacımız olan şey. Bu düğün hepimiz için iyi olacak.

Önce

Annemin yatak odasındayım ve Meadowlands'deki bir akşam yemeği partisi için giyiniyorum. Kız kardeşim de burada, annemin yatağına uzanmış, moda tavsiyeleri veriyor ve Wolfe ailesi hakkında iğneleyici sözler söylüyor.

"Bu çok mu fazla?" Uzun, yaldızlı çerçeveli aynada kendime bakarak söylüyorum.

Üzerimde Eleanor'un omzu açık bir bluzu ve annemle birlikte son dört gün boyunca özenle diktiğimiz yuvarlak bir etek var. Annem bana geniş rugan bir kemer ödünç verdi ve Eleanor annemin bigudileriyle saçlarıma dalgalar verdi. Makyajımı da kız kardeşimden ödünç aldım: kırmızı ruj, pürüzlü yanaklar.

"Oh, Beth," diyor annem, arkamı döndüğümde. "Çok ."

"Harika görünüyorsun," diyor Eleanor. "Gerçi o korkunç kadın sana kıyafetlerinin modasının tamamen geçtiğini söyleyecektir."

Tessa'yla ilk tanıştığımda aileme onun davranışlarından bahsetmem muhtemelen bir hataydı.

Gabriel birkaç gece önce akşam yemeği için buraya geldi. Annemle en sevdiği Brontë kardeşler hakkında, babamla Gabriel'in çocukken tatil yaptığı Dublin hakkında konuştu ve Eleanor'a Londra'nın gece hayatı hakkında her şeyi sordu.

Hiçbir işe yaramadı. Gabriel gittiğinde Eleanor şöyle dedi: "Sanırım iyi biri. Çok yakışıklı. Ama o sese nasıl katlanıyorsun? Korkunç derecede havalı, değil mi?"

Ben geldiğimde akşam yemeği partisi tam gaz devam ediyordu.

Gabriel, ailesi ve bazı misafir Amerikalı arkadaşların toplandığı yemek odasına girdiğimde Tessa, "İşte buradasın sevgili Beth," diyor. "Aptal kız biz daha hazır olmadan çorbamızı getirdi. yüzden korkarım sensiz başlamak zorundayız."

"Ve işte yanımdaki yerin," diyor Edward sandalyesinde yükselerek. "Sizi tanıştırmama izin verin."

Konuklar Richard ve Moira Scott ile Oxford, St Hilda'daki ilk yılını yeni bitiren kızları Louisa. Gabriel bana

Bu akşam hakkında, hafta sonu için gelen ve bakmak zorunda olduğu kasvetli bir Amerikalı kız dışında başka bir bilgi yoktu ve lütfen yardım edeyim.

Louisa'yı dinlerken başını Louisa'ya doğru eğişini izlerken ilk düşündüğüm, zorlamadan ziyade istekli olduğunu gösteren iyi bir gösteri yaptığı. Belki de kimse ona Louisa'nın ne kadar güzel olduğunu söylememişti, gerçi "güzel" kelimesi onun pembe-beyaz tenine, ışıltılı gözlerine ve sürekli gülümsemeye hazırmış gibi yukarı doğru kıvrılan ağzına haksızlık olur. Klasik güzelliğin bir prototipi gibi, bebeklere özgü bir mükemmelliği, zarif kulakları, zarif küçük burnu, kıvrımlı gül goncası ağzı var.

Bu akşam için şık giyindiğimi sanıyordum ama Louisa ile kıyaslanamaz bile. Straplez siyah saten giymiş, güzel boynunda incilerden bir gerdanlık var ve bu aile partisi için cüretkâr bir göğüs dekoltesi sergiliyor.

Anne ve kızlarını bir arada görmek ilginç, özellikle de Louisa ve Moira Scott gibi birbirlerinin ayna görüntüsü olduklarında. Annesinin pürüzsüz, çizgisiz teni, dar siyah bir elbisenin içindeki ince vücudu Louisa için iyiye işaret. İyi genler, harika kemik yapısı. Güçlü beyaz Amerikan dişleri. Çok gülüyorlar, belki de bu mükemmel gülümsemeleri ortaya çıkarmak için.

Louisa masanın diğer tarafından bana el sallıyor. "Sizinle tanışmak çok güzel," diyor. "Gabriel bana sizden bahsedip duruyordu."

"Louisa da beni Oxford hakkında bilgilendiriyor."

"Oxford'daki en iyi arkadaşlarımdan bazıları şair ve oyun yazarı. Her zaman başka yazarlar arıyorlar."

Ani bir netlikle iki şeyi anladım: Louisa ve Gabriel yakınlaşacak ve ben kendimi dışlanmış hissedeceğim.

Nezaketten mi yoksa tasarımdan mı bilinmez, kısa süre sonra dikkatim diğer tarafımda oturan Richard Scott tarafından dağıtılıyor. Hiç bu kadar meraklı birini tanımamıştım - ailem, okulum, en sevdiğim yazarlar, ne tür müzikten hoşlandığım, taşralı olup olmadığım ya da kendimi şehirde yaşarken hayal edip edemediğim hakkında bir dizi soru soruyor.

Bana bir yetişkin gibi davranıyor, yeni başbakanımız Anthony Eden hakkında ne hissettiğimi soruyor. Churchill'in gidişine üzölmüş müydüm?

Ailemden duyduğum şeyi tekrarlıyorum: Churchill bir zamanlar parlak bir siyasetçiydi ama artık emekli olma zamanı gelmişti ve Eden uzun süre bekledi. Ailem Muhafazakâr Parti'nin hayranı değil ama ben bunu kendime saklamaya karar verdim.

Ruth Ellis'in yakın zamanda asılması hakkında konuşuyoruz. Benim yaşımdaki herkes gibi ben de idam kararı karşısında dehşete düşmüştüm. "O bir anneydi," diyorum ve Richard sesimin nasıl titrediğini duymuş olmalı ki elimi okşamak için uzanıyor. "Ve erkek arkadaşı tacizciydi. Bu çok yanlıştı."

Zaman zaman, hâlâ dikkatle konuşmakta olan Gabriel ve Louisa'ya göz atmayı başarıyorum. Louisa'nın Gabriel'e nasıl baktığını görüyorum, tam olarak hayranlıkla değil ama tam bir dikkatle.

Biraz zorlamayla Scott ailesi hakkındaki bilgileri bir araya getirmeyi başardım. Kaliforniya'da, Hollywood Hills'te yaşıyorlar. Pırıl pırıl bir havuzu olan beyaz bir malikane, dışarıda park etmiş bir dizi spor araba, Marilyn Monroe'nun günbatımı içkileri için uğradığını hayal ediyorum. Richard bir film yapımcısı, son filmleri arasında *Sabrina* ve *Arka Pencere* var, her ikisini de izledim.

"Alfred Hitchcock'u tanıyor musun?" Sesim yıldız çarpmış gibi, elimde değil.

"Evet. Herkes onu ne kadar tanıyorsa o kadar. Kendini kendine saklar."

"Birlikte çalışmak nasıl bir şeydi?"

Richard şarabından bir yudum alır. "'Zorlu' muhtemelen bunu ifade etmenin en iyi yolu. O kolay bir adam değil."

"Peki Marilyn Monroe'yu tanıyor musun? Sormamaya ama elimde değil."

Richard güler. "Oh, sor bakalım. Onunla tanıştım. Hollywood çok küçük bir dünya, herkes aynı partilere gidiyor. Ama onu tanıdığımı söyleyemem. Birlikte bir şey üzerinde çalışmadık ve genellikle etrafında bir çevresi olur."

"Baba?" Louisa masanın üzerinden sesleniyor. "Gabriel bir roman yazıyor. Ona muhtemelen birisine okutacağını söylüyordum."

"Bunu yapabilirim," diyor Richard. "Ne hakkında?"

Gabriel'in olayı bu. Eğer ben bir Hollywood yapımcısına, ailem ve kız arkadaşım da dahil olmak üzere tanıdığım insanlardan oluşan bir odanın önünde bir fikir sunsaydım, paramparça olurdum. Gabriel tam tersini yapıyor. Ne söyleyeceğini düşünmek için zaman ayırıyor, biz beklerken düşüncelerini oluşturuyor.

"Bunu baş aşağı bir aşk hikayesi olarak tanımlayabilirim. Kızın erkekle evlenmek için yanıp tutuşması yerine tam bir durum var. Kız cinselliğini keşfetmek ve bir erkek gibi özgürce yaşamak istiyor. İsteddiği kişiyle yatarken erkeğin tekliflerini geri çeviriyor ve erkek de evde onu bekleyerek geri dönmesini umuyor."

"Bunu sevdim," diyor Richard. "tersine çevirmek. Nasıl bitiyor?"

O daha fazlasını söyleyemeden Tessa araya giriyor. "Açık saçık kadın kahramanın kimden örnek alındığını tahmin edene ödül yok." Bakışlarının üzerimde durmasına izin veriyor, anlamı açık. "Beth, bana dürüstçe cevap ver," diye devam ediyor. "Harika bir evlilik teklifi gelse, geri çevirir miydin?"

Odada ani bir sessizlik oluyor. Masanın karşısından Gabriel'in onu izlediğini görüyorum ve ne düşündüğünü biliyorum. *Onu kızdırma. Lütfen, bırak gitsin.* Tessa içerken Edward ve Gabriel'in yürüdüğü bir ip.

"Harika bir evliliği ne oluşturur?" Soruyu geçiştirerek söylüyorum. "Sanırım bu konuda muhtemelen farklı fikirlerimiz olurdu."

Örneğin seninki, Tessa, şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha kusurlu ve yıkıcı.

Masanın karşısındaki Gabriel bana başını sallıyor. Ve bir kez daha beni bocalamaya bıraktığını fark ediyorum. Ya da kendimi tek başıma savunmaya. Konu Tessa olunca, Gabriel'in içinde ona karşı koyacak güç yok. Richard Scott'la olan şansını bozmamı da istemiyor. Yakın çevreler böyle çalışır: Doğru insanlarla tanışırsın, kapılar açılır, içeri alınırsın. Kulübe katıl. Tam uyum sağlarsın. Sarhoş annen işleri senin için mahvetmediği sürece.

"Dürüst olmak gerekirse evlilik aklımdaki son şey. Bu biftek çok lezzetli, Tessa. Çok yumuşak."

Yemek bittiğinde ve Louisa en yakınındaki tabakları üst üste koymaya başladığında Tessa'nın ona teşekkür etmekle yetindiğini fark ediyorum.

"Olduğun yerde kal Louisa," diyor. "Mutfakta bulaşık yıkayan bir kız var. Beth ve ben pudingi getireceğiz."

Köyden başka bir kız yemek servisi yapıyor, bu yüzden Tessa'nın benimle yalnız konuşması için bir bahane olmadığı sürece yardım etmeme gerek yok. Korkudan karnıma ağırlar giriyor.

Mutfağa girer girmez, "Louisa çok hoş görünüyor," dedim.

"Öyle değil mi? O ve Gabe hemen kaynaştılar. Onun tipi olduğunu biliyordum." "Onları davet etmek iyi bir fikirdi. Onun için çok güzel bir başlangıç bir arkadaşla üniversite."

Tessa'nın duymak istediği her şeyi söylüyorum. Ama işe yaramıyor. Beni karanlık, düşünceli gözlerle ve küçük, acıyan bir gülümsemeyle sabitliyor.

"Sevgili Beth, senin için endişeleniyorum." "Oh? Nedenini bilmiyorum."

"Umarım onun seni terk etmesiyle başa çıkabilirsin."

"Sadece bir dönem ve sonra geri dönecek."

Gülüyor. "Sence o kadar uzun sürecektir mi?"

Kabalığı karşıısında o kadar şaşırdım ki söyleyecek bir şey bulamıyorum.

"Senden çok hoşlanıyorum Beth ve umarım bir yaz kaçamağı için her şeyi bir kenara atmamışsındır. Oğlumun senden faydalanmasına izin verdin, değil mi?"

Yüzümün öfkeyle kızardığını hissediyorum. Her gün erkekler cinsel hünerleriyle, yatak direklerine çentik attıkları "fetihleriyle" takdir ediliyor. Oysa aynı şeyi yapmaya cesaret eden kadınlar alaya alınıyor ve çoğu zaman bu alayı yapanlar başka kadınlar oluyor.

Tessa, Gabriel'in romanının ne hakkında olduğunu duymamış mıydı? Kimsenin sorgulamayacağı kadar kökleşmiş çift standartları ifşa etme çabasını? O anlamasa bile oğlu anlıyor.

"Gabriel gibi erkeklerin sonu senin gibi kızlarla bitmez. Kaba olmak istemem. Tam tersi. Sadece incinmemen için seni uyarmaya çalışıyorum."

Gecenin geri kalanında kendimi Tessa'nın imalarından kurtaramıyorum. Gabriel ve Louisa'ya bakıyorum ve onları birbirlerinin mükemmel bir tersi olarak görüyorum; biri esmer ve uzun, diğeri sarışın ve zayıf. Yakışıklı, zeki ve görgülü olan bu çift, birbirlerine aşık olmaya yazgılı bir çift Henry James kahramanı gibi ideal bir şekilde eşleşiyorlar.

1968

Meadowlands'de her gün saat altıda telefon çalıyor. Bu benim eve gitmem ve Leo'nun Kaliforniya'dan iyi geceler dilemek için arayan annesiyle konuşmasına izin vermem için bir işaret. Yakında ziyarete gelecek ve Leo başka pek bir şey konuşmuyor.

Leo telefonu açmak için acele ediyor. "Alo, anne!"

Sesini duyunca çok mutlu oldu. Atlantik'in diğer yakasında olmanın, çocuğunun sesini duymanın ama onu görememenin annesinin yüreğini nasıl burktuğunu hayal bile edemiyorum. Buna nasıl katlandığını merak ediyorum.

Gabriel bana Leo'nun geçici velayetinin kendisinde olmasının tek sebebinin karısının başka birine aşık olduğu için kendini çok suçlu hissetmesi ve Leo'ya bir seçim hakkı tanınması olduğunu söyledi: Onunla Amerika mı, yoksa babasıyla İngiltere mi? Şimdilik İngiltere'yi seçti.

Leo annesine gününü, İngilizce dersinde yazdığı bir öyküyü, sınıfta kaba bir kelime söylediği için dışarı atılan çocuğu anlatırken onu sadece yarı yarıya dinliyorum.

Gabriel odaya girdiğinde Leo, "Saçmalık," der. "Büyüleyici," der babası.

Leo bağırduğunda ikimiz de telaşla dönüyoruz: "Şaka mı yapıyorsun? Sen gelmiyor musun?"

Birkaç saniye sessiz kalıp dinliyor ve vücudu bize dönük olmasına rağmen her kıvrımında umutsuzluğunu okuyabiliyorum.

"Bu bir sebep değil, bu bir bahane, sadece gelmek istemiyorsun," diye bağırıyor ve telefonu bırakıp mutfaktan kaçıyor.

Gabriel eski sevgilisini azarlamaya başlar: "Tanrı aşkına, bunu önce bana söyleseydin de ben de ona nazikçe söyleseydim olmaz mıydı? Gerçekten gelmeyebilir misin?"- ön kapı çarptığında.

Leo'yu öfkesiyle baş başa mı bırakmalıyım yoksa peşinden mi gitmeliyim diye düşünüyorum. Bazen Leo'nun pamuk ipliğine bağlı olduğu ve onu ayakta tutan tek şeyin annesinin ziyareti olduğu hissine kapılıyorum.

Onu gölün önünde otururken buldum. Ben yaklaşırken başını kaldırmıyor.

"İstedğin buysa yine giderim."

Leo hiçbir şey söylemiyor.

"Onu görmek için ne kadar sabırsızlandığını biliyorum." "O sadece bebeği önemsiyor."

"Neden gelemiyor?"

"Onun yüzünden tabii ki. Dış çıkarıyor. Uçamayacak kadar mutsuz. Bu sadece bir bahane."

"Sanırım bu zor olabilir. Bebekler seyahat etmekte pek iyi değildir."

"Onu geride bırakabilir."

"Bir bebekle bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Onlara bakmak çok zaman alıyor." "Benim tarafımda olman gerektiğini sanıyordum."

Sesi ona benzemiyor; sesinde kırılgan, sert kenarlar var ve başka bir şey, Leo'nun gözyaşlarını tuttuğunu düşündüren bir kalınlık var.

"Ben senin tarafındayım. Yüzde yüz. O da öyle. Tüm söylemeye çalıştığım bu."

"Oğlunuzu asla başka bir ülkede bırakmazdınız. Çantanızdaki fotoğrafına baktığınızda yüzünüzü gördüm."

Onun sözleri nefesimi kesiyor. Bobby'nin bir fotoğrafını yanımda taşıyorum ve gün içinde o kadar çok kez ona bakıyorum ki neredeyse bunu yaptığımı farkında değilim. Ama Leo'nun, annesinin kayıp olduğunu her zaman saklamaya çalışan bir çocuğun, beni, oğlunun kayıp olduğunu her zaman saklamaya çalışan bir kadını izlediğini düşünmek beni şok ediyor. Leo ile neden hemen kaynaştığımızı daha iyi anlıyorum ama aynı zamanda giderek daha tehlikeli geliyor. Bu gerçek bir şey değil. Bunu kontrol altında tutmalıyım.

"Bak, işte baban," diyorum ve Gabriel'in çimenlerin üzerinden bize doğru koşmasını izliyoruz.

Leo'nun diğer tarafına oturuyor ve kolunu omzuna doluyor. "Gerçekten çok üzgünüm," diyor.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." "Yeterince adil."

Gabriel başka bir şey söylemiyor ve bunun ne kadar mantıklı olduğunu düşünüyorum, işleri daha iyi hale getirmeye çalışmıyor, sadece şimdilik düzeltilemeyen hayal kırıklığını ve üzüntüyü kabul ediyor.

Bir süre sonra Leo başını Gabriel'in omzuna koyar.

Bir şahin dramatik bir kavis çizerek gökyüzünden süzülüyor ve çimenlerin üzerine konmadan önce gölün yüzeyini sıyrıyor.

"Bakın, bir akbaba," diyor Gabriel. "Güzel yaratıklar, değil mi?"

"Bu bir atmaca baba. Atmacalar daha büyüktür ve tüyleri gri değil kahverengidir."

"Yakaladım seni." Gabriel omzuna yumruk atar. "Arkamdan başka neler öğreniyorsun, taşralı çocuk?"

Gölün etrafı ormanlık alanla çevrili; özellikle yaz başında kuşlar için bir cennet. Leo ve ben, eskiden Bobby'ye ait olan bir dürbün kullanarak onları tanımlıyoruz.

"Bobby yüzlerce kuşun adını biliyordu," diyor Leo. "Ben şimdiye kadar sadece birkaçını biliyorum."

"Bobby?" Gabriel sorar, sonra kendini tutar. "Beth'in oğlu. Tabii ki."

Leo'yla bazen Bobby hakkında konuşmam garip mi? Onu merak , muhtemelen on yaşında olduğu için, Bobby öldüğünde ondan sadece bir yaş büyük olduğu için. Ona eskiden birlikte yaptığımız şeyleri anlatmayı seviyorum. Leo'nun Bobby'yi az da olsa tanınması hoşuma gidiyor ve onun hakkında konuşmak anısını canlı tutmama yardımcı oluyor.

Leo, Gabriel'e Bobby'nin yapabileceği şeyleri anlatırken onu dinliyorum. İnekleri sağmak, karatavuk gibi ötmek. Hiç tanışmayacağı Bobby ile neredeyse gurur duyuyor. Bu kadar çok şey öğrenmiş olması beni duygulandırıyor.

Ama sonra Gabriel bakışlarını bana çeviriyor ve gözlerindeki soruyu görüyorum.

Bunu neden yapıyorsun? Neden Leo'ya ölü çocuğundan bahsediyorsun?

Önce

Yaz biter ve Hemston mevsim değışikliğıyle dönüşür; ağaclar bakırimsı altın renginde, pancar kırmızısı ve muz sarısı renklerde boy gösterir ve Gabriel burada değildir.

Başlangıçta sürekli yazar, özlemle yanan ve şiir gibi okunan mektuplar. Dönem ilerledikçe ve üniversite hayatına daha fazla daldıkça mektupları değışiyor, içlerindeki sıcaklık kayboluyor, aceleye gelmiş ya da daha kötüsü görev icabı yazılmış gibi hissediyorlar. Bir şey beni rahatsız ediyor - Louisa Scott'tan ne kadar sık bahsediyor, çünkü görünüşe göre çok iyi arkadaşlar. Gabriel, Jean-Paul Sartre'ın eserlerini incelerken sigara içip Campari içtiklerini hayal ettiğim gösterişli, edebi bir kalabalık olan çevresine çekildi.

Zamanımı Kasım ayında St Anne's'deki mülakatım için çalışarak, parti davetlerinden vazgeçerek ve gece gündüz gözlerim ağrıyana ve sonunda kitaplarımı kapatmak zorunda kalana kadar okuyarak geçiriyorum.

"Bu çok fazla," diyor babam, temiz hava almak ve ortam değıştirmek için onunla yürüyüşe çıkmam için beni ikna etmeye çalışıyor.

"Bırak onu," dedi annem. "Sadece birkaç hafta ."

O da benim için neredeyse benim kadar hırslı. Annem 1930'larda okulu bıraktığında neredeyse hiçbir kadın Oxford'a gitmemiş, bu onun için bir seçenek değilmiş. Biliyorum, çünkü babam onunla bu konuda dalga geçer: Kendi yaşayamadığı hayatı benim aracılığımla yaşamaya niyetli.

"O kadar sık ziyaret edeceğiz ki bizi görmekten bıkacaksın," diyor gülerек.

"Asla," diyorum. "Nehirde avlanacağız, kremalı çaylar yiyeceğiz ve Ashmolean'da bütün gün kırık çömlek parçalarına baktım."

Gabriel'le nihayet buluşmamızın üzerinden neredeyse iki ay geçti. Mülakatımı bitirmemi bekliyor, üniversitenin dışında alçak bir duvarın üzerinde oturmuş kitap okuyor. Beni gördüğünde ayağa fırlıyor, kollarını iki yana açıyor, kitabı yere düşüyor. "Bu sensin," diyor ve beni kocaman yün paltosunun içine alıyor. "Ve yeterince kıyafet giymiyorsun."

"Daha da az giymeyi planlıyorum," diyorum ve sonra gülüşerek sokaklarda koşmaya başlıyoruz, onun üniversitesine varana kadar gittikçe hızlanıyoruz.

Odalar.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz kıyafetlerimizi çıkarmaya başladık. Çırılçıplığız, onun yatağındayız, bunca zaman sonra onun teninin benimkine değdiğini hissediyorum, parmaklarım göğsünde, karnında, kalça kemiklerinde, en çok sevdiğim ve özlediğim yerlerinde bir yol çiziyor. Gabriell'in dudakları tekrar boynuma yapışıyor, beni özlediğini, beni ne kadar çok istediğini söylüyor ve her şey aynı. Çok iyi hatırladığım o çaresiz arzu, Gabriel her zaman beklersek daha iyi olacağını söylese de beklemek istememek, sonra tekrar içimde olduğunu hissetmek, bunun yoğunluğu, neredeyse dayanılmaz olan zevk, adımı haykırması, Beth, Beth, ve sonra birbirimize sıkıca sarılmış bir şekilde yatmak, zar zor nefes alabiliyoruz.

"Yirmi dört saat içinde kaç kez sevişebileceğimizi düşünüyorsun?" Gabriel diyor ki. "Bakalım mı?"

Sahip olduklarımızın, hala sahip olduklarımızın gerçek olduğunu bildiğim için çok mutluyum, neden bundan şüphe ettiğimi, neden beni sevmeyi bıraktığına dair kanıt aramak için mektuplarını incelediğimi merak ediyorum.

"Sana Oxford'u göstermem gerek" diyor, saatler sonra hâlâ yataktayken.

Işık gitti. Penceresinin dışında, Oxford mavi-siyah gökyüzüne karşı hayalet gibi görünüyor.

"Gidebileceğimiz bir doğum günü partisi var," diyor. "Ama seni kendime saklamayı tercih ederim."

"Kimin partisi?"

"Thomas Nicholls, Tom. İkinci ."

Bir şey fark ediyorum, hafif bir tereddüt, partiye gitme konusundaki isteksizliğini sorgulamama neden oluyor. Hala bir kız öğrenci olan beni yazar kalabalığıyla tanıştıırken kendini garip mi hissediyor? Yoksa benden saklamak istediği bir şey -ya da biri- mi var? Kafamın içinde, gizli gerçeğin için yedek ayrıntıları eliyorum.

"Tom nerede yaşıyor?"

"Magdalen Sokağı'nda odaları var. Louisa ile yaşıyor."

Louisa. Sadece adı bile bir ürperti yaratıyor, sanki bedenim haftalarca süren şüphe ve kıskançlığı depolamış ve bir anda yeniden harekete geçmeye hazırmış gibi. Sanki saatlerce süren sevişmeler, bitmek bilmeyen tutkulu beyanlar -seni seviyorum, seni özledim- şimdi havada kayboluyor.

"Yatakta kalmayı tercih ederim. Ama aileme ne diyeceğim? Oxford'da geçirdiğim yirmi dört saatin en ince ayrıntısına kadar anlatılmasını isteyeceklerdir."

"Haklısın," diyor Gabriel, battaniyeleri geriye atıp yataktan fırlayarak. "Yarım saatliğine gidebiliriz ve sonra gizlice kaçıp akşam yemeği için bir yer buluruz."

İlk başta parti beni heyecanlandırıyor. Tom ve Louisa bir çift öğrenci için şaşırtıcı derecede büyük bir evi paylaşıyorlar ve her yerde insanlar var, parlak siyah piyanolu salonda kalabalıklar, merdivenlerde sigara içiyorlar, ev sahiplerimizi bulmak için gittiğimiz mutfakta seslerini duyurmak için bağırıyorlar. *İşte böyle bir şey olacak*, diye düşünüyorum, her şeyi içime çekerek: mor kadife takım elbiseli bir çocuk; buzdolabının kapısına karşı açıkça ve uygunsuz bir şekilde sarmaş dolaş olan bir çift.

Sarışın, şapşal görünümlü, tüvit pantolonlu ve gözlüklü Tom bir şişe şampanya dolduruyor. "Buyurun," diyor ve neredeyse kadar dolu iki kadehi bize uzatıyor. "Kusursuz zamanlama. Bu iyi bir şey. Kim varmış burada? Yine birinci sınıflarla mı arkadaşlık ediyorsun, Gabe?"

Gabriel, Louisa'nın ikinci sınıf arkadaş grubuna karışmış durumda; kendi sınıfıyla fazla vakit geçirdiğinden şüpheliyim. Ve belli ki Tom'a benden bahsetmemiş. *Yoksa kimseye söylemedi mi?* Paranoya köpürüyor ve sıcıyor.

"Bu Beth. Bugün St Anne'de bir görüşmesi vardı." "Hoş geldin, Beth. Elbiseni beğendim."

Üç kişilik bir koridordan geçerek Gabriel'in herkesi tanıyor gibi görüldüğü misafir odasının görece sakinliğine ulaşıyoruz. Beni tanıştırtırken selamlanıyor, iki yanağından öpülüyor, kucaklanıyor ve sırtı sıvazlanıyor: "Bu Beth," diyor. "Mülakat için geldi. Aynı köyde büyüdük."

Zengin kızları andıran ikiz elbiseleri ve inci dizileriyle Gloria'lara, Claudia'lara ve Imogene'lere gülümsüyorum, bir yandan da beni neden kız arkadaşı olarak tanıtmadığını merak ediyorum.

"Gabe, gelmişsin!"

Claudia ya da Imogen ile bir sohbete dalmışım ve arkamda duyduğum ses anında tanıdık gelmesine rağmen kafamı çeviremiyorum. Sevecen, Amerikalı. Ama dinliyorum, röportajımla ilgili sorulara cevap verirken bile

-*"Çoğunlukla Romantikler hakkında konuştuk"*- ve dikkatli kulağım alçaltılmış sesleri seçiyor.

"Gelemeyeceğini söylemiştin."

"Sanırım Beth gelmek istedi."

"Umarım garip değildir."

"Sorun değil, fazla kalmayız."

"Gabe, o gece hakkında-"

"Bir daha söyle Beth, tam anlayamadım-?" diyor Claudia-or-Imogen ve ben konuşmalarının geri kalanını kaçırıyorum.

Birden Louisa tarafından kucaklanıyorum ve onunla ilgili her şey - giyim tarzı, siyah-altın kabında içtiği sigara, onu hatırladığımdan daha da güzel göstermeyi başaran yuvarlak, siyah çerçeveli gözlükleri - beni mahvediyor.

Yetenekli arkadaşım Helen, ayrılmadan önce benim için diktiği puantiyeli bir elbiseyle bana sürpriz yaptı; Christian Dior'un New Look günlerinden kalma, bir *Vogue* kalıbından kopyalanmış bir elbise. Düşük yakalı, göğüs kısmına oturan, kabarık dairesel bir etek. Bu elbiseye bayılmıştım, içinde kendimi bambaşka biri gibi hissediyordum. Şimdi Louisa'ya bakınca, onu parçalara ayırmak istiyorum.

Siyah bluzu omzunu açıkta bırakıyor, satenimsi altın rengi tenini ve göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyor ve siyah-beyaz ekose desenli pedallı ayakkabısını geniş bir altın kemerle beline bağlıyor. Başının arkasında beyaz ve altın rengi bir denizci şapkası var. İnanılmaz görünüyor.

"Görüşmen nasıldı. İyi geçti mi?" Louisa mavi-yeşil güzel gözleriyle bana gülümseyerek soruyor.

Bu sorudan çok sıkıldım, kendimden çok sıkıldım.

Aslında daha iyi olamazdı. Görüşme yapan iki dekinden biri kadındı ve anında kaynaştık. Dakikalar içinde Bath'ın Karısı ve Shakespeare trajedisinden en sevdiğimiz kadın şairlerin şiirlerini takas etmeye geçtik. Profesör Gilbert bana modern Amerikalı Anne Sexton ve Mary Oliver'a ve yeni tanıştığı Sylvia Plath adında genç bir Cambridge akademisyenine dikkat etmemi söyledi. Beni odadan şöyle demişti: "Aktif bir yaratıcı yazar topluluğumuz var. Burada çok başarılı olacağına inanıyorum."

Louisa'ya bunların bir kısmını anlatmayı başardım ve bileğime dokunup şöyle dedi: "Ah, sen de mi yazıyorsun?" Bir elini göğsüne koyup gözlerini kapatıyor. "Gabe'in yazdığı roman çok güzel. Komik, yıkıcı, cesur. Ondan beklenecek şeyler sanırım. Okumuş olmalısın?"

Gülümsemeyi başarıyorum. "Yazdıkları konusunda oldukça ketumdur. İkimiz de öyleyiz."

"Benden bahsediyor olabilir misin?"

Gabriel durmaya gelirken gülümsüyor.

Louisa'nın yüzü onu gördüğü anda aydınlanır. Bir avucunu onun göğsüne koyar, bu jest tanıdık olduğu için sarsıcıdır.

"Beth'e harika romanınızdan bahsediyordum," diyor bana dönerek.

Ama Louisa'ya bakmıyorum. Gabriel'e, yanaklarındaki derin kızarıklığa bakıyorum. Rahatsız görünüyor. Ya da suçlu. Louisa elini çektikten sonra bile.

Gabriel ve ben kısa bir süre sonra partiden ayrıldığımızda kafamın içinde bir savaş sürüyor. Ona bağırarak istiyorum: *Neden insanlara kız arkadaşın olduğumu söylemedin? Ve Louisa sana dokunduğunda neden kızardın? Aranızda bir şey mi var? Bilmem gereken bir şey mi?*

Gabriel saatine bakarak, "Restoranların çoğu kapanacak," diyor, "ama açık kalan bir Hint restoranı var."

"Sence ben taşralı bir müyüm?"

Gabriel kaşlarını çatır. "Tabii ki hayır. Bu da çıktı?"

Bilmiyorum, kırılmış, üst sınıf seslerle dolu bir odada olmak, kaşmir giyen kızlar, limonataymış gibi şampanya şişeleri açan oğlanlar. Para ve kabul görme ve benim ikisine de sahip olmam, Dorset tonlamasıyla sudan çıkmış balık.

"Arkadaşın Claudia, ya da adı her neyse, benden sürekli tekrar etmemi istedi. Beni anlamakta zorlanıyor gibiydi."

"Ne kadar saçma." Gabriel beni durduruyor. Öne eğilip önce alnımı, sonra gözlerimi, burnumu ve ağzımı öpüyor. "Konuşma şeklini seviyorum. En çok özlediğim şeylerden biri bu."

Oxford gecesinin havasını soluyorum, onu, dünyanın en güzel çocuğunu görüyorum.

"Restoranı es geçip odama dönmeye ne dersin?" diye soruyor.

"Tanrı'ya şükürler olsun diyorum."

Gecenin serin havasında durmuş birbirimizi izliyoruz. Gabriel'in yüzünde daha önceden tanıdığım bir ifade var, her şeyin küçüldüğü, sadece o ve ben olana kadar. Bana yeterli olduğumu söyleyen bir bakış; bundan daha fazlası, ben her şeyim. Tek yapmam gereken inancımı korumak.

"Keşke benim gördüğümü sen de görebilseydin Beth. Sen o odadaki binlerce kıza bedelsin."

"Birini tanıdığını düşünüyorsun," diyorum, ağaçlarla çevrili uzun bir yola saptığımızda ve otel görüldüğünde. Devon sınırlarında büyük, kırmızı tuğlalı bir ev ve Frank kalışımızı doğum günüm için bir sürpriz olarak planlamış.

"Her gün otuz yaşına girmiyorsun," diyor evin önünde dururken.

Otelle ilgili her şey bizi heyecanlandırıyor. Parçalanmış mavi valizimizin önümüzden odamıza taşınması. Gümüş bir tepside bizi bekleyen viski ve cin sürahileri. İkimizin de gördüğü en büyük yatak. Bellboy gittiğinde, Frank yatağın genişliğinin kendisiyle aynı boyda olduğunu göstermek için yatağın üzerine uzanıyor.

"Buraya gel." boşluğa vuruyor.

Sessizce uzanıyoruz, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş, tavanın karmaşık alçı işçiliğine bakıyoruz.

"Bunun çok pahalıya mal olmasından endişeleniyorum, Frank," diye geveliyorum ve kocam kaşlarını çatıyor.

"Sana para konusunda endişelenmemen gerektiğini söylemiştim. Hiç kullanmadığımız o eski karavanı sattım, böylece biraz fazladan paramız oldu. Tek kelime daha etme, söz vermiştin."

"Pekâlâ," diyorum onu öperek. "Bu kadar boş vaktimiz varken ne yapacağız?"

Frank gülümser. "Aklıma birkaç şey geliyor."

"Öyle mi?" Güçlü ve becerikli parmaklarıyla gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor. "Böyle kıyafetlere ihtiyacımız olmayacak," diyor.

Frank gömleğimi, eteğimi, iç çamaşırlarımı çıkarıyor ve bana bakabilmek için bir dirseğinin üzerine çıkıyor. "Sana ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydin?"

"Bir süre için değil."

"O zaman ben bir aptalım. Çünkü öylesin. Hem de çok."

Frank bana nasıl dokunacağını çok iyi biliyor. Parmakları tenimde ustaca gezinmeye başladığında gözlerimi kapatıyorum. Bunun nasıl olduğunu, Frank'in acele etmemeyi nasıl sevdiğini biliyorum ama içimi ani bir özlem kaplıyor. Beklemek istemiyorum. Kemerini çözüyorum, pantolonunu çekiştiriyorum ve Frank gülüyor.

"Yavaşla. Acelen ne?" "Sana ihtiyacım var."

Hepsi bu kadar. Kıyafetlerini çıkarıyor ve üzerime eğiliyor, bir avucunu yüzümün iki yanına koyuyor, yavaş ve derin bir şekilde içime giriyor. Tek istediğim bu.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diyor. "Senin için Tanrı'ya şükürler olsun."

Daha sonra giyinme zahmetine girmeyip tüm öğleden sonra boyunca yatakta kaldık. Frank çay için zili çalıyor ve çay aynı bellboy tarafından getiriliyor, gözlerini kibarca yataktaki benden ve otel sabahlığının altında çıplak olan Frank'ten kaçırıyor.

"Kirlili bir hafta sonu geçirdiğimizi düşünüyor," diyorum o sonra.

"Öyleyiz," diyor Frank, sabahlığını çözüp atlayarak. "Sana söylemedim mi?"

Viktorya döneminden kalma eski banyoyu ağzına kadar doldurup iki ucuna tırmanıyoruz ve tenimiz kızarıp buruşana kadar sıcak musluktan yeniden dolduruyoruz. Bazen konuşuyoruz ama çoğunlukla konuşmuyoruz, sadece buharın içinden birbirimize gülümsüyoruz. Son zamanlarda aramızda çok fazla gerginlik vardı, bu öğleden sonra bunun uzaklaştığını hissediyorum. Bu zaman parçası için, biz yine biziz.

Akşam yemeğinde, masanın karşısında el ele tutuşup ciddi garsonumuzun tavsiye ettiği pahalı bir şişe şarabı içiyoruz, ikimiz de daha ucuz bir şey istemeye korkuyoruz.

"Kimin umurunda?" Frank kadehini benimkine tokuşturarak "Kimin umurunda?" diyor. "Bugün senin doğum günün."

Bir biftek sipariş ediyor ve tam istediği gibi pişiyor, dışı gevrek ve içi kanlı. Ben ise yumuşak, tereyağlı, limonlu ağız dolusu lezzette dil balığı filetosu yiyorum. Sote patates ve yeşil fasulye ile geliyorlar: basit, güzelce pişirilmiş yiyecekler.

"Bu size neyi hatırlatıyor?" Frank diyor ki.

"Balayımızı mı?"

Şimdi bizi görebiliyorum, önlerinde koca bir hayat olan ve önümüzdeki on yılın onlara neler getireceğini bilmeyen iki genç. İkimiz de ilk kez geceyi bir otelde geçirmiştik; bu ikincisiydi.

Pahalı şarap çabucak bitiyor ve garson bize bir şişe daha isteyip istemediğimizi sorduğunda Frank evet diyor.

"Bunu ne zaman yapacağız? Karımla sarhoş olmayı seviyorum."

Muhtemelen ikinci şişe bir hatadır.

Bobby ile geçirdiğimiz güzel günleri anımsamaya başladık. Dördüncü yaş gününde aldığı ve özenle bir sürü kağıda sardığımız oyuncak traktörü. Bobby ona bir kez baktı ve gözyaşlarına boğuldu. "Ben neden

gerçek bir traktörün var mı? Bu gitmiyor bile." O doğum gününden kısa bir süre sonra dengeleyicilerini çıkardığımız gün, hiç durmadan bir saat boyunca bahçede tur attı. Bir süre ona Yalnız Motorcu dedik. Bobby'nin Noel sabahı çorabındaki tek bir hediyeyi bile açmadan önce süt sağmaya gitmekte ısrar etmesi. Ceplerini inekler için elma ve koyunlar için bisküvi ile doldururdu. "Bu onların da Noel'i."

Bu gece onun sesini tam olarak duyabiliyorum ve bunu pek sık yapamıyorum. Benim gözlerim yaşlarla dolu, Frank'in de. Bıçak sırtındayız, bunu ikimiz de biliyoruz, ama bizi birbirimize bu kadar sıkı bağlayan ve yine de hiç konuşmadığımız bu şey önemli hissettiriyor. Tüm anılarıyla birlikte çiftlikten uzak olmanın getirdiği bir şey bunu mümkün kıldı.

"Keşke-" Frank diyor ve sonra kendini durduruyor ama yüzüne acının hücum ettiğini görüyorum.

Bobby'nin öldüğü günle ilgili ikimizin de keşke dediği o kadar çok şey var ki. Yapmış olsaydık her şeyi değiştirebilecek o kadar çok şey. Ama .

Birdenbire, beraberliğimizin bizi iyileşmekten nasıl alıkoyduğunu anlıyorum. Dışarıdan bir görüntü gibi, sanki dışarıdan içeriye bakıyormuşum gibi, ikimiz ortak kara keder kayamızın üzerinde bir ileri bir geri sallanıyoruz.

"Ben de istiyorum," diyorum. "Senin dilediğin her şeyi ben de diliyorum. Ama bu onu geri getirmeyecek. Denemeli ve gitmesine izin vermeliyiz."

Aynı anda birbirimizin eline uzanıyoruz.

"İyi olacak mıyız?" Frank söylüyor ve bunu sormanın ona ne kadar pahalıya mal olduğunu görüyorum. Frank, asla duygularından, başarısızlıklarından ya da çok yakından gelen herhangi bir şeyden bahsetmez, hele ki böyle bir sorudan, yanlış cevapla sonuçlanabilecek bir sorudan hiç bahsetmez.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. İyi olacak mıyız? Kayıp çocuğumuz için ikimizin de acı çekmeyeceği bir zaman var mı? Köşelerde pusuya yatmış, bize saldırmak için doğru anı bekleyen suçluluk duygusu, katlanılması daha kolay bir şeye dönüştüğünde azalabilir mi?

"Umarım öyledir," diyebildim en fazla ve Frank sanki beklediği gibi başını salladı.

"Zaman," diyor ve biz de biraz alaycı bir şekilde gülüyoruz çünkü bu klişeyi sanki gerçekten anlaşılır bir şeymiş gibi ortaya atan insanlarla ilgili özel bir şakamız var.

Asık suratlı garson yanımıza gelip kahve ve belki bir digestif isteyip istemediğimizi sorduğunda hala gülümsüyoruz; yanında gitmek için ; o özellikle yapabilir

konyak önerdi. İkimiz de büyük bir hevesle "evet" dediğimizde, gecenin ilk gülümsemesini attı.

Önce

Sabah, Gabriel'i ders için giyinirken izliyorum, dün attığı kıyafetleri giyiyor: kadife pantolon, uzun siyah saçlarımdan birkaçının yapıştığı siyah bir süveter, üstüne tüvit bir ceket.

"Gördün mü?" diyor, bir saç telini baş ve işaret parmakları arasında tutarak. "Bunları özledim."

Kapıda bir kez daha öpmek için geri dönüyor, ellerini çarşafın altındaki bedenimde gezdiriyor. "Senden ayrılmak işkence gibi. Önümüzdeki altmış dakika boyunca Sir Gawain'i düşünmeyeceğim, bu kesin."

"Bunu atlayamaz mısın? Sadece bu seferlik?"

El yazısıyla kaplı birkaç sayfa çizgili kâğıt uzatıyor. "Ne yazık ki bu hafta benim ödevim. Kımıldamayın, uzun sürmez."

O gittikten sonra gömleklerinden birini giyip Gabriel'in Meadowlands'den getirdiği küçük kamp ocağında çaydanlığı kaynatıyorum. Göl kenarında kahve pişirdiği, çırpılmış yumurta ve domuz pastırması pişirdiği tüm o sabahlar bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Gabriel'in aşağıdaki bahçelere bakan masasına bir fincan çay götürüyorum. Dağınık, telaşlı, belki de saat dokuzdaki dersine geç kalmış bir çocuğun çimenlikten geçişini izliyorum. Gelecek yıl, A seviyelerimi berbat etmediğim sürece, o ben olacağım. Çayımı içerken birkaç dakikalığına bu hayalin tadını çıkarıyorum. St Anne's'deki üniversite odamda olacağım ama Gabriel'in o zamana kadar kendi lojmanı olacak. Akşamları, dün gece tanıştığım insanlardan daha geniş bir karışım olarak hayal ettiğim arkadaşlarımız için egzotik dana Stroganoff veya coq au vin ziyafetleri pişirdiğimizi hayal ediyorum. Şairler, bilim insanları, sanat tarihçileri ve müzisyenler. Gramer ve kapsamlı okullardan buraya gelmek için çok çalışmış kız ve erkek öğrenciler.

Annesi haklıydı. Ben kendi türümle daha rahatım. Kendi tarzımda elitist olabilirim.

Yeşil bir defter gözüme çarpıyor ve neredeyse hiç düşünmeden ona uzanıyorum. Tam açmak üzereyken ne yaptığımı fark ediyorum: Bu muhtemelen Gabriel'in romanı, Louisa'nın okumasına izin verilen roman.

Çalışmanız hazır olmadan birinin onu okumasına izin vermenin dehşetini çok iyi anlıyorum. Ve ayrıca, aşağılanma ve başarısızlık riskini göze alarak onu ortaya koymadığınız sürece asla hazır olmayacağını da. Bir başkasının yazdıklarını okumak, onun en derin düşüncelerine doğrudan erişmek gibidir. Ve o bunu Louisa'ya açıklamayı seçti, bana değil.

Açar açmaz bunun Gabriel'in romanı olmadığını fark ettim. Bu onun günlüğü.

25 Eylül

Bethi özlemek bir hastalık gibi, kendimi hasta hissediyorum. Burada onun gibi kimse yok.

30 Eylül

Bütün bir yaz boyunca her gün biriyle birlikte olup sonra onu hiç görmemek nasıl mümkün olabilir? Bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum. Eskiden bir beyni paylaştığımızı söyledik. Beynimin yarısı gitti.

Defteri kapattım. Bir başkasının günlüğünü okumak aldatmanın en kötü, en alçak, en çirkin türüdür. Bunu yapmama izin vermeyeceğim. Dakikalar geçiyor ve tekrar bakma isteği boğazımı yakıyor. Bu iyi değil: Karşı koyamıyorum. Adem elmasını ısıırken böyle hissetmiş olmalı. Bir an saflık ve masumiyet var, bir an sonra hiç girmemiş olmayı dilediğim bir dünyaya tamamen dalmış oluyorum.

Haftalar geçtikçe benden bahsedilenler azalmaya başlıyor ve yerini giderek Louisa, daha doğrusu "L" alıyor. Başka isimler de var: Richard, Claudia, Nigel, Imogen. İyi derslerden ve kayıtsız derslerden, partilerden, konserlerden ve bardaki gecelerden bahsediliyor. Hafta sonu ev partileri, şüphesiz, arkadaşlarına ait büyük kır evlerinde kalmak. Sayfaları çevirmeye başlıyorum, sadece aklıma takılan ismi arıyorum ve son iki hafta içinde aradığım şeyi bulduğumdan eminim.

Ekim sonunda, Gabriel yazıyor:

Geç saatlere kadar L. ile konuştum. Ona her şeyi, yaşadığım tüm şüpheleri, ne kadar suçlu hissettiğimi anlattım. Her zamanki gibi harikaydı, onsuz ne yapardım bilmiyorum. Tanrım, bu konuda çok kötü hissediyorum, geceyi benimle geçirdi. Bu sabah onu arka kapıdan kaçırmak zorunda kaldım, sadece kimsenin onu görmemesi ve Beth'in öğrenmemesi için dua edebilirim.

Sonra, ölümcül bir şekilde, dört gün önce bir giriş.

Louisa bana aşık. Ne yapacağım ben? Beth üç gün içinde görüşmeye . Hayatım karmakarışık.

Ona karşı bu hisleri varken benimle nasıl bu şekilde sevişebildi? Ve benimle ilgili bu şüpheleri? Louisa'yı partide hayal ediyorum, Gabriel bize katılmaya geldiğinde yüzündeki sevinci. Elini onun göğsüne koyuşu. Bilinçsizce. Samimi. Bilerek. Sanki ona daha önce dokunmuş gibi. Ve Gabriel'i görüyorum, onu izlerken kızarıyor, bir hainin suçlu kızarması.

Kayıtları tekrar okudum. Kelimeler artık tartışılmaz bir kanıt gibi görünüyor.

Bunun büyüklüğü kavranamayacak kadar büyük. Gabriel ve Louisa. Louisa ve Gabriel. Kız onu *seviyor*. Gabriel onunla yattı. Nasıl bu kadar kör, bu kadar aptal olabildim? Ve neden onun günlüğünü açtım? Şu anda bile, dünyam yıkılırken, keşke zamanı geri alıp bir an öncesinin cehaletine dönebilseydim.

Odasında dolaşıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Gabriel ve Louisa'ya göre ben sadece bir zamanlar ona karşı bir şeyler hisseden aptal bir kız öğrenciyim ve onlar benim tekrar gitmem için geri sayım yapıyorlar.

Köşede toplanmış soluk pembe bir eşarp görüyorum. Onu elime alıyorum, ağır çiçek kokusunu içime çekiyorum ve yere atıyorum.

Kendi kıyafetlerimi giymek hiç zamanımı almıyor, saldırgan sivilceli elbiseyi çantama atıyorum. Ayrılmadan önce Gabriel'in masasında duruyorum, ne yazacağımı düşünürken kalbim hızla çarpıyor.

Bitti, Gabriel.

Artık seni göremiyorum.

Nedenini biliyorsun.

Beth

Otobüsüm henüz istasyona varmamıştı. Bekleyen bir grup insan var ve ben onların arasında, kollarımı kendime sarmış, şok içinde duruyorum. Nefes alış verişim çok gürültülü, çok gazlı ve sanki hava almak için savaşıyormuşum gibi hissediyorum. *Gabriel ve Louisa. Mükemmel bir çift. Birlikte çok güzel görünecekler.* Korktuğum her şey gerçek oldu, sanki var olmasını dilemişim.

Ve sonra, Gabriel burada, çılgınca karakola koşuyor.

"Ne oldu?" diyor bana ulaştığında. Beni kollarına çekiyor ve bir anlığına, her şeyin unutulduğu, mutluluk dolu bir an

Hala olduğu gibi, ona karşı ağlıyorum, yüzüm göğsünün sert kaslarına bastırılmış, kokusu -limon, sedir ve sigara dumanı- çok yoğun bir şekilde tanıdık ve artık benim değil.

Kendimi geri çekiyorum. "Louisa'yı biliyorum," diyorum. Yüzü hiçbir şey söylemiyor. "Ne olmuş ona?"

"O seni *seviyor*. Onunla yattın. Günlüğünü okudum, Gabriel. İnkâr etme zahmetine girme."

"Günlüğümü mü okudun? Nasıl-?" Gabriel o kadar yüksek sesle bağılıyor ki insanlar dönüp bakıyor. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir öfke vardı.

"Bunu yaptığıma memnunum. Çünkü bana söylemeye asla cesaret edemezdin. Ne yapacaktın, ikimizi de oyalayacak mıydın? Annen beni senin hakkında uyarmıştı. İnsanları kullandığını ve onlardan sıkılınca yoluna devam ettiğini söylemişti. Oxford'a gider gitmez benden bıkaçağın konusunda beni uyarmıştı. Onu dinlemeliydim."

Söyleyebileceğim en kötü şeydi.

Öfkesi başka bir şeye dönüşüyor: soğukluk, yoğun bir hoşnutsuzluk bakışı - benden mi, ondan mı?

"Gabriel," diyorum yalvararak, çok ileri gittiğimi bilerek ama çeviriyor. Bana bakmaya dayanamıyor.

Otobüsüm geliyor, insanlar biniyor, motor . Kondüktör kapıdan dışarı eğiliyor. "Geliyor musun aşkım?"

Gabriel'e bakıyorum, beni durduracak bir şey söylemesini umuyorum, bunun sonumuz olmamasının bir yolu olduğunu umuyorum.

"Gitmelisin," diyor ve hala bana bakmıyor. "Haklısın. Bu iş bitti."

Kalp kırıklığı olağan bir durum - ağlama krizine giren genç bir kız kimseyi şaşırtmaz - ama otobüse bindiğimde her bir yüzde endişe vardı.

Kondüktör, "Hadi seni sağ salım eve götürelim, sevgilim," diyor.

Otobüs duraktan ayrılırken Gabriel'e bakıyorum. Yüzü ifadesiz ama ağzının sert duruşundan, gözlerinin altından süzülen parmaklarından onun da ağladığını .

Bu onu uzun bir süre için son görüşüm olacak.

İkinci Bölüm

Bobby

Önce

Bobby bir fırtınanın ortasında mutfak zemininde doğdu. Bütün gün rüzgâr çiftlik evinin pencerelerini öyle şiddetli sallıyordu ki, zaman zaman pencerelerin içeri uçup uçmayacağını merak ediyordum.

Hamileliğin son dönemlerinde günlerim yavaş geçiyor ve çok az şey başarıyor gibi görünüyordum. Yarım yamalak toparlama, ailenin akşam yemeğini yavaşça hazırlama, daha önce dakikalar süren işler saatlerce sürebiliyordu.

Çiftlik evine ilk geldiğimde - üç çekingen adamı barındıran yorgun, seilmeyen bir yer - evin durumu ve onların durumu karşısında şok olmuştum. Bana ihtiyaçları vardı, üçünün de, sadece bunun farkında değillerdi. David vardı, Frank'ın babası, hâlâ karısını kaybetmenin acısını çekiyordu. David oğullarını Sonia olmadan büyütmek için elinden geleni yapmıştı ama elinden gelen neredeyse hiçbir şeydi. Frank, babası yapamadığı için yemek pişirmeyi öğrendi ve altı ay boyunca peynirli sandviçlerle idare etmek zor gelmeye başladı. Giysilerini yıkamayı öğrendi, Jimmy'nin ev ödevlerini denetlemeye başladı. Orayı burayı da temizliyordu ama ilk geldiğimde fark etmediği ya da umursamadığı toz ve örümcek ağları gibi kökleşmiş kirler karşısında şok olmuştum.

Ev işleri hiç tatmin edici bulmayı beklemediğim bir şeydi. Annem biz büyürken yemek pişirmekten ve temizlik yapmaktan hep nefret etmişti ve bunun yerine kendisini bu işleri yapacak kadar seven bir adamla evlendiği için şanslıydı. Keşfettiğim şey, çiftlik evinin ve içindeki erkeklerin dönüşümünün hayal edebileceğimden çok daha faydalı olduğuydu. Kaderimde kitaplarla dolu bir hayat olduğunu düşünüyordum: önce üniversite, sonra da şansım yaver giderse şair olarak bir kariyer. Bir gün yazar olma hayalimden vazgeçmedim ama Frank tam da doğru zamanda çıktı ve beni her günün farklı bir eğitim olduğu yeni ve hayal bile edemeyeceğim bir dünyaya sürükledi.

Oxford'daki yerimi geri çevirmek canımı yaktı, en azından annemi hayal kırıklığına uğrattığı için. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Gabriel ve Louisa ile aynı şehirde iki yıl geçirmek mi? Dünyada hiçbir şey beni gururumu ayaklar altına alıp bunu yapmaya ikna edemezdi. Çok geçmeden Frank çıktı karşıma, beni hep uzaktan sevmiş olan yakışıklı, karmaşık olmayan çocuk.

İnsanlar bir aşk ilişkisinden diğerine geçmeme şaşırdıysa da söylemediler. Frank ve ben, bir anlamda, birbirimizi ezelden beri tanıyorduk. Belki de Gabriel'in tam tersi olduğu için ona aşık olmuştum. Önce nezaketi ve dürüstlüğü beni cezbetti, daha açık sözlü bir adamla karşılaşamazdınız. Karmaşık olmayan bir bağlılıkla bana kendime olan inancımı geri verdi.

Çoğu kadın gibi benim de bir doğum planım var: Sularım geldiği ya da ilk sancıyı hissettiğim anda annemi okulundan arayacağım. Sekreter, annem ne yaparsa yapsın sözünün kesilmesi gerektiği konusunda uyarıldı. Eğer bir netbol maçında hakemlik yapıyorsa, oyun durur. Eğer İngilizce dersine giriyorsa, ders bırakılıyor ve öğrenciler kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalıyor. Okuldan çiftlik evine yolculuk on beş dakikadan az; hastane ise, acil ihtiyacımız olursa, yarım saat uzaklıkta. İlk doğumların saatlerce, çoğu zaman bir gün ya da daha fazla sürebileceği söylendi, bu yüzden hastaneye gitmek için bolca zamanımız olacak. Talimatları öğrendim. Kasılmalarımı nasıl zamanlayacağımı biliyorum, böylece rahim ağzımın ne kadar genişlediğini anlayabiliyorum. İdeal bir dünyada, doğumun ilk kısmını çiftlik evinde geçirirdik ve son saatlerde Frank bizi hastaneye götürürdü.

Öğleden sonra saat üçte, bir fincan çay yapmak niyetiyle sandalyemden kalktığımda sularım kesiliyor. Bu çok garip bir his. Beklediğim gibi arduvaz zemine sıçrayan bir kova sıvı değil, ne olduğunu anlayana kadar beni ilk başta endişelendiren bir damlama. İlk kasılma, ders kitabı tarzında, hemen ardından geliyor.

İlk kasılma için şaşırtıcı miktarda acıyor. Bu sancı değil. Ve daha da kötüsü, tam toparlanıp doğumun umduğum kadar kolay olmayacağını anladığım sırada bir tane daha geliyor. Bu doğru olamaz, değil mi? Kasılmalar birbirine yakın mı? Sendeleyerek telefona gidiyorum -okulun telefon numarasını ezbere biliyorum- ahizeyi kaldırıyorum, telefon kulağımda... hat kesik, sadece bir çatırtı sesi. Boş mutfığa doğru çılgık atıyorum. Bu nasıl olabilir? Ancak daha sonra bir telgraf direğinin fırtınada yere çakıldığını, etrafımızdaki kilometrelerce telefon hattını yok ettiğini ve en önemlisi çiftlik evine giden yolu kapattığını fark ediyorum. Dışarı çıkamıyoruz ve kimse içeri giremiyor.

sakin kalmayı başardım. Koltuğuma çekiliyorum, bacaklarım önümde uzanıyor ve bana öğretildiği şekilde kasılmalar boyunca nefes almaya çalışıyorum. *Bir masa tenisi topunu yüzme havuzunda uçurduğunuzu hayal edin.* Saçma bir ifade. Ne bir pinpon topunu ne de bir masa tenisi topunu hayal edebiliyorum.

ne de bir yüzme havuzu. Ve acı o kadar yoğun ki, bu uzun, nazik nefes verişlerde ustalaşmak bir yana, zar zor nefes alabiliyorum.

Hızlı çalışma, düşünmeye, planlamaya ve hatta kavramaya yer bırakmaz. Sizi alır. Sizi bir dünyadan diğerine fırlatıyor, burada sadece bir doğum makinesi, çığlık atan, kıvranan, terleyen ilkel bir kadın yığını oluyorsunuz. Ondan o kadar kopmuşum ki, ilk başta iniltilerin, derin kırılgan alçalmaların -doğum yapan inekleri duymuştum, aynı şey- ben olduğumu fark etmiyorum.

Jimmy okuldan eve döndüğünde, mutfakta dört ayak üstüne düşmüş, hıçkıra hıçkıra ağlıyor, çığlık atıyor, vücudumun yapmak istediği şeyi yapmasını, yani bebeği dışarı itmesini engellemeye çalışıyordum.

"Aman Tanrım, Beth!" Saniyeler içinde odanın diğer ucuna geçti. "Bebek mi?" "Tabii ki lanet olası bebek."

Daha önce hiç kullanmadığım bir kelime ama iyi hissettiriyor. Doğru.

"Aşağıda bir direk var, yolu kapatıyor. Dışarı çıkmamızın imkanı yok. Ben Frank'i bulayım."

"Hayır!" Korkunç, kan dondurucu bir sesle bağıyorum. Jimmy dehşete düşmüş görünüyor.

"Bebek geliyor. Bana yardım et."

Ağabeyinin neredeyse birebir kopyası olan bu okul çocuğu hemen sakinleşiyor. Jimmy, onunla ilk tanıştığım günden beri tek heceli ve içine kapanıktı. Sanki bu aciliyet onda bir şeyleri harekete geçiriyor.

"Tamam, tamam, anladım," diyor ve ceketini mutfak zeminine fırlatıyor.

Çadır elbisesi giyiyorum, bu iyi bir şey ama iç çamaşırlarımın gitmesi . "Makas, Jimmy. Pantolonumu kesmen gerekecek. Onlara ulaşamıyorum."

Bunun kronik saçmalığına hem ağlıyor hem de gülüyorum.

Bir saniye gibi kısa bir sürede elinde makas ve havlularla geri döndü ve iç çamaşırlarımı çıkardı, elbisemin eteğini sırtüstü çevirdi, böylece önünde çıplık kaldım. Ne onun umurunda ne de benim. Bunun için zamanımız yok.

"Tamam," diyor, bir göz attıktan sonra. "Kafasını görebiliyorum." "Aman Tanrım."

"Evet."

Tekrar çığlık atıyorum, acıyla, öfkeyle, korkuyla ama bu çığlık aynı zamanda içimin metalle sıkıldığını hissettiren bu muazzam baskıya teslim olmamın da başlangıcı. Artık itmekten başka yapacak bir şey yok ve hatta

Acı -şiddetini anlatacak kelime yok, ikiye bölünmüş gibi, daha da kötüsü- iyi hissettiriyor, yardımcı oluyor. Vücudum kontrolü ele aldı.

Jimmy bir ebenin yatıştırıcı profesyonel ses tonuyla, "Çok iyi gidiyorsun," diyor. Daha sonra buna güleceğiz. "Ve endişelenmene gerek yok. Ben de bir sürü kuzu doğurdum ve sanırım aynı şey. Sonuçta biz memeliyiz."

Ve böylece bebeğimizi genç kayınbiraderimin bekleyen ellerine teslim ediyorum. Jimmy'nin bebeği, bu kaygan, kanlı yaratığı ters çevirmesi ve ilk güven verici ağlama için poposunu tokatlaması gerektiğini nasıl anladığını ya da göbek bağına bağladıktan sonra hala bu sabahın pastırmasına bulaşmış makasla koparıp koparmadığını ya da -kuzu gibi sanırım- iki dakika sonra doğum sonrasını dışarı itmeme gerektiğini ve henüz işimizin bitmediğini nasıl fark ettiğini bilmiyorum. Ama çok geçmeden kollarımda havluya sarılmış oğlumla yerde oturuyorum.

"," diyorum Jimmy'ye, yine ağlayarak. Ama bu gözyaşları farklı.

Kollarımdaki minik insana duyduğum anlık sevgi patlaması hakkında ne söyleyebilirim? Henüz tanımadığım ama şimdiden bağımlısı olduğum sevgili küçük yüz.

"Başardın," diyor Jimmy. "Ben sadece sonunda yardım ettim." "O iyi mi?"

En ufak bir tıbbi eğitimi olmayan bir öğrenciye neden sorduğumu bilmiyorum ama bu son saatte benim için tanrısalıştı.

"O mükemmel, Beth. Onu beslemeyi denemeli misin? Sanırım ağzıyla bir o yana bir bu yana yaptığı şey acıktığı anlamına geliyor olabilir?"

Çadır elbisemin düğmelerini açıyorum, sütyenimi aşağı itiyorum, meme ucumu bebeğimin ağzına doğru yönlendiriyorum ve bir mucize gibi dudaklarını onun etrafına kenetliyor ve emmeye başlıyor. Jimmy ve ben birbirimize bakıp gülüyoruz.

Tam o sırada ön kapı açılıyor ve Frank içeri giriyor, manzarayı bir anda kavırıyor. "Aman Tanrım," diyor, kendini bana doğru , yüzü endişeden öfkeyle doluyor.

"Her şey . Bak," diyorum. "Ne kadar sevimli, değil mi?"

"Erkek mi?" Yere diz çöküyor ve bir elini bebeğin yanağına koyuyor.

Ve bunu görüyorum, yüzünü değiştiren sevinç dalgasını, tıpkı bebeğimizi ilk gördüğümde benim yüzümün de öyle olması gerektiği gibi. Aylarca merak ettikten, umut ettikten ve hayal kurduktan sonra çocuğunuzla karşılaştığınız andan daha büyük bir sarhoşluk, daha saf bir duygu olamaz.

"Onu seviyorum,"

diyor. "Biliyorum."

"Şanslıyız."

"Öyleyiz."

O bizim, biz onun, biz üçümüzün.

1968

Nina'nın babası, Jimmy ile nişanını Compasses' açık bir barla kutlamakta ısrar ediyor. Ona Cuma gecesi bedava içki içmenin en iyi ihtimalle kavgâ, en kötü ihtimalle de tam bir katliam anlamına geleceğini söyleyebilirdim ama bir bar sahibi olarak bunu bildiğinden şüpheleniyorum.

Öncelikle, nişan partisinden keyif alıyorum. Nina'nın kucaklanmasını, öpülmesini ve hatta bıyıklı yaşlı bir çiftçi tarafından havaya fırlatılmasını izlemeyi seviyorum. Jimmy'nin sık sık ona takılarak söylediğı gibi, o yetmişli yaşların üzerinde olanlar için büyük bir hit. Aslında Nina herkesin favorisi. Parlak pembe mini elbisesinin içinde neşe saçıyor. Erkekler kıskanıyormuş gibi davranıyor - "Şanslı piç, sende olup da bizde olmayan ne var?"- ve Jimmy'ye önce çok fazla bira, sonra da çok fazla viski veriyorlar. Kadınlar Nina'nın yüzüğünü görmek istiyor. Etrafı tohum incilerle çevrili bir opal, eskiden Jimmy'nin annesine aitti.

Toplumda çok sevildiğı için Frank için de epeyce sırt sıvazlama ve yanak çimdikleme var. Frank Noel'de kilise çekilişi için bir kuzu bağışlıyor, çiftçi dostlarının tarlalarını ücretsiz otlatmasına izin veriyor, ihtiyacı olanların kapılarına gizemli yiyecek paketleri bıraktığı biliniyor. Bobby hayattayken Frank sık sık okulda radyatörlerin havasını alır ve çürümüş kapıları tamir ederdi, sanki zaman sıkıntısı çeken bir çiftçi değil de tuhaf bir iş adamıymış gibi. Her yıl spor gününde babalar yarışını kazanırdı, uzun bacakları, zindeliğı ve aşırı gençliğıyle bu kaçınılmaz bir sonuçtu, ama yine de tüm kalabalığın onun adını haykırdığını görürdünüz.

Kocamın, gövdesine göre çok çürük görünen bir bar taburesine tırmanışını izliyorum ama zahmetsizce dengede duruyor, bir kaşığı bardağına vuruyor. "Blakely Çiftliğı'nde bir düğün olacak. Ve hepiniz davetlisiniz."

Tepkiler çok yoğun. Hemston'da köy düğünlerinin bir düzeni vardır: Herkes gelir, herkes yardım eder, masraflar ve stres sonsuza dek burada yaşamış olan aileler arasında eşit olarak paylaşılır. Hemston halkı iyi bir partinin nasıl verileceğini bilir. Ve bu toplu düğünler bazen biraz kalıplaşmış gibi geliyorsa - aynı yüzler, aynı yemekler, hatta ya da iki kez aynı elbise, yeni geline uyması için biraz değiştirilmiş- kimsenin umurunda değil.

Bir saat içinde bir çadır, sehpa masaları, kiraz kuşları, canlı bir grup, bardan elma şarabı ve bira fiçileri, şişte kızartılacak domuzlar ve düğün pastası teklif edildi. Kilisenin çiçeklerini yapan hanımlar düğün için gönüllü olurlar ve bir yan sohbet başlar. Eylül için en iyisi ne olurdu? Kadife çiçekleri ve beyaz açelyalar mı? Geleneksel turuncu-beyaz temasına karar verirler. Helen, Nina'nın elbisesini dikeceğini söylüyor. O da benim gibi bir zamanlar okulda sınıf birincisi olan ve kaderi daha büyük şeyler yapmak olan yetenekli bir terzi. Hayat nadiren beklediğiniz gibi ilerler.

Bütün gece kayınbiraderimi izleyebilirim. Müstakbel karısı bir çift kol tarafından birbiri ardına kucaklanırken o kadar gururlu görünüyor ki. Nina, Jimmy'yi modernleştirmek için elinden geleni yaptı, Londra'dan kot pantolon ve oldukça cıvıltı kısa kollu bir gömlek getirdi, Jimmy de bu gece baskı altında giydi.

"Şık bir kıyafet," diyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Düğün için ne giyeceksin?"

"Nişanlığımın" -bana sırtıtmak için ara verdi- "söz sahibi olmadığı şey. Bana mor bir takım elbise giydireceğine hiç şüphe yok."

Viski tepsileri barın içinde dolaşüyor. Jimmy geçen bir tepsiden iki bardak alıyor, birini bana uzatıyor, reddettiğimde ikisini de deviriyor. Hiçbir zaman viskinin tadına varamadım.

"Oof," diyor, bana dönüyor, gözleri yaşıyor.

"Korkunç mu?" diye soruyorum.

"Aslında oldukça iyi."

Helen yanımıza gelip önce Jimmy'ye, sonra da bana sarıldı. "Bu en iyi haber. Sana bir takım elbise dikmeme izin ver Jimmy. Erkek terziliğinde şansımı denemek istiyordum."

"Mor düşünüyor," diyorum ve Jimmy gülüyor.

Jimmy başka bir sohbe başladıığında, Helen ve ben bakışlar ve yarım cümlelerden oluşan öğrenilmiş dilimizde konuşuyoruz.

"Frank nasıl?" diye soruyor ve ikimiz de dönüp bir adım ötede duran, etrafı arkadaşlarıyla çevrili, gülüşen kocama bakıyoruz.

"O iyi," diyorum. "İkimiz iyiyiz."

Çünkü şu anda bu doğru.

Tüm bu şenlik ateşi içinde hiçbirimiz Jimmy'nin ne kadar sarhoş olduğunu fark etmiyoruz, ta ki yerel polis Andy Morris uzanıp bir avucunu sırtına koyarak onu dik tutana kadar. Andy iyi bir adamdır.

onu yıllarca. Nina'dan önceki suçlu yıllarında Jimmy' birçok kez kör kütük sarhoş olarak bize geri getirmişti. Kavgalara karıştı, ehliyetsiz araba kullanırken yakalandı ve Andy her seferinde onu bir uyarıyla serbest bıraktı. Köydeki herkesin anladığı gibi o da annesinin kaybının Jimmy'yi çok etkilediğini anlamıştı.

Andy'nin tek söylediği "Sakin ol, delikanlı". "Belki viskiye biraz ara verirsin?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Jimmy kolunu Andy'nin omuzlarına atarken birasından bir parça döküyor. "Ben evleniyorum. Damadın çok sarhoş olması gelenekseldir."

Frank'e bakıyorum, kaşlarımı biraz kaldırıyorum, anında anlayacağı bir uyarı.

Kolunu bana doluyor, kulağıma mırıldanıyor. "Onun gecesi, değil mi?"

Ani bir sessizlik oluyor, sesler azalıyor, birkaç kişi dönüp bakıyor ve ben Gabriel'in bara girdiğini görüyorum. Onu ilk kez burada görüyordum.

Gabriel geldiğinden beri köylülerle hiç ilgilenmedi. Onu suçlamıyorum. Hayatının çoğunu evinden uzakta geçirdi ve her zaman buraya uyum sağlayamadığını söylerdi. İnsanlar onu tanımadan onu tanıyor. Bu rahatsız edici bir uyumsuzluk ve onları temkinli yapıyor.

Gabriel beni bara yakın bir yerde, etrafı ailesiyle çevrili bir şekilde gördüğünde yüzü geriliyor. Bir anda kendimizi bir akvaryum balığı çanağının içinde bulduk.

"Sana ne getireyim?" Nina'nın babası ona sorar.

"Bir bardak acı, lütfen, ve bir limonata-?" Özür dileyen bir omuz silkmeye bana döndü.

"Leo arabada. Geç olduğunu biliyorum. Sadece dışarı çıkmam gerektiğini hissettim."

"Neden ben gidip ona eşlik etmiyorum ve sen de biranı huzur içinde içmiyorsun? Uzun sürmez, değil mi?"

Gabriel cevap veremedi Jimmy onun kolunu tuttu ve yüzleri birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar onu döndürdü. "Burada istenmiyorsun." Kelimeleri neredeyse , sesindeki küçümseme bir bıçak kadar keskindi.

"Öyle mi? Açıkça söylemek gerekirse," diyor Gabriel. "Merak etme, içkilerimi alır almaz gidiyorum."

"Rahat dur Jimmy," diyor Frank araya girerek. "Bar herkes içindir."

Gabriel ona başını sallar, hepsi bu. Ama ikisi arasındaki sessiz anlayışla ilgili bir şey Jimmy'yi ateşliyor - zaten gergin, bu yüzden fazla bir şey gerekmiyor.

"Neden Londra'ya ya da her nereden geldiysen oraya dönmüyorsun? Kimse seni burada istemiyor. Kaybol."

Jimmy'nin kolunu geri çekişini, yumruğunu ani bir öfkeyle sıkışını hiçbirimiz görmüyoruz. Sessiz ve etkili bir şekilde içeri girip kollarıyla Jimmy'nin göğsünü saran Andy dışında hiçbirimiz. Jimmy çırpınıyor ve çaresiz. Andy, yatıştırıcı, dizginleyici.

Jimmy kollarında gevşerken, "Böyle mutlu bir gecede buna gerek yok, delikanlı," diyor. "İhtiyacımız olan şey temiz hava. Hadi dostum, dışarıda bir tur atalım."

"Bunu neden yapıyor, Beth?" Nina yanımda söylüyor. "Neden bu kadar sarhoş oluyor? Beş dakika önce mutluydu."

"Viski içmemeli. Alkollü içkilerle arası iyi değil. Bu benim hatam, ona benimkini verdim."

"Hayır. Benim hatam," diyor Gabriel. "Gelmekle hata ettim. Fark etmedim-"

Gabriel neyi fark ettiğini söylemiyor ve ben de onun uzaklaşmasını izliyor, kocamın gözlerini üzerimde hissediyor ve felaket bir şey olmadan önce üçümüzün bu şekilde daha ne kadar devam edebileceğini merak ediyorum.

Duruşma

Andy -ya da savcının deyimiyle DS Morris- bugün tanık kürsüsünde. Kısa bir süre önce onu bir arkadaş olarak görüyorduk. Tüm bunlar vurulduğu gece değişti.

Yemin edişini izliyorum, eli İncil'in üzerinde, sesi sabit. Bir kez bile sanık sandalyesindeki adama bakmıyor.

"Dedektif Morris, olay gecesine geçmeden önce size Johnson'larla olan ilişkinizi sormak istiyorum. Sanırım kardeşler sizin arkadaşlarınızdı? Onları uzun zamandır tanıyor muydunuz?"

Polis tereddüt ediyor. Kendisini ailemizden uzaklaştırmanın en iyi yolunu düşünüyor. "Sadece bütün köylülerin arkadaş olduğu şekilde. Birbirimizi yakından tanımıyorduk. Onları barda orada burada gördüm, hepsi bu."

"Anladığım kadarıyla, DS Morris, yıllar boyunca aileyle düzenli ilişkileriniz olmuş. Jimmy Johnson'ın davranışları yüzünden."

"Evet. Bu doğru. Jimmy gençken biraz gözyaşı dökerdi. Birkaç kavgayı ayırdım. Onu birden fazla kez alkollü araç kullanırken yakaladım. Çok ciddi bir şey değildi. Bunun gibi bir şey değil."

"Yirmi sekiz Eylül gecesine geçelim. Vurulma olayını ilk ne zaman öğrendiniz?"

Dedektif Morris not defterine bakar. "O gece saat dokuz buçukta bir telefon aldık. Blakely Çiftliği'nde bir av tüfeği kazası ihbarı aldık. Kurban çoktan ölmüştü."

"Burada bir an duralım. O gece görevli memur sizdiniz. Doğruca Johnson çiftliğine mi gittiniz?"

"Evet. Polis karakolu yerel kasabada bulunuyor, arabayla yaklaşık sekiz dakika sürüyor."

"O yolculuktaki düşüncelerinizi hatırlıyor musunuz? Bir adam av tüfeği kazasında ölmüştü. Sizin çok iyi tanıdığınız biri. Bu size herhangi bir şekilde garip ya da uğursuz geldi mi? Sormak istediğim, DS Morris, bunun bir cinayet olabileceğine dair herhangi bir fikriniz var mıydı?"

"O noktada değil, hayır. Çiftlik kazaları ne yazık ki oldukça yaygın."

"Ama oraya vardktan sonra fikrinizi değiştirdiniz?"

"Yaptım, evet. Gerçekler akla yatkın görünmüyordu. Yirmi yıldır bu işteyim ve size bir hikaye yutturulduğunda bunu sezebiliyorsunuz."

Andy şimdi sanığa bakıyor. "Yirmi dört saat içinde elimizde bir cinayet soruşturması olduğunu biliyordum."

Önce

Johnson'ları medenileştirme sürecini başlattıysam da en büyük etkiyi Bobby'nin gelişi yarattı.

Frank, şefkatli bir babanın karikatürü gibi: Benim yaptığım her şeyi yapmak istiyor, elinden gelse Bobby'yi emzirecek. Her gece çiftlikten geldiğinde kollarını uzatıyor, sıranın kendisine gelmesini sabırsızlıkla bekliyor, Bobby'yi o kadar sıkı tutuyor ki bebeğimizin teni günün emeğinin kokusunu alıyor - inek gübresi, traktör yağı ve Imperial Leather, Frank'in gün boyunca sık sık kullandığı sabun, artık onun özel kokusu olarak düşünmeye başladım.

"Seni özledim," diyor Frank, oğlunun yumuşak yanaklarını öperek. "Ve seni." Bana en yakın olan parçamı tutmak için uzanıyor.

Çiftlikten ne zaman gelirse , Bobby'nin banyo zamanını hep Frank'e ayırırım. Küveti ılık suyla dolduruyorum ve Frank onu küvetin içine indirip ileri geri sallarken ben de yumuşak bir fanilayla yüzünü kuruluyorum. Çoğunlukla ikimiz şaşkınlıkla ona bakıyor, arada bir miyavlıyoruz. Günün en sevdiğim zamanı.

En büyük sürpriz ise David'in Bobby'ye aşık olması. Frank ve Jimmy, çocukluklarında David'in günün her saatinde çiftlikte ne kadar yok olduğundan hep bahsederlerdi. Şimdi ise değişmiş bir adam. Akşamları torununu kucağına oturtuyor, ona başka bir çağdan gelen şarkılar, müzikhol şarkıları ve Frank'le benim hiç duymadığımız ninniler söylüyor. Ona gazete okuyor, bu ilk başta garip geliyor, ama David'in alçak, çakıllı sesinde Bobby'yi uyutan bir şey var. Bobby ağlıyorsa, onu David'e verir ve şöyle derim: "Sihrini konuşturabilir misin?" Ve bu sihir gibi bir şey, çünkü bebek büyükbabasının sert kucağına anında yerleşiyor.

"Şuna bakar mısın?" David heyecanla bana bakıyor.

Bobby onu insanlaştırdı. Bu katı, sözsüz çiftçi, gülen, şarkı söyleyen ve gülümseyen bir adam haline geldi. Geceleri yatakta Frank ve ben birbirimize bebeğimizin bir mucizeden başka bir şey olmadığını fısıldıyoruz.

Jimmy'deki değişim de açıkça görülüyor. Okulda hala zaman zaman başı belaya giriyor ama onda yeni bir özgüven fark ettim. Jimmy , ya da belki de daha fazlası, içeri girip sakın bir şekilde

Oğlumuz bir kez bile paniğe kapılmadan felaketi önledi, kendimi onu örnek alırken buldum. O, kriz anlarında başarılı olabilen biri.

Bobby birkaç haftalık olduğunda, bebeğim eski bir battaniyeden yaptığım askıyla bana bağlı olarak çiftlikte dolaşmaya başladım. Çiftlik, yürüyerek dolaştığınızda uçsuz bucaksız ve sonsuz görünüyor, başka birine rastlamak nadiren mümkün oluyor. Bazen sanki Bobby ve ben dünyadaki son insanlarmışız gibi geliyor.

Uyuyan bebeğimle, onun toprağı olan arazide geçit töreni yaparken konuşuyorum, ona söylüyorum.

"Bir gün Bobby, bunu oğlun ya da kızınla yapıyor olacaksın."

Burada çok fazla kuş türü var ve David hepsini tanıyor gibi görünüyor. Sıcak akşamlarda bizimle birlikte yürür, tarlaları alacakaranlıkta renk değiştirir, parıldayan bir mor, koyu bir mavi. Bana lapwings'i, yellowhammers'ı ve chaffinches'i görerek ve şarkı söyleyerek nasıl tanıyacağımı öğretiyor. Hiçbir şey dikkat çekmeyecek kadar küçük değildir. Kelebekleri isimlendiriyor - mermer beyazı, zıpzip, çayır kahverengisi - ve koşuşturan bir tarla faresi, her zaman bulunduğu avcı için yukarı bakmasını sağlıyor. Ani bir hışırtı onu, böcekleri ve sümüklü böcekleri avlarken, sıradan kahverengiyle mükemmel bir şekilde kamufle olmuş kirpilere karşı uyarır. Yuvarlanan bir tilki yavrusuna rastladığımızda David hareketsizleşiyor ve ben de aynısını yapıyorum. Sessizlik içinde, anneleri yakınlarda yiyecek ararken onların oyunlarını izliyoruz. Bunu yakalamak bir hediye gibi geliyor.

David'in gözünden Blakely Çiftliği benim için canlanıyor.

Bobby bir yaşına gelmeden David onu traktörüyle çiftlikte gezdirmeye başlar.

"Dikkatli olacak mısın?" Diyorum ama David sadece gülüyor ve bebeği dizlerinin arasına sıkıştırarak uzaklaşıyor.

Bir kolu direksiyonda, diğeri torununa rahatça sarılmış halde araba kullanıyor. Yalnız kaldığım için memnunum ama onlar bir saat kadar sonra bahçeye dönene kadar asla rahatlamıyorum, ikisi de gülümsüyor.

"Endişelenmene gerek yok," diyor Frank ona korkularımdan bahsettiğimde, geceleyin ikimiz karanlıkta birbirimize bakarken. "Babam güvenilir bir çift eldir. O bu çiftlikte büyüdü. Bobby'ye bir şey olmasına asla izin vermez."

Annenize ne olduğuna bakın, bence, asla öyle söylemesem de. Süt sağarken kafasına aldığı tekmeyle geçirdiği kaza aniden oldu ve önlenemezdi. Çiftlikte asla çok dikkatli olunamayacağına dair keskin bir hatırlatma.

Kuşkularıma rağmen Bobby'nin bykbabasıyla birlikte büyümesine bayılıyorum. Çok geçmeden kendisi de tavşan vurup derisini yzecek, turna ve sazan balığı avlayacak, bir kuzu doğurmayı öğrenecek, bu iki yüz dönümlük çiftlikteki her kuşu ve böceği adlandırabilecek; Johnson'lardan nesiller boyunca aktarılan tüm bilgelik onun olacak. Bu onun hakkı. Ve ben bunu onun için istiyorum.

1968

En sevdiğim fotoğrafta Bobby mutfakta yere bağdaş kurmuş, yetim bir kuzuyu biberonla besliyor. Bu fotoğrafa o kadar sık baktım ki, artık benim için cisimleşti - onu altı, yedi, sekiz ve dokuz yaşında tanımış olsam da, adı her geçtiğinde gördüğüm Bobby bu. Fotoğraf buruşuk ve yıpranmış görünmeye başlayana kadar onu el çantamda gevşek ve açık bir şekilde tutardım, bazen de ceketimin cebine koyardım. Frank bana bunun için küçük bir deri tutucu aldı ve artık fotoğraf her yere götürdüğüm makrome çantamda kalıcı olarak duruyor.

Bu çanta hantal bir şey, Hero'ya ikramlarla dolu, aylardır beklediğim bir kütüphane kitabı - Ursula K. Le Guin'in *Yerdeniz Büyücüsü* - Bir tomar alışveriş fişi, dürbün, yarısı yenmiş bir paket Marie bisküvisi ve Leo'nun uzun otların arasında yalınayak eve yürüdüğü zamanlardan kalma bir çift toplanmış çorap.

Frank yere serilmiş çöpleri incelerken, "Biliyor musun, muhtemelen mutfak lavabosunu bile sığdırabilirsin," diyor.

Çantayı avluya çıkarıp sallayarak her kırıntıdan kurtuluyorum. Fotoğraf kayıp. Dehşet içinde haykırıyorum.

"Ne oldu?" Frank bir anda yanımdaydı.

İlk başta cevap veremeyecek kadar sıkıntılıyım. Çantayı tekrar ters çeviriyorum, kitabımı alıyorum ve sayfaları karıştırıyorum, bakıyorum, bakıyorum.

"Fotoğraf. Gitmiş."

"Gitmiş olamaz."

Frank beni kollarına alıyor ama kucaklaşmaya karşılık veremeyecek kadar gerginim. Beni rahatlatmaya çalışırken sesindeki ıstırap notasını duyuyorum. Bobby'nin yeterince fotoğrafını çekmemiştik, elimizde kalan tek şeyin fotoğraflar olacağını anlamamıştık.

"Bu konuda metodik olalım. Onu en son ne zaman gördüğünü hatırlıyor musun?"

Frank'e gerçeği söylemekten utanıyorum. Ona her gün bakıyorum. Meadowlands'de, Gabriel ve Leo odadan çıktıklarında. Akşam yemeği pişirirken. Ya da banyoyu doldururken veya çamaşırları asarken. Onu görüyorum ve,

Ben de bilmiyorum. Fotoğraf bir tür tılsım, Bobby'nin var olduğunu hatırlatıyor.

"Dün."

"O zaman onu bulabiliriz. Ben üst kata bakacağım."

Şifonyerin bir çekmecesini boşaltmanın ortasındaiken kapı çalıyor, anlamsız bir egzersiz çünkü fotoğrafı bir kez bile orada tutmadım.

Gabriel ve Leo kapının eşiğinde. Aklım karmakarışık, ancak çaba sarf ederek medeni olmayı başarabiliyorum. "Merhaba," diyorum. "İçeri gelmek ister misiniz?"

Gabriel, yapacağını bildiğim gibi başını sallıyor. Jimmy'nin bardaki sonra Gabriel'e bunun bir anlamı olmadığını, sadece biraz aptalca bir sarhoşluk olduğunu, hepsi bu kadar olduğunu anlatmaya çalıştım ama bana inandığını sanmıyorum. Bana öyle geliyor ki, evim ve onun evi arasında yürüdüğüm çizgi giderek inceliyor.

"Leo'nun sana söyleyecek bir şeyi var."

"Uh-oh. Bu kulağa uğursuz geliyor." Onu cesaretlendirmek için Leo'ya bakıyorum ama gözlerini kaçırıyor, bakışlarımla buluşmayı reddediyor. "O kadar da kötü olamaz. ama, meraktan ölüyorum."

İkisi de çok ciddi görünüyor, Gabriel'in yüzünde tam olarak okuyamadığım bir ifade var. Sanırım kızgın olabilir.

Leo elini önüne uzatıyor, açarak küçük deri fotoğraf tutucuyu gösteriyor. "Çantandan aldım."

Utanmış görünüyor, yere bakıyor ama bir an için o kadar büyük bir rahatlama yaşıyorum ki tek yapabildiğim fotoğrafı göğsüme bastırmak oluyor. Boğazımda yükselen gözyaşlarının ağırlığını hissediyorum. "Aklımı kaçıyordum. Kaybettiğimi sandım."

"Özür dilerim," diyor Leo.

"Yukarıda hiçbir yerde," diyor Frank, sonra da kapının eşiğindeki manzaraya bakıyor.

"Ah, buldun mu? Geri getirirken büyük incelik. Beth'in çantasından düşmüş olmalı, çok endişelendi. İkimiz de endişelendik."

Sanırım Gabriel Leo'nun bu işten sıyrılmasına izin verecek ve ben de bundan memnunum, onu daha fazla küçük düşürmeye gerek yok.

Ama Leo ağlıyor: "O bendim! Onu ben çaldım. Onu ben istedim. Bobby'ye bakmayı seviyorum."

Leo'nun söylediklerini anlayan Frank'in yüzündeki şaşkınlığı görüyorum.

"Anlıyorum," diyor Frank. Sesi nötr ama sadece bana bakıyor.

"Her neyse," diyorum aceleyle, "bunu çok fazla büyütüyoruz. Fotoğraf güvende ve Leo özür diledi."

Kapı Gabriel ve Leo'nun arkasından kapandığı anda, birbirimizden birkaç santim uzakta duruyoruz ve birbirimizden başka her yere bakıyoruz.

"Fotoğraf gelecekte de burada kalacak. Bir daha kaybetmeyelim" diyor Frank.

"Özür dilerim," diyorum, ne için özür dilediğimden emin değilim. Her şey içinmiş gibi geliyor.

"O bizim oğlumuzdu," diyor Frank, sesi kırılarak. "Ve o gitti. Neden onunla bir ilgileri olsun ki?"

"Frank-" Ellerinden birini tutmak için uzandım ama benden uzaklaştı.

"O işi kabul ettiğinde ne yaptığını biliyordun. Bunun kötü bir fikir olduğunu söylediğimde beni dinlemeyi reddettin. Bunun nasıl biteceğini sanıyorsun?"

Önce

Herkesin aylardır tartıştığı sosyete düğünü Bobby'nin üçüncü doğum gününde gerçekleşiyor. Ben ailemiz için meşe ağacının altında küçük bir piknik planlarken, bir kamyonet ordusu içindekileri Meadowlands'e boşaltıyor.

Köylülerin hiçbiri davet edilmediği için çoğunlukla acı olan bir anlatı, ortaya çıkan çöküş hakkında devam eden bir yorum var. Sera çiçekleri ne kadar savurgan ve müsriftir -ilk olarak temizlikçi kadın tarafından bildirilen ve köy dükkanında uzun uzun aşağılanan nadir mavi orkideler. Bahçıvan tarafından boşaltılan yirmi dört kasa şampanya, Fransızca bir şey söylemişti ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Çadırlar - bir değil, iki tane - yoldan kolayca görülebilen mükemmel bir göl manzarasına sahip olacak şekilde konumlandırılmış. Bana söylenene göre, bu çadırlar çok özelmış. Konunun ne kadar acı verici olduğunu, üzerinde kaydığımız buzun ne kadar ince olduğunu herkesten daha iyi bilen Helen bile ayrıntılara girmekten kendini alamıyor.

"Onları renkli ışık dizileriyle kaplamışlar. *Binbir Gece* Masalları'ndan fırlamış gibi göz kamaştırıcı" diyor.

O zaman kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Köylülerden bazıları düğün öncesinde işe alınır -ekstra temizlikçiler, bahçıvanlar, çamaşırhane hizmetçileri- ve şimdi bir ayrıntı tufanı vardır. Üç yüz davetli, Hollywood yıldızları, İngiliz aristokrasisi, romancılar, müzisyenler ve politikacılarla omuz omuza. Elizabeth Taylor ve Alec Guinness'in, Doris Lessing'in, Argyll Düşesi'nin söylentileri var. Tessa Wolfe kendi tarzında biri olmalı. Norman Hartnell tarafından tasarlanmış bir gelinlik, sosyete fotoğrafçısı Antony Armstrong-Jones tarafından çekilmiş fotoğraflar. Amerika'dan gelen bir swing grubu. Paris'ten gelen bir şef. Yılın düğünü. *Tatler*'da öyle yazıyordu.

Bobby doğum gününde erkenden uyanıyor: Çıplak ayaklarının döşeme tahtaları boyunca koştuğunu ve küçük, yumuşak bedeninin aramıza sıkıştığını duyduğumda hava yarı aydınlıktı.

"Üç yaşındayım," diye duyuruyor ve Frank'in de benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum, "Üç yıl boyunca sen mi? Vay canına."

"Ve o gün bir fırtına vardı," diyor Bobby, Frank'in doğum hikâyesini anlatması için verdiği teşvikle.

Başını babasının göğsüne yaslıyor ve Frank bir kolunu ona doluyor.

"Yaz aylarında çok fazla fırtına olmaz ama olduğunda da büyük olma eğilimindedir. Ve bu seferki muazzamdı. Ağaçlar devrildi, telefon hatları kesildi, insanlar elektriksiz kaldı. Annen tek başınaydı. Ve bebek geliyordu-"

Bobby'nin en sevdiği bölüm, amcası Jimmy'nin okul üniformasıyla eve gelip günü kurtarmasıdır. Jimmy, Bobby'nin kahramanıdır. Jimmy'nin hayatını kurtardığına inanıyor. Belki de kurtarmıştır.

Doğum günü olduğu için Bobby'nin erkeklerle birlikte süt sağmaya gitmesine izin verilir. Ayak bağı olmaktan öteye gidemeyecek kadar küçüktür ama onların yaptıklarını yapmaya çalışırken ve başaramazken her zaman sabırla beklerler. Bobby işin içine girdiğinde süt sağımı epey uzun sürüyor.

Frank'in Bobby'nin odasında giyinmesine yardım edişini, iki ayağını da külotunun bir bacak deliğinden geçirdiğinde aniden yükselen kahkahaları, Helen'in onun için yaptığı lacivert tulumuyla ilgili tartışmayı dinliyorum - David, Frank ve Jimmy'nin giydiklerinin birebir kopyası.

"Artık bebek değilim," diyor Bobby.

"Belli ki," diyor Frank. "Ağırlığını koymaya başlasan iyi olur."

Merdivenlerden aşağı ve avluya doğru takırdayarak iniyorlar ve ben de hem yalnızlığımın hem de benim oldukları gerçeğinin tadını çıkararak onların solan sohbetlerini dinliyorum.

Bugün ikinci sağımdan sonra Bobby'nin doğum gününü kutlayacağız. Annem, babam, kız kardeşim, David, Jimmy, Frank, ben ve doğum günü çocuğu gelecek. Başka kimse yok. Neredeyse aynı yaşta bir oğlu olan Helen'e sormayı düşündüm ama gerçek şu ki, kendimi bu kalın aile duvarlarının içine hapsettim ve tek ihtiyacım olan da bu. Bobby, büyükannesi, büyükbabası ve ona tapan teyzesi ve amcasıyla çevrili olmaktan yeterince memnun görünüyor. Neden değiştireyim ki?

Bobby döndüğünde, sabahın geri kalanını bir ziyafet hazırlayarak geçiriyoruz. Wolfe'ların konukları ıstiridye ve ıstakoz kuyruğu yiyor olabilirler ama bizim reçelli tartlarımız, balda kavrulmuş sosislerimiz ve kaşar tüyleri olan ananaslı kirpimiz var. Pastanın kremasını bitirdiğimizde Bobby'nin yanakları ve burnu çikolataya bulanıyor ve ana etkinliğe doğru geri sayarken bana sırttan, şekerden ve heyecandan çılgına dönmüş halinin fotoğrafını çekiyorum.

Piknik için toplanmamıza daha birkaç saat var. Gabriel'in düğünüyle ilgili gürültüyü bastırmak için elimden geleni yapmama rağmen, düğünün ne zaman olacağını son saniyesine kadar biliyorum. Mutfak saatinde saatin üç olduğunu görüyorum, Gabriel'in köy kilisesinde beklediğini, gelininin babasıyla birlikte koridorda yürümek üzere olduğunu düşünüyorum. On beş dakika sonra yeminlerini ettiklerini, Gabriel'in Louisa'nın gözlerine bir zamanlar benimkilere baktığı gibi baktığını hayal ediyorum. Aynı kilisede sadece ailelerimizin hazır bulunduğu kendi düğünümü, taklit dantelden gelinliğimi, Frank'in ödünç aldığı birkaç santim kısa takım elbisesini düşünüyorum. Bunların hiçbirini değiştirmedim, kurduğum yeni hayatla ilgili her şeyi seviyorum. Ama son bir kez daha bakma isteği içimde yükseliyor ve artık bastıramıyorum.

"Gidip köydeki bir düğünü gözetlemek ister misin Bobby?"

"Gerçek casuslar gibi mi?"

"Evet. Mezarlıktaki büyük ağaçlardan birinin arkasına saklanabiliriz." "Aslında ben olsam saklanırdım."

"Aslında" Bobby için büyük bir şey: Yeni öğrendiği bir ifade.

Köye sadece beş dakikalık bir yürüyüş mesafesinde, Bobby'nin hızıyla on dakika, ama çok geç kalmış olabileceğimizden endişelenmeye başlıyorum. Oraya vardığımızda kilisenin dışında bir fotoğrafçı kuyruğu görüyorum, yolun her iki tarafı çifti görmek için bekleyen köylülerle dolu, ev yapımı konfeti kavanozları hazır.

"Köyde kimsenin bizi görmemesi için burada düzgün casuslar olmamız gerekiyor.

Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Bobby parmağını dudaklarına götürür, gizliliğe çoktan karar vermiştir.

Mezarlığa uzak taraftan giriyoruz ve ben en iyi görüş noktasını ararken kendimizi bir mezarın arkasına siper ederek ağaçtan ağaca atlıyoruz. Kilise çanları kutlamayı çağırıştıran bir sesle çalmaya başladığında Bobby'nin elinden tutup bizi alacak kadar geniş ve görebileceğimiz kadar yakın bir porsuk ağacına doğru koşuyorum.

Bobby, damat silindir şapkası ve frakıyla dışarı çıkıp verandada durakladığında, minik gelini koluna yapıştığında, "Bak," diye .

Resmi fotoğrafçı, dar siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve siyah kravatıyla şık bir şekilde ilk kareyi çekmek için öne atılıyor. "Birbirinizin gözlerinin içine bakabilseydiniz... ah, işte bu, kesinlikle nokta atışı." Keskin üst sınıf aksanı bize doğru süzülüyor.

Basın fotoğrafçıları çiftin etrafında yarım daire oluşturmuş, çılgınca tıklarken Gabriel ve Louisa bunun bir parçası olduğunu bilerek gülümseyerek bekliyorlar.

oyun. Görüntüleri yarın tüm sosyal sayfalarda yer alacak.

Gabriel'i görmeyeli yıllar oldu. Hiç değişmemiş. Güzel düğün kıyafetleri içinde uzun ve zarif, her zaman yakışıklılıktan daha güzel olacak bir yüz. İkisine bakarken, hissetmeye hakkım olmayan bir kıskançlıkla doluyorum.

Bobby'nin Gabriel'i izlemesini izliyorum. Oğlum, bir zamanlar benim için çok şey ifade eden bu adamı asla tanıyamayacak. Onu bir daha görmesi mümkün değil. Kesinlikle onu düşünmeyecek. Ya da bir ağacın arkasına saklanıp casusculuk oynadığımız günü hatırlamayacak. Zamanda asılı kaldığımız bir an, hepsi bu.

"Damat hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Biraz süslü püslü biri mi?" Bobby yüksek sesle güldüğümde beni susturuyor, ancak kara gözleri mizahla parlıyor.

Annem onu yatmaya hazırladığında Frank Bobby' "süslü pantolonlu" diyor: saçları ıslak bir tarakla ayrılmış ve taranmış, pijamaları tepeden düğmeli ve içine sokulmuş, yüzü pırıl pırıl.

Louisa'nın Gabriel'e bir şey söylemek için başını çevirmesini izliyorum. Onu duymak için nasıl yaklaştığını, yanağını nasıl öptüğünü görüyorum.

Louisa'nın annesi Moira, onu son gördüğümde bu yana bir gün bile yaşlanmamış, şimdi kiliseden çıkıyor ve elinde baştan aşağı beyaz fırırlı gömlek, külot ve tayt giymiş küçük bir çocuğun elini tutuyor. Gabriel ve Louisa'nın oğlundan bahsedildiğini duymuştum ama onu görmek büyüleyiciydi. Moira'nın çocuğu Louisa'nın kollarına bırakışını, Gabriel'in eğilip alnından öpüşünü, fotoğrafçıların çılgınca çektikleri fotoğrafları izliyorum. Evlenmeden önce çocuk sahibi olmayı seçmelerinin haberleştirilmesinde herhangi bir yargılama olmadı. Neden farklı bir şey beklediğimi bilmiyorum. Kurallar hiçbir zaman Gabriel ve Louisa gibi insanlar için geçerli olmadı.

Yanımda küçük oğlum sabırsızca kıpırdanmaya başladı, artık sıkılmıştı. Ona karşı bir sevgi patlaması hissediyorum: İhtiyacım olan her şeye burada sahibim.

Onlar adına mutluyum. Onlar üç kişi, biz üç kişiyiz. Bunun hoş bir simetrisi var. İkimiz için de her şey yolunda gitti.

"O zaman bu kadar Bobby," diyorum arkamı

dönerek. "Evet," diyor Frank'i taklit ederek.

"Kesinlikle öyle."

David'in hediyesi olan, erkeklerin taktığı şapkalara benzeyen şapkasını havaya fırlatır ve ilk denemede yakalar.

Onu kendime çektim. "Bugün doğum günün olduğunu ve hediyelerin hepsinin senin için olduğunu biliyorum ama şunu söyleyebilir miyim, sen sahip olduğum en güzel hediyesin."

Bobby'nin Leo ile olan fotoğrafını gündeme getirmiyorum çünkü gerçek şu ki kendimi sorumlu hissediyorum. O annesini özleyen bir çocuk ve ben ona oğlumu ne kadar özlediğimi göstererek bunu daha da kötüleştirmeyi başardım. Ya da ben öyle anlıyorum.

Leo'ya Bobby'den bahsederek biraz bencillik ettim sanırım, çünkü bu onun anısını taze tutmama yardımcı oluyordu. Sorun şu ki, kimse onun hakkında konuşmama izin vermiyor. Frank çoğu zaman buna katlanamıyor çünkü suçluluk duygusuna kadar batmış durumda ki, sadece Bobby hiç var olmamış gibi davranarak devam etmeyi başarıyor. Frank için endişeleniyorum. Gidecek yeri olmayan tüm bu çözülmemiş keder nerede bitecek? Başa çıkma yöntemi, her gece bitkin bir uykuya dalmak ve gün doğarken yeniden başlamaya hazır olmak için kendini yerin dibine sokmak. Jimmy de aynı şekilde, ancak o da zor zamanları atlatmak için içkiye bel bağlıyor. Ama en azından Nina ve dört gözle beklediği düğünleri var ve umarım yakında kendi bebekleri de olur.

Gabriel mutfığa geldiğinde eve gitmek üzereydim. Bütün öğleden sonra çalışıyordu ve fotoğraf olayından beri onu henüz görmemiştim.

"Konuşmalıyız, sence de öyle değil mi?" diyor. "Bir kadeh şarap için kalır mısın?" Mutfak masasında ödevini yapan Leo'ya bakıyor. "Kütüphanede miyiz?"

Bu bir davetten çok bir emir gibi görünüyor ve onu koridor boyunca takip ederken ani, bıçak gibi bir endişe hissediyorum. Belki de benden Leo'ya bakmayı bırakmamı isteyecek. İstedğim bu değil ama muhtemelen hepimiz için en iyisi bu olacaktır.

Bu oda, bu güzel, kitaplarla kaplı oda. Bir keresinde burada bir hafta geçirmiştik; ince, sararmış sayfaları ve süslü tipografisi olan romanları okurken kanepeye kıvrılmış, komik ya da özellikle iyiye cümleleri birbirimize okumak için duraklamıştık.

Kanepenin önündeki sehpanın üzerinde, iki kadehle birlikte bir şişe beyaz şarap bekliyor.

"Küstahça," diyorum ve Gabriel gülüyor.

"Mecbur kalırsam muhtemelen tek başıma halledebilirim." Şarap çok lezzetliydi, öyle olacağını biliyordum. "Mahzenden mi?" İlk tadımdan sonra sordum.

Başını sallıyor. "Aşağıda tek başıma içebileceğimden çok daha fazlası var. Bir kısmı muhtemelen sirkeye dönüşmüştür."

Bunu takip eden sessizlik ritminde, küçük bir konuşmayla onun dikkatini dağıtabilir miyim diye düşünüyorum, ama zihnim endişeyle dolup taşıyor ve söyleyecek bir şey bulamıyorum.

Gabriel sonunda, "Seninle Leo hakkında konuşmam gerek," dedi. "Ama seni üzmem istemiyorum."

Şarabımı masaya geri koyuyorum, sanki röportaj yapıyormuşum ya da daha büyük olasılıkla kovulacakmışım gibi dindik oturuyorum. "Eğer bu iş yürümüyorsa, seni tamamen anlıyorum. Okuldan sonra Leo'ya senin için bakacak bir sürü insan var. Etrafa haber salabilirim-?"

Söylediklerimi fark eden Gabriel'in yüzündeki şaşkınlığı görüyorum. "Hayır, hayır, bu istediğim son şey. Leo çok mutlu bir çocuk değil; bunu ikimiz de biliyoruz. Okuldan nefret eder. Dört gözle beklediği tek şey seninle geçireceği öğleden sonraları. Bak, bu çok zor-"

"Sadece söyle, Gabriel."

"Leo'yla Bobby hakkında çok konuşuyorsun, değil mi?"

"Sanırım öyle," diyorum, elimden geldiğince rahat bir şekilde.

"Ve sanırım Leo Bobby'ye biraz takıntılı hale geldi. Bunun size çok garip geldiğini biliyorum. Bence Leo Bobby'yi asla ulaşamayacağı mükemmel bir çocuk olarak görüyor. Boşanma yüzünden kafası allak bullak oldu. Leo annesini özlüyor, burada kendini yerinden edilmiş hissediyor ve birdenbire sen, ölen bu altın çocukla birlikte geldin-"

Ağlamama izin vermiyorum ama yumruklarımı sıkıyorum, uzun, titrek bir nefes veriyorum.

"Oh, Tanrım." Gabriel kederli görünüyor. "Bunun seni inciteceğini biliyordum. Özür dilerim."

Ona başımı sallıyorum, sallıyorum ve sallıyorum. "Bobby hakkında bu kadar çok konuşmamam gerektiğini biliyordum. Ama Leo onu merak ediyordu, sürekli sorular soruyordu. Ve başka hiç kimse bana onun hakkında soru sormuyor. Bobby sanki herkesin unuttuğu bir hayalet gibi. Ve ben onu özlüyorum. Onu çok özlüyorum. Leo'ya onu anlatmayı seviyordum. Bir kere başladım mı, duramadım."

"Keşke onu tanısaydım," diyor Gabriel sessizce.

Bunun acısı. Söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Bundan sonraki tüm hayatım oğlumu hiç tanımamış insanlarla dolu olacak.

"biriydi?"

"Onun hakkında konuşmamak için elimden geleni yapıyorum, Gabriel." Şimdi gülüyorum, tekrar sakinleştim.

"Ama bana değil. Bobby'nin nasıl bir çocuk olduğunu bilmek isterdim. Söylediklerinizden anladığım kadarıyla harika birine benziyor."

"Gerçekten mi?"

Hain kalbim, her zaman yarışıyor.

"Gerçekten. Bana her şeyi anlat."

Arkadaşlığımız bu şekilde değişmeye başladı. Başta yavaşça, öyle ki farkına bile . Akşamın erken saatlerinde şarap içiyoruz. Ölen oğlum hakkında konuştuğum ve Gabriel'in sanki ona hikaye anlatıyormuşum gibi dinlediği bir saat, her gece, Bobby'nin karakterini sıfırdan çizerken. Belki de öyleyimdir. Nereden başlamalı, onunla hiç tanışmayacak bir adama onun nasıl bir çocuk olduğunu anlatmaya? Doğumuyla elbette, şiddetli bir fırtınanın ağaçları ve telefon direklerini devirip çiftliğimize giden yolu kapattığı gün. Genç bir okul çocuğunun yeğenini mutfak zeminine teslim ettiği gün. Anlattıktan sonra durun, her şeyin yolunda gittiği o günün coşkusunu yeniden tatmak için zaman ayırın.

Eve yürüdüğümde, Bobby'nin burada olduğu o tatlı mı tatlı dokuz yılın anılarını yaşıyorum. Ertesi gün Gabriel'e anlatacağım hikâyeleri düşündükçe heyecanlanıyorum. Ve değerli tek oğlumuzla ilgili mahremiyetleri paylaştığımı öğrenmesinin Frank'i ne kadar inciteceğini düşündüğümde korkuyorum.

Önce

akşama kadar anne babası, amcası ve dedesiyle dışarıda olmaktan başka bir şey istemeyen bir çiftlik çocuğumuz var. Bu ilk beş yılın ihtişamını yeterince takdir edebildim mi? Frank ve Bobby'nin her sabah mandıraya gitmek için avludan geçişlerini, oğlumuzun bitmek bilmeyen tiz konuşmalarını dinlemek. Adamlar pişmiş bir kahvaltı için tekrar geri dönüyor, Bobby büyükbabasının yanında oturuyor, minderlerin üzerinde yükseliyor, hala konuşuyor. O ve ben otları ayıklardık, bitmek bilmeyen otları ayıklardık. Bobby'nin serseri bitkileri ustalıklı bulması, yanında büyük bir yığın oluşana kadar kökleri kavrayan ve çekiştiren küçük eller. Tekrar dışarı çıkmadan önce kendimizi sıcak çikolatayla ödüllendiriyoruz. Bazen koyun tarlasının dibindeki demir kapıda otururken vadi koyunların kuzularını çağırmasıyla yankılanıyor ve hava böceklerle uğulduyor, bir esinti tenimizi kırbaçlıyor. Bir zamanlar Frank'in, ondan önce David'in ve babasının yaptığı gibi her şeyi içimize çekerek; oğlum bu yumrulu yeşil tarlalarda atalarına, binlerce yılın seslerine ve görüntülerine, tadına ve dokunuşuna ulaşıyor.

Bobby şimdiden kendi başına bir insan olmaya başladı. Bazen çağrıldığında gelmeyi reddederek beni deli edebiliyor. Bahçede oynarken çaldığım küçük bir el zili var -en azından orada olması gerekiyor- ve Frank ya da David'i bulmak için uzaklaştığını kabul etmeden önce birkaç dakika çalıyorum. Ona asla uzun süre küs kalamam, hiçbirimiz kalamayız; Bobby'den bir sevimli sırıtış ve her şey affedilir.

Çok geçmeden Bobby ilkokula başlar. Gömleği ve kravatıyla, parlak bağcıklı ayakkabılarıyla başkasının çocuğu gibi görünüyor.

"Gerçekten tuhaf görünüyorum," diyor dişlerini temizlerken banyo aynasında kendini incelerken.

"Akıllı, garip değil."

"Hmm." Emin görünmüyor. "Sen öyle diyorsan."

Okulda oğlumun kendine güveni beni şaşırtıyor. Anaokuluna yeni başlayan çocukların çoğu annelerine sarılmışken Bobby arkasına bile bakmadan sınıfına doğru ilerliyor. Son anda

Beni hatırlıyor, kulağıma fısıldamak için geri koşuyor, "Bensiz iyi olacak mısın?"

Hayır, Bobby. Hadi eve gidelim. Bunu başka bir gün deneriz, dememeyi başarıyorum. "Ben iyi olacağım. Sen git ve biraz eğlen."

Bobby gündüzleri yokken, kendimi çiftlikte çalışmaya verdim. David bana oğullarının çocukluktan itibaren öğrendikleri her şeyi gösteriyor. Bir düvede mastitisin erken belirtilerini tespit , koyunlarda apseyi nerede arayacağımı, gözlerini, toynaklarını, yünlerinin kalitesini nasıl inceleyeceğimi öğreniyorum. Ellerimi karınlarına ve kalçalarına bastırabilirim ve daha iyi bir ot derecesine ihtiyaçları olup olmadığını, pazara götürülmek için yeterince şişman olup olmadıklarını anlayabilirim. Traktöre bağlanan merdane ile tarlaların nasıl sürüleceğini öğreniyorum. David bana biçerdöveri sürmeyi bile öğretiyor. Kabinde yüksekte olmanın, tarlalarımızın panoramasının önümüzde uzanmasının koza gibi bir yanı var. Eskiden Frank'le biçerdöverde vakit geçirmeye bayılırdım, onun yavaş ve telaşsız hızıyla mısır tarlalarında bir aşağı bir yukarı giderdik. Çiftlik evinde bulmanın zor olduğu bir samimiyet, bir yalnızlık vardı ve aile mısırlarını biçip harmanlarken o uzun mesafelerde her şey hakkında konuşurduk. Bazen Frank'i güldürdüğü için "biçerdöverde aşık olduk" derim.

Belki de samimiyetten dolayı -ikimiz de birbirimize değil, dosdoğru karşıya bakıyoruz- David sorduğunda: "Yakında bir çocuğunuz daha olacak mı? Bobby okulda."

Bu soru beni şaşırttı. Bu şimdiye kadar kayınpederimin bana sorduğu en kişisel şeydi. "Şimdiden benden kurtulmaya mı çalışıyorsun David?" Ona takılarak söylüyorum.

Başını sallıyor ve bu konuda başka bir şey söylemiyor. *Yeterince adil*, diyor başını sallayarak. *Bu senin işin, benim değil.*

Bunu düşünmediğimden değil. Bir yanım yeni doğmuş bir bebeği, o mutlu, yalıtılmış boşluğu, uykusuz bir paralel evrende bir arada yaşamayı, minik yaratık rahminizdeyken olduğu kadar yakından bağlı olmayı arzuluyor. Onların kokusu, şekli, kollarınızdaki sıcak ağırlığı, nefes alışlarının narin sesi. İkinci sefer farklı olacaktı elbette. Şimdi Bobby var, okuldan eve döndüğünde tüm dikkatimi ona vermemi bekliyor. Kendimi bir bebeği emzirirken hayal ediyorum, kırk beş dakika boyunca sandalyeme hapsolmuşken Bobby bitirmemi beklerken giderek daha da sabırsızlanıyor. Ama sonra, bebeğin altını değiştirmek gerekiyor. Şimdi de ağlıyor ve bir aşağı bir yukarı yürütüp yatıştırmam gerekiyor.

büyük çocuğumu ihmal ediyorum. Bobby'nin, son beş yılın her adımında onunla birlikte yürüyen annesinin artık her isteğine, hatta birkaç isteğine bile cevap veremeyecek olmasından dolayı yaşadığı şoku ve hayal kırıklığını hissediyorum.

Sonra da yeni düzeni kabullenirken yaşadığı . Bobby'nin değişme şekli, bağın yavaş yavaş gevşemesi. Ben buna hazır değilim.

Birkaç gün sonra, Frank'in David'le konuştuğu anlaşılır. Yatağa giriyor ve soruyor: "Diyaframın içeride mi?"

Bunu sorması bile alışılmadık bir durum. "Elbette."

Neredeyse istisnasız çoğu gece seks yapıyoruz. Frank bunun günün yorgunluğunu attığını ve uyumasına yardımcı olduğunu söylüyor. Benim için de Frank'e en çok bağlandığım zaman, günün başka bir saatinde bulmanın zor olduğu bir yakınlık.

"Neden sordunuz?"

"Onu kullanmayı bırakabiliriz diye düşünüyordum. Sadece sen istersen."

"Babanla konuşuyordun, değil mi?"

" "

"Bebek için denemeye başlamamızı ister misin?"

"Güzel olurdu, değil mi? Bobby için bir erkek ya da kız kardeş."

"Olurdu. Gerçekten olurdu."

Sesime doğru miktarda coşku kattığımı düşünüyorum ama Frank'i asla kandıramam.

"Neden istemiyorsun?"

Bir an duraksıyorum, anlamasına yardımcı olacak kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

"Doğru zamanın geldiğini biliyorum. Ama henüz Bobby ile bağlarımı koparmaya hazır değilim. Bir gün hazır olacağımdan eminim ama sen ve ben hâlâ çok genciz.

I. Ve bu anneler için farklı, çok tam zamanlı ve acımasız. Onunla şu anda olduğum gibi birlikte olamazdım. Bu mantıklı mı?"

Frank'in özelliği : Her zaman anlıyor. Bir kolunu uzatıyor ve yüzümü göğsüne bastırana kadar beni kendine doğru çekiyor. "Çok mantıklı. Elimizde en iyisi var. Neden bir başkasıyla riske atalım?"

Bu gece sevişme şeklimiz farklı. Öncelikle göz temasını hiç kesmiyoruz, bir kez bile. Frank kendini içime çok derin bir şekilde bastırıyor ve orada kalıyor, hareket etmiyor, bana bakıyor ve ben onun tarafından çok tahrik edilmiş hissediyorum, ellerimi göğsünde aşağı yukarı gezdiriyorum, derinin altındaki kasın sertliğini, genişliğini, gücünü, ağırlığını ve ayrıca onu ne kadar çok sevdiğimi hissediyorum. Sonunda yavaş, derin daireler çizerek hareket etmeye başladığında, her biri boğazımdan bir zevk nefesi çıkarıyor, her zaman öyle olmaya çalışsak bile

koridorun karşısındaki ailenin geri kalanıyla birlikte sessiz. Ama duramayacak kadar kendimi kaptırmışım, tüm vücudum dönmeye ve titremeye başlıyor ve ona tutunuyorum, adını haykırıyorum ve o karanlığın içinde fısıldıyor, "Sorun yok," ve bu şiddetli ve hassas bir his ve dünyada hiçbir şeye benzemiyor. Sonra Frank artık sert ve hızlı hareket ediyor, nefes alış verişi telaşlı ve bozuk, ama o boşalırken, ben boşalırken hala bana bakmaya devam ediyor ve sonra, anında, birbirimize sarılıyoruz, gülüyoruz ve bunun yoğunluğuna, ham çılgınlığına gülüyoruz.

Frank fısıldıyor: "Tanrım. O da neydi öyle?"

Fısıldayarak cevap verdiğimde yarı ağlıyor, yarı gülüyordum: "Biliyorum."

Uyku pozisyonlarımıza geçiyoruz, kolu bana sarılıyor ve sesi şimdiden uyku sersemliğiyle kayganlaşıyor. "Neden bir şeyleri değıştirmek isteyelim ki?"

1968

Leo ve ben Meadowlands'in bahçesindeyken siyah bir taksi takırdayarak geliyor. Dorset'in derinliklerinde alışılmadık bir manzara, birlikte durup gelenin kim olduğunu görmek için izliyoruz.

"Sence o taksi Londra'dan buraya kadar gelmiş midir?" Leo diyor ki. "Sadece milyonerlerse. Başka hiç kimse bunu karşılayamaz." "Bu benim , bu benim annem!" Leo çığlık atar, arkadaki yolcu

Önce koltuk görünür. Taksiye doğru koşuyor, daha durmadan kapıyı açmaya çalışıyor.

Louisa kollarını iki yana açarak dışarı çıkar ve oğlu kollarına .

"Anne. Anne. Anne." Tekrar söylüyor, sesi iniltiye dönüşüyor ve gözyaşlarına boğulmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Neden geleceğini söylemedin?" Leo, ayrıldıklarında şöyle der. "Sana sürpriz yapmak istedim. Babanla kontrol ettim.

ama ona da söylemedim."

Louisa ilk kez bana baktı. Temkinli bir gülümseme. "Beth," diyor. "Seni tekrar görmek güzel. Son birkaç aydır senin hakkında çok şey duydum."

Ön kapı açılır, Gabriel koşarak merdivenlerden iner. "Tanrım, Louisa," diyor. "Buna inanamıyorum."

Kadın biraz temkinli bir şekilde ona bakıyor ama adam yanağını öperken sırtıyor. "Bu en güzel sürpriz, değil mi Leo? Ne kadar kalabilirsin?"

"Ailem Marcus'a bakarken birkaç günlüğüne. Eğer senin için de uygunsa Leo'yu Londra'ya götürebilirim diye düşündüm. Bir otelde kalır, eski uğrak yerlerimizi ziyaret ederiz." Oğluna baktı. "İster misin?"

"Çok isterim!"

Leo kollarını annesinin beline doluyor ve üçü birlikte eve doğru yürümeye başlıyorlar; baba, anne, oğul. Onları izlemek, bir zamanlar oldukları aileyi hayal etmek tuhaf bir duygu. İki ebeveyn ve bir oğul. Tıpkı Frank, ben ve Bobby gibi.

Ön kapıda Gabriel beni hatırladı. "Beth, içeri gelip bir fincan çay içmez misin?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Kesinlikle hayır," diyorum. "Leo'nun ikinizle de biraz yalnız vakit geçirmesi çok hoş. Sizi yalnız bırakayım."

Daha sonra, Frank ve ben akşam yemeğini bitirirken telefon çaldı. "Beth? Sen misin?"

Ses yüksek, gergin, Amerikalı.

"Louisa."

"Leo ve ben ilk iş Londra'ya gidiyoruz, bu yüzden seni bir daha görme şansım olmayacak. Merak ettim -bunu tuhaf bulabilirsin- benimle bir şeyler içmek için barda musun?"

"Ailen aradığı anda her şeyi bırakman gerekmiyor," diyor Frank, telefonu kapattığımda. "Bunu başkası için yapmıyorsun."

Bu yaz Meadowlands'den geç saatlerde döndüğüm ve bazen nefesimde alkol kokusu olduğu dikkatimden kaçmadı. Evliliğim düşüşte ve bunu durdurmak için ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyorum. Sorun şu ki, bunu istediğimden emin değilim. Kendimi daha mutlu hissetmişim.

-Geçtiğimiz haftalarda Leo ve Gabriel'le yıllardır olmadığım kadar iyi vakit geçirdim. Frank'i ne kadar incittiğimi bildiğim halde böyle devam etmem bencillik. Ama duracak gibi de görünmüyorum.

Bara vardığımda Louisa zaten oradaydı, önünde iki cin tonikle küçük bir köşe masasında oturuyordu.

"Cin iyi mi?" diyor, bir bardağı bana doğru kaydırarak. Gülümsemesi sıcak ve açık. Arkadaş olmamızı istiyor.

Bir zamanlar Louisa ve Gabriel'in basın fotoğraflarına göz gezdirirdim. Eğer Louisa fotoğrafta gülümsemiyorsa, onun soğuk ve kibirli olduğuna karar verirdim. Eğer özellikle mutlu ve aşık görünüyorsa, kendime onu benden çaldığını hatırlatırdım. Kendime anlattığım hikâyeye göre o acımasız bir Amerikalıydı ve Gabriel'in hiç şansı yoktu.

"Leo seni gördüğüne çok sevindi," diyorum şimdi. "Onu tanıdığım onca ay boyunca hiç böyle görünmemişti. Öyle ıslıl ıslıldı ki. Bunu görmek harikaydı."

"O kadar değişti ki. Buna inanamıyorum. Benim küçük oğlum gitti." "Onunla birlikte olmamak zor olmalı."

"Hiçbir fikrin yok." Louisa manikürlü elini kalbinin üzerine koydu. Uçları beyaz, soluk pembe tırnaklar. Bileğinde altın bilezikler şıngırdıyor. Lekesiz beyaz önlüğünün içinde çok şık görünüyor. Tıpkı annesi gibi. Ve Tessa Wolfe. Tanıdığım herkesten farklı kalibrede kadınlar. Onu diğerlerinden ayıran sadece para değil. Louisa'nın gerçek bir tarzı var.

"Dürüst olmak gerekirse Beth, ondan uzakta yaşamayı gerçekten zor buluyorum. Sürekli olarak 'Bunu daha fazla yapamayacağım' demenin eşiğindeyim. Keşke gelip benimle Amerika'da yaşasaydı."

"İçten içe, muhtemelen istiyordur."

"O kadar emin değilim. O ve Gabe çok yakınlar. Leo burada onunla kalmayı seçti."

"Ve Gabriel harap olurdu."

Harap olurdum. Küçük vekil ailem .

"Bu yüzden bu işi yürütüp yürütemeyeceğimizi anlamaya çalışıyorum. Sorun şu ki Gabe bana Leo'nun gerçekte nasıl hiç söylemiyor. Sanırım beni endişelendirmek istemiyor. Ama işlerin iyi gitmediğini hissediyorum. Bana karşı dürüst olacak mısın? O iyi mi?"

Bir an tereddüt ediyorum, Leo için en iyisini yapmak istemekle söyleyeceğim her şeyin Gabriel'i istemeden de olsa incitebileceğini düşünmek arasında kalıyorum. Louisa'yı masada kartlarla konuşacak kadar iyi tanımıyorum.

"Lütfen Beth. Onun için endişelenmesem sormazdım."

Anladığımı göstermek için başımı salladım.

"Dediğiniz gibi babasına çok yakın görünüyor. Leo Meadowlands'deyken mutlu. Ama okulu zor buluyor, orada pek arkadaşı yok gibi görünüyor. Öfkesini kontrol etmekte zorlanıyor, bu konuda sorunlar var. En önemlisi de seni gerçekten özlüyor."

"Siz olsanız ne yapardınız? Sizinle birlikte Amerika'ya dönmesi için ısrar eder misiniz? Bir anne olarak-"

Louisa kopar. Güzel yüzünde panik ifadesi belirir. "Bağışlayın beni. Düşünmeden konuştum."

"Sorun değil," diyorum, çok net bir şekilde. Bobby'den söz edildiğinde sesimin sertleştiğini biliyorum - kendimi böyle çelikleştiriyorum. "Ama buna cevap veremem. Senin durumunda hiç olmadım. Daha fazla ziyaret etmenin bir yolunu bulabilirseniz, Leo'nun iyi olacağına eminim. Er ya da geç buraya yerleşmeye başlayacaktır."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Daha çok erken, sadece birkaç aydır burada yaşıyor. Gelecek yıl bu zamanlarda eski haline döneceğine bahse girerim."

"Sen iyi bir insansın, Beth. Leo'nun hayatında olduğun için mutluyum."

Bazı kadınlarla bir dakika önce düşman, ertesi gün yakın olabilmeniz çok garip. İkinci içkimizi aldığımızda Louisa ile her şeyi konuşabileceğimizi hissediyorum.

"Gabriel'le aranızda ne sorun vardı?" Louisa'ya bakarak söylüyorum. "Sormamın sakıncası var mı? Gazetelerde fotoğrafınızı gördüğümde hep çok mutlu ve aşık görünüyordunuz."

"Öyle mi yaptık? Görünüşün ne kadar aldatıcı gösteriyor. Onu sevdim, kesinlikle sevdim. Gabe de beni sevmeye çalıştı. Ama kendimizi kandırıyorduk."

"Leo olmasaydı evlenir miydin sence?"

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. "Özür dilerim, beni ,"

diyorum. Ama Louisa hiç istifini bozmadan başını sallar. "Dürüst olmak gerekirse mi? Muhtemelen hayır. Gabe hamile olduğumu öğrendiğim anda bana evlenme teklif etti. Beklemek isteyen . Geriye dönüp baktığımda, hâlâ bana aşık olmasını umuyordum."

"Peki ya Tessa? Hamile olduğun için mutlu olduğunu düşünemiyorum."

"Zerre kadar umursamadı. Sadece nişanlandığımız ve hayallerindeki partiyi planlaması için ona bolca zaman verdiğimiz için ."

İçkimi elime alıp büyük bir yudum cin alıyorum. Tessa Wolfe hakkında konuşmak asla iyi bir fikir değil. Onun küçümseyen dün gibi duyabiliyorum. *Gabriel gibi erkeklerin sonu senin gibi kızlarla bitmez.*

"Neden sonunda ayrıldınız?"

"Amerika'da ailemi ziyaret ediyordum ve babam, Marcus'un babası Michael'ı akşam yemeğine davet etti. Birlikte bir film üzerinde çalışıyorlardı. İlk görüşte aşk demek klişe olur ama bana o kadar vurulmuştu ki, çok çekici ve açık sözlüydü. Benden çok etkilendiğini söyledi. Ve bilirsiniz, bu daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Bahane uydurmuyorum, gerçekten, uydurmuyorum. Evliyken başka birine aşık olduğum için kendimi her zaman suçlu hissedeceğim."

Net ve gözünü kırpmadan bana bakıyor. "Kocanızın bir başkasını sizi sevdiğinden çok daha fazla sevdiğini bilmenin ne kadar yıpratıcı, ne kadar moral bozucu olduğunu hayal bile edemezsiniz."

Kendimi toparlamaya çalışarak masaya bakıyorum. Duyduklarıma gerçekten inanamıyorum. Bir zamanlar bilmek istediğim tek şey Gabriel'in beni Louisa'dan daha çok sevdiğiydi. Şimdi bunu duymak bana pek zevk vermiyor. Frank'i ve birlikte özenle inşa ettiğimiz hayatı seviyorum. Frank'i sevmediğim, ona ihtiyaç duymadığım bir zaman asla olmayacak. Bu konuşmayı yapmak bile bana bir ihanetmiş gibi geliyor. Ve yine de hissediyorum bunu,

adrenalinin kusursuz acelesi. Midemin tabanında bir heyecan düğümü.

"İkinizin arasında ne geçti bilmiyorum ama Gabriell'i başkaları için mahvettiğini söyleyebilirim. Ben bariz bir ribaunddum, en başından beri ona aşıktım."

Louisa'nın söylediği her kelime içimde yankılanıyor. Masanın altında ellerimi birbirine kenetliyorum, neredeyse ona bakmaya korkuyorum.

"Her şey tersine döndü, değil mi?" Louisa söylüyor ve ben ağlamamak için keskin bir nefes alıyorum.

"Bir şey daha söyleyebilir miyim, sonra konuyu değiştireceğiz, söz veriyorum. Üzgün olduğunu görebiliyorum. Üzgünüm Beth." Louisa uzanıp elimi tuttu, sadece bir anlığına. Elmas nişan yüzüğü aşağılayıcı derecede büyük. "Çok geç değil."

Cümlelerin geri kalanını söylemeden bırakıyor.

Gabriel ve senin için çok geç değil.

Önce

En sevdiğim zamanlar her iki ailenin de bir arada olduğu zamanlar, ki bu da Bobby'nin doğum günlerinde oluyor. Bugün yedi yaşında ve bu iki kat daha özel çünkü bu gece Jimmy bizi yeni kız arkadaşı Nina ile tanıştıracak.

Birkaç hafta önce, birbirinin aynısı gibi görünen tarlalardan oluşan bir labirente kaybolup Jimmy'nin traktörüne işaret verdiğinde tanışmışlar. Jimmy, kızın yeni bakkalın kızı olduğunu duyunca onu evine bırakabileceğini söylemiş.

"Bunun içinde mi?" Nina, çamur, inek boku ve diğer çeşitli maddelerle kaplanmış Massey Ferguson'a şüpheyile bakarak, "Bunun içinde," dedi.

"Bunun için fazla sosyetiksin, değil mi?" Jimmy, daha birkaç cümle bile kuramadan onu kızdırdı.

"Pek sayılmaz," dedi, onun yanına tırmanarak.

O zamandan beri görüşüyorlar ve David, Frank ve ben rahatladığımızı belli etmemek için elimizden geleni yapıyoruz. Üçümüz Jimmy'yi en iyi nasıl yola getirebileceğimize dair pek çok konuşma yaptık. Çoğu zaman iyi, ama bir anda ortaya çıkan ve genellikle belayla sonuçlanan içki alemleri var. Hepimiz Nina'nın çözüm olacağını umuyoruz.

Annem, babam ve kız kardeşim bir araba dolusu hediyeyle geldiler. Eleanor Londra'dan geldi, Bobby'nin doğum gününde her zaman izin alır. Sekreter olarak girdiği firmanın en tepesine kadar mücadele ettikten sonra bugünlerde çok başarılı bir avukat. Bir gün şirketin başına geçecek, bundan hiç şüphem yok. Parsons Green'de henüz görmediğim bir dairesi var ve Frank'le benim hayal edebileceğimizden çok daha fazla para kazanıyor, ama ne ben onunla ne de o benimle hayatlarımızı değiştirmeyiz. Bugünlerde Eleanor ve ben çok farklıyız.

"En sevdiğim çocuk nerede?" diyor Bobby'yi kollarının arasına alarak.

Onun hediyeleri her zaman en iyisidir, bunun nedeni kısmen parasının yetmesi, ama çoğunlukla da onları seçerken çok düşünmesidir.

Bobby onun paketini açtığında çılgılık atar: "Aman Tanrım, Elly!" ve Eleanor avuçlarını bir fok balığı gibi birbirine vurur; onu memnun etmeye bayılır. İçinde pille çalışan bir plak çalar vardır. Bobby genel olarak müziğe, özel olarak da Elvis Presley'e takıntılı hale gelmiştir. Çiftlik evi bu sesle zonklamaktadır.

"Hound Dog" ve "All Shook Up "ın sesi o kadar yüksek ki, bazen camlar kırılacak diye merak ediyorum.

Fazla bir şey gerekmez: Çerçeveler çoğunlukla çürümüş, camlar ince ve yer yer çatlamış. Çiftlik evini onarmak her zaman listenin en sonunda yer aldı.

Annem, Eleanor ve ben bu akşamki ziyafeti hazırlıyoruz. Bu işte oldukça iyi olduk. Annem biz büyürken yemek yapmaktan nefret ederdi ve çoğunlukla babama bırakırdı ama büyükanne olarak bambaşka bir kadın oldu. Büyük günden haftalar önce arayıp şakayla karışık "prensimiz için menü planı" yapıyor. Bu gece dana yahnisi ve ardından Bobby'nin favorisi olan ananaslı baş aşağı kek var. Babam yanında kırmızı şarap ve doğum günü çocuğu için Coca-Cola getirdi.

Biz yemek pişirirken, Bobby ve babam ona verdiği bir Airfix modeli üzerinde çalışmaya başlıyorlar ve bir torba dolusu plastik parçaya şaşkınlıkla bakıyorlar. Umarım Bobby Airfix'ten asla vazgeçmez, çünkü babam kesinlikle vazgeçmeyecek.

Bir keresinde onları birlikte izlerken, ona iki kız yerine bir erkek çocuk isteyip istemediğini sordum.

"Kesinlikle ," dedi, hiç istifini bozmadan. "Ben tam bir kadın erkeğiyim. Anlayamıyor musunuz? Ama kabul etmelisiniz ki bu çocuk oldukça özel."

Erkekler saat beşte çiftlikten geliyor, sırayla yıkanıp üstlerini değiştiriyorlar ve saat altıda hepimiz büyük meşe masanın etrafında toplanıyoruz, Bobby başımızda, Eleanor'un Londra'dan getirdiği beyaz kovboy şapkasını takıyor.

Nina hiç benim gibi değil. Başka birinin ailesiyle dolu bir eve giriyor olsaydım, biraz endişe duyabilirdim. David'le ilk tanıştığım hatırlıyorum; *Farmers Weekly*'den başını kaldırıp bakmamıştı bile. Daha sonra Frank bana Sonia öldüğünden beri depresyonda olduğunu ve bunun sebebinin de bu olduğunu söyledi. Ama onun yanında rahatlayabilmem için uzun bir süre geçmesi gerekti ve Bobby doğana kadar da yaklaşamadık.

Nina kapıyı çalma zahmetine girmeden ön kapıdan içeri giriyor ve yabancılardan oluşan bir masanın önünde duruyor, kollarında altın kağıda sarılmış ve kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış bir paket var. "Sanırım burada hiç Elvis hayranı yoktur?" diyor.

"Ben!" Bobby sanki okuldaymış gibi elini kaldırıyor. "O zaman buna ihtiyacın olacak." Paketi uzatır.

İçinde bir hayır kurumunda bulduğu bir çift mavi süet çizme var, Bobby'ye numara büyük ama kalın bir çift çorapla gayet iyi.

"Onları asla çıkarmayacağım," diye bağıarak mutfağın içinde dolaşüyor ve her birimize sırayla gösteriyor.

Jimmy yeğenini kucağına alır, omuzlarına kaldırır ve Bobby ile birlikte sevinç çılgınlıkları atarak mutfakta koşturur. Ve sonra, elbette, yeni pikapta "Blue Suede Shoes" çalmak zorunludur ve Nina'nın mükemmel hediyeler vermenin yanı sıra nasıl dans edileceğini de bildiği ortaya çıkar. Bobby'ye sallamayı ve kalçalarını döndürmeyi öğretiyor, Elvis tarzı, ikisi çoraplı ayaklarıyla mutfak zemininde yılan gibi kıvrılırken, geri kalanımız gülerек izliyoruz.

Daha sonra hep Jimmy'nin Bobby yedi yaşındayken aşık olduğunu söyleyeceğim ve Bobby de aşık oldu. Gecenin geri kalanında Nina'yı kartal gözlü bir bağlılıkla izledi. Aklından geçen düşünceleri görebiliyorum: *Kim bu fişek ve onu daha ne kadar tutabiliriz?*

Sevdiklerimle akşam yemeği tanıdık bir model izler. Ne kadar çok şarap içersek, o kadar gürültülü oluruz. Sürekli kahkahalar ve sohbetin politikaya kaydığı gergin anlar olur. Eleanor, David'in şiddetle desteklediği Muhafazakârları eleştirerek hararetlendiğinde, annem düzgün bir konu değişikliği ile devreye girer.

"Aslında bazı haberlerimiz var. Bana başöğretmenlik teklif edildi. Ama kabul edip etmemeye karar veremiyorum."

"Elbette yapmalısın," diyor Eleanor. "Terfi almanın tam zamanı."

Annem duraklıyor ve babamın şarap kadehiyle nasıl oynadığını, parmaklarının arasında nasıl döndürdüğünü fark ediyorum.

"Cork'ta," diyor.

"İrlanda'yı mı kastediyorsun?" Sesimdeki şoku engelleyemedim. Artık bir torunları var. Hemston'dan başka bir yerde yaşamayı nasıl düşünebilirler?

"Bu harika," diye ağlıyor Eleanor. "İrlanda'da yaşamak her zaman babamın hayaliydi." Bana sert abla bakışlarını dikeyyor ve ben de ona güvence veriyorum.

"Tabii ki gitmelisin."

"Gerçekten mi?" diyor babam bana bakarak.

Beni çok iyi tanıyor.

"Kesinlikle," diyorum kararlılıkla. "Kendiniz için bir şeyler yapmanın zamanı geldi."

"Sonsuza kadar sürmeyecek," diyor annem. "Sadece birkaç yıl. Tadını çıkaracak kadar gençken bir macera."

Bobby'ye bakar. "Ama bu genç adamı çok özleyeceğiz."

Akşam ilerledikçe Jimmy ve Nina'nın sürekli birbirlerine dokunduklarını görüyorum; kızın avuç içi masanın altında adamın dizine dayanıyor, adamın eli kızın kulağının arkasına bir tutam saç sıkıştırmak için gizlice uzanıyor. Gizli gülümsemelerini ve el ele tutuşmalarını yakalıyorum, kendi başlarına olma özlemlerini okuyorum. Nina henüz çiftlik evinde kalmadı ve ailesinin Jimmy'nin bir gecelik ziyaretini hoş karşılayacağından şüpheliyim -ilişki, tıpkı Frank'in ve benim başlangıçta olduğu gibi, tamamen açık havada, kırsal bir ilişkiydi.

Hepimiz yeni aşıkların, özellikle de Bobby'nin büyüüne kapılmış durumdayız. "Aşık mısın?" Bobby Nina'ya soruyor.

"Evet," diyor kendinden emin bir şekilde. "Öyleyim."

Jimmy'nin yüzü kızarıyor ve sanki sevinçten patlayacakmış gibi görünüyor. "Evlenmeyi düşünüyor musun?" Bobby söylüyor.

"Nedir bu, yirmi soru mu?" Nina gülüyor. "Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyoruz."

"Annem ve babam gençken evlenmişler. Birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlardı."

"Doğru değil," diyor Frank. "Yıllardır okul otobüsünde annene bakıyordum."

Babamın yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi. Gabriel için üzölmeme dayanamamış, neredeyse benim kadar yıkılmış görünüyordu. O zamanlar, kız kardeşim ve annem onu aşağılamakta gecikmediler. Anlaşılabilirdi ama duymak istediğim bu değildi.

Eleanor, "O senin için tamamen yanlış biriydi," dedi.

Annem bana bunun şanslı bir kaçış olduğunu söyledi. "Artık onun neler yapabileceğini biliyorsun, onsuz daha iyi olursun."

Ama o zamanlar her zaman yaptığım gibi, ilk aşk ilişkiye umursamadan ve dikkat etmeden daldığımı gören babam, Gabriel'i bir kez bile eleştirmede.

"İnsanlar hata yapar, özellikle de gençken," dedi. "Gabriel'in bundan pişmanlık duyacağına inanıyorum."

Çok geçmeden Frank beni kır evine çağırmaya başladı. Aşk ilişkimiz eski moda bir ilişkiydi ve ailem Frank'e en başından beri hayrandı. Hamile olduğumu, ailemin bunun çok erken ve çok fazla olduğunu düşüneceklerinden endişelendim. Frank ve ben çok uzun süredir birlikte değildik. Ama onlara beklediklerinden yıllar önce bir torun verdiğimiz için çok sevindiler ve Bobby doğar doğmaz onların yeni gözdesi oldu.

Bobby hepimizi değiştirdi.

"Sen ve babam gibi hayatınız boyunca tek bir kişiyi sevmek normal mi?" Bobby durup dururken bana sordu. "Yoksa önce başkalarını sevebilir misin?"

Onun tatlı, masum sesi masanın diğer tarafına taşındığında, diğer konuşmalar . Bunu hissediyorum, odada bir gariplik pırlıtsı, Nina'nın anlamadığı bir şeyi fark ettiğinde şaşkın bakışlarını görüyorum. Kimse konuşmak için harekete geçmiyor ve ona cevap vermek bana kalıyor.

"Yaptığın zaman en basiti," diyorum. "Ama önemli olan tek şey hayatının geri kalanını birlikte geireceğin doğru insanı bulmak. Oraya nasıl ulaşırsan ulaş."

"Buna içerim," diyor Frank, ben gülümseyip başka tarafa bakana kadar bakışlarımı tutarak.

1968

Jimmy'nin bekarlığa veda gecesini, düğünden tam bir hafta önce gerçekleştirir. O ve Frank büyük bir coşku içinde Pusula'ya doğru yola çıkarlar: Köydeki genç yaşlı tüm erkekler Jimmy'nin bekarlığının son günlerini kutlamak için toplanmıştır.

"Ona dikkat et, olur mu?" Onlar ayrılırken Frank'e fısıldıyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Belli ki" diyor ve sabırsız ses tonunu telafi etmek için beni öpüyor. "Ne zaman yapmadım ki?"

Yalnız bir akşam. Yapmam gereken bir sürü iş, düğün için hazırlamam gereken soslar ve pudingler, sürekli temizlenmesi gereken bir ev, boşaltılması gereken bir çamaşır sepeti.

Bunun yerine, sıcak bir gece olmasına rağmen ızgarada bir ateş yakıyorum ve önünde alevlere bakıyorum. Düşünüyorum.

Louisa ile barda yaptığım konuşmayı tekrar tekrar hatırlıyorum. Gabriel'in beni her zaman sevdiğini ve belki de hala sevdiğini söylemişti. "Çok geç değil," dedi. Tabii ki öyle.

Gabriel'le hiçbir şey olmadı ve olmayacak da. Frank'i seviyorum, birbirimize aیتiz. Ama Gabriel ve benim geçtiğimiz haftalarda yakınlaştığımızı inkar edemem.

Çoğu akşam içtiğimiz bir kadeh şarap -genellikle günümün en önemli anı-beni Bobby hakkında konuşmaya teşvik ediyor. Gabriel meraklıdır, beni duraklatan ve düşündüren sorular sorar. Kendimi Bobby'nin en sevdiği yemeği -balda kavrulmuş sosis- ya da en iyi arkadaşının adını hafızamda ararken buluyorum: Herkesle arkadaş olduğu için bir arkadaş yoktu. Her seferinde Bobby'den yeni bir parça geri geliyor. Bu hatırlama küçük bir mucize gibi geliyor.

Günün sonunda Gabriel ile geçirdiğim bu saatte, Leo'nun başka bir odada televizyon izlediği ve bizim yan yana oturup konuştuğumuz ve çoğu zaman sadece olduğumuz bu saatte hissettiğim şey mutluluğa yakın bir şey.

Frank bardan döndüğünde uyuyordum, ön kapı arkasından kapandığında uyandım. Merdivenlerdeki sessiz adımlarını duyuyorum, sonra karanlıkta soyunma sesini. Yanımdan içeri giriyor ama aramızda bir boşluk bırakıyor.

"Uyanık mısın?" diyor sonunda.

Nefes alışımından, hareketsizliğimden öyle olduğumu anlamış olmalı. "Nasıldı?"

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra: "Beklediğiniz gibi, sanırım."

Sesi kasvetli, ayık.

"Bir şey mi oldu?"

"Oh, Tanrım, Beth, bilmiyorum. Pek bilmiyorum. Şu anda yatakta zaten. Horluyor. Sabah ineklere yetişebileceğini sanmıyorum, kesin."

"O zaman sana yardım edeceğim. Sorun ne Frank? Kavga mı ettiniz?"

"Bundan daha kötüydü. O kadar sarhoştı ki ayakta duramıyordu. Buraya daha önce de geldiğimizi biliyorum. Sayısız kez."

"Her zaman ortalık karışacaktı. Jimmy'nin geyiği."

"Evet."

"Benim," diyorum elini uzatarak. Bu daha önce Frank'e söylemem gereken bir şey değildi. "Bana söyleyebilirsin."

"Eve dönerken ağlamaya başladı. Aklını kaçırdığı için olduğunu biliyorum, bira gözyaşları ya da ne dersiniz deyin, ama şunu söyledi-" Konuşmayı kesiyor.

"Ne söyledi?" "Dedi

ki-"

Sonunda hiç ağlamayan Frank'gözyaşlarıyla savaştığını anlıyorum.

"Yaşamakta iyi olduğunu düşünmediğini söylerdi. Bazen onsuz daha iyi olacağımızı düşünürdü. Olurduk. Nina olurdu. Bize çok fazla sorun çıkarıyor. Söylediği buydu. Her şey Bobby'ye dayanıyor. Jimmy öldüğünden beri hiç iyi olmadı."

"Oh, Frank." Bir an için konuşmakta zorlandım. Bobby'den beri hiçbirimiz iyi değiliz ama Frank'in bunu kabul etmesi nadiren oluyor. "O şeyleri söylediği için üzgün olduğunu biliyorum. Ama onları kastettiğine inanmıyorum. Sadece içkinin etkisi. Son zamanlarda Nina'yla ne kadar mutlu olduklarını düşün. Dört gözle bekledikleri her şey var. Öyle olduğunu biliyorsun."

Aynı anda birbirimize uzanıyoruz ve yine biz oluyoruz, ben ve Frank, onun kokusu çok tanıdık, sıcak, sert vücudu benimkine bastırıyor.

Sevişmiyoruz, öyle bir şey değil. Birbirimize tutunuyoruz ve fısıldayarak güvence veriyorum -iyi olacak, bu sarhoş sağmalığı, yarın hatırlamayacak bile- dudaklarımı tenine bastırıyorum, ta ki sonunda nefes alıp verişindeki sabitlik Frank'in uyuduğunu söyleyene kadar.

Önce

Yaz tatilinin sonunda, Bobby dokuz yaşındayken, tüm sınıfını Blakely Çiftliği'nde bir öğleden sonrası için davet ediyoruz. Bobby etkinliklerden sorumlu ve bunu askeri bir operasyon gibi planlıyor: Önce çocuklar onun en sevdiği hayvanlarla tanışacak, ardından meşe ağacının altında piknik çayı içilecek, sonra da atış yapılacaktır.

Çiftlik turuyla başlıyoruz. Bobby çocuklara süt sağma makinesinin nasıl çalıştığını gösteriyor, meme başlarını ineklerin memelerine nasıl taktığını, emiş gücünün onları nasıl tuttuğunu gösteriyor. Tıpkı erkekler gibi saniyeler içinde yapabiliyor.

Koyun tarlasında Bobby, çocukların koyunlarımızı besleyebilmeleri için bisküvi dağıtıyor.

"Vay canına Bobby," diyor parlak sarı Rapunzel örgüleriyle muhteşem güzellikte bir çocuk olan Hazel. "Bunu her gün yapmana izin var mı? Çok şanslısın."

Yaşlı meşe ağacının altında pikniğimize başlarken *bunun iyi bir fikir olduğunu* düşünüyorum. Çocuklar Bobby'nin gerçekte kim olduğunu görmeye başladılar. Biliyorum, çünkü öğretmenleri bana Bobby'nin ders saatlerini pencereden dışarı bakarak geçirdiğini, dış dünyaya özlem duyan bir mahkum gibi, tenini ısıtan güneş ışığını özlediğini söylüyorlar. Gerçekten de özlüyor. İçeride olmak onun için bir işkence.

Bir keresinde teneffüste kendini oyun alanından dışarı attı ve gün ortasında eve geldi. Onu geri götürmek üzereydim ki Frank beni durdurdu.

"Bunu bir kereliğine almasına izin verin," dedi. "Okulun ona ne faydası var ki? İhtiyacı olan her şey burada."

Frank çocukken de aynıydı, Jimmy de. Onlar yeryüzünün adamları.

Meşe ağacının bizim için çiftlikteki diğer ağaçlardan daha fazla anlamı var. Frank'in bana evlenme teklif ettiği yer. Diz çökerek, yüzükle ya da şampanyayla değil. Basitçe şöyle dedi: "İçinde sen olmayan bir hayat istemiyorum. Hiç istemedim."

Sevgi dolu bakışlarından, bu sözlerle önemli bir şey kastettiğini anlayabiliyordum.

"Frank. Ne sen?"

Beni kucağına aldı ve sanki tuhaf bir pagan ayini yapıyormuşuz gibi meşe ağacının etrafında dolaştırdı. "Benimle evlenmek için, seni aptal kadın. Belli değil miydi?"

Çocuklar yemek yerken kendimi William adında bir çocuğu izlerken buluyorum. William'ı tanıyorum elbette. Sınıfta sadece on iki kişi var ve çocuklar dört yıldır birlikteler. William'ın ev hayatı yalnız olmalı. Katı, yaşlı bir baba, çekingen, dindar Hristiyan bir anne, ikisinin de William'a ayıracak pek vakti yok gibi görünüyor, okuldaki diğer ebeveynlerin de yok. William diğer çocukların evlerine hiç davet edilmiyor ve bildiğim kadarıyla hiçbiri de onu evinde ziyaret etmedi.

William'ı diğerlerinden ayıran her şeyden çok kıyafetleri. Şık beyaz gömleği, kadife şortu ve Fair Isle kazağıyla savaş zamanı çocuklarına benziyor; fotoğraflarda gördüğümüz, bavullarının üzerinde kayıtsızca oturup peluş bir oyuncağa sarılan tahliye edilenlerden biri. William keçeden bir fötr şapka takıyor ve onunla oynamadan duramıyor. Bir eline alıp parmağında döndürüyor, havaya atıp yakalıyor ve tekrar başına takıyor. Şapka bir tür ifade, belki de öne çıkma çabası, ancak diğer çocuklar bunu fark etmiyor gibi görünüyor. William' oldukça üzücü bir şey var.

Nihayet, çaylar toplandıktan sonra sıra hedef atıcılığına geldi. Tüm çocuklar, hatta silahla ateş etme fikrinden sıkılacağını düşündüğüm kızlar bile bu konuda heyecanlıydı. Onları elle boyanmış iki hedefin önüne diziyoruz: kırmızı, beyaz ve mavi halkalar ve ortasında küçük siyah bir hedef gözü.

David havalı tüfeği nasıl tutacağını gösteriyor, koltuk altına sıkıştırıyor, böylece silahın ağırlığı göğsüne biniyor. "Çok ağır," diyor. "Nişangâhlara bakmaya başlamadan önce alışmanız gerekiyor. Acele etme, aceleye gerek yok. Herkesin bir sırası olacak."

Onlara silah güvenliği ve atış yapılmadan önce uyulması gereken kurallar hakkında konuşurken serttir.

"Yolunuz açık mı? Yolda kimsenin olmadığından emin olmak için sağınıza solunuza ve arkanıza bakın. Ateş etmeden önce daima 'temiz' kelimesini bekleyin. Anladınız mı?" Çocuklar donmuş bir halde ona bakıyorlar. Evet, diyorlar, başlarını sallayarak. Risklerin ana hatlarıyla anlatılması onların heyecanını besliyor.

David her atıcının yanında duruyor ve herhangi bir aptallığı başlamadan önce damgalıyor. Jimmy ve Frank ise yeniden doldurucu olarak her silahı ateşlenir ateşlenmez alıp bir sonraki saçmayı yerleştiriyor. Erkekler silahları kendileri tutabiliyor ve çoğu hedefi vuruyor ya da hedefe yaklaşıyor; kızlarda ise Frank ve Jimmy silahı yerinde tutuyor, onlar nişangahlara alışırken parmaklar tetikte, David'in keskin "Temiz!" sesi bir adrenalin iğnesi gibi.

William sırası geldiğinde atmosfer değişiyor. William, çok geç fark ediyorum, dikkat çekmeye çalışıyor. David'in yanında duruyor, olduğu yerde kıpırdanıp sallanıyor ve arkasındaki çocuklara sırtlamak için dönüyor.

"dur," diye tersliyor David. "Yoksa hedefi göremezsin."

Olmadan önce hissediyorum. Çocuğun içinde bastırılmış bir şey, kaynayan bir hüsrân. Atışını hazırlıyor, David "Temiz!" diye bağıyor ve William bir kâbus gibi yarım daire çizerek silahını diğer çocuklara doğrultuyor, o bağıırken şok içinde donup kalıyorlar: "Alın bakalım, enayiler!"

David elindeki tüfeği öyle bir vurur ki, tüfek William'ın sandaletli ayağına çarpar ve o da acı içinde inler.

David, "Aklından ne geçiyordu, seni küçük aptal?" diye bağıyor ve William gözyaşlarına boğulur. O anda bile ağlamasında bir tuhaflık var. Şok olmuş, utanmış, ayak parmağı muhtemelen morarmış ve muhtemelen kırılmış, ama ağlama şekli, gözyaşı dökmeden, kulakları patlatırcasına feryat etmesi, yapmacık geliyor. Jimmy ve Frank arasında geçen şaşkın bakışları yakalıyorum.

"Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?" William'ın ayağını incelemek için çömeldiğimi .

Ayak başparmağı parlak kırmızı, tırnağı şimdiden renk değiştirmeye başladı - kısa süre içinde bordodan siyaha dönüşecek.

William, "Bu sadece bir şakaydı, komik olması gerekiyordu," der ama David onu tersler.

"Parmağın tetiğin üzerindeydi. Birini öldürebilirdin. Cinayetin komik bir tarafı yok."

William yüzünü göğsüme gömüyor ve çiftlik evine doğru yürürken kolumu ona dolamak için kendimi zorluyorum.

William'ın annesi Alison, diğer ebeveynlerle birlikte bahçede beklemektedir. Onu görür görmez William kulakları sağır eden bir feryatla ayağa kalkar, topallaması abartılıdır.

"Kes şunu!" Alison ona dedi. Sonra da bana: "William'ın ayağının nesi var?"

"Ayak parmağı çürümüş-" diye söze başladım ama David önüme çıktı. Arkamdan bu kadar yakından takip ettiğini fark etmemiştim.

"Açıklayacağım, Beth. Olanların ciddiyetini anlatmak istiyorum. Oğlunuz bu öğleden sonra inanılmaz derecede aptalca ve tehlikeli bir şey yaptı, birini öldürebilirdi. Çocuklar havalı tüfeklerle hedef atışı yapıyorlardı, sıkı bir gözetim altında olduklarını da eklemeliyim, güvenlik talimatlarımızda çok titizdik ama William bir şekilde silahını diğer çocuklara doğrultmanın komik olacağını düşündü. Silahı elinden aldım ve ayak parmağı bu şekilde zedelendi. Tek söyleyebileceğim, yaralanma bu kadar küçük için çok şanslıyız. Çok daha kötü olabilirdi."

"William, kapa çeneni!" Alison tersleyerek oğlunun yaygarasını bir anda susturur. "Çocukların partide *silahlarla* oynadığını mı anlamalıyım?"

"Havalı tüfekler, Alison," diyorum. "Hedef atıcılığı. Davetiyede yazıyordu."

"Ne tür bir insan dokuz yaşındaki bir sınıfı silahlarla oynamaya davet eder?"

Diğer annelerin dikkatle görüyorum, hangi kampa ait olmaları gerektiğinden emin değiller. Hepsi atış etkinliğinden haberdardı.

"Kendinize asıl sormanız gereken şey," diyor David, "bir çocuğun, güvenlikle ilgili tekrarlanan talimatlara rağmen, silahını sınıf arkadaşlarına doğrulttuğu? Ateş etmeye niyetli olsun ya da olmasın, bunu öğrenmek için beklemedim."

Alison ve William'ın birbirlerinden ne kadar uzakta durduklarını, Alison'ın ona bir kez bile bakmadığını ya da onu teselli etmeye çalışmadığını, William'ın Alison'ı izlerken nasıl da sinmiş olduğunu fark ediyorum. Onun uysal ve çekingen olduğunu sanıyordum ama bu kadın çelik gibi ve soğuk, bastırılmış bir öfke.

"Gelmesine asla izin vermemeliydim. Yeterince özen göstermiyorsun. Herkes ailenin nasıl olduğunu biliyor."

"Anlat," diyor David. "Neye benziyoruz?"

"Pervasız." Alison kelimeyi tükürür, kötü bir peri partiyi mahvetmeye gelmiştir. "Er ya da geç kötü bir şey olacak ve olduğunda da bu senin hatan olacak."

Duruşma

Avukatımız Robert Miles bize mahkemeye çıkacak tanıkların tam bir listesini verdi ancak Alison Jacobs'ı kürsüde görmek yine de şok edici. Gevşek saçları, solgun teni ve tercih ettiği şekilsiz, albenisiz kostümüyle daha ürkek ve itici görünemezdi. Altında buzdan bir kalp yatıyor.

"Bayan Jacobs," diye söze başladı Kraliyet savcısı Donald Glossop, "tanık olarak ortaya çıkmakta geciktiniz. Sizi bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Bu konuda ikilemde kalmıştım. Ancak köydeki çeşitli insanlarla konuştuktan sonra, Blakely Çiftliği'nde yaşayan karakterlere ışık tutacak önemli bilgilere sahip olduğumu fark ettim. Bu da jüriye yardımcı olabilirdi."

Alison'ın anlattıkları fazlasıyla süslü, öyle ki bir noktada ağlamaya başlıyorum ve duruşma salonunda yanımda bulunan kız kardeşim elimi tutuyor. Alison mahkemeye oğlu William ve sınıfının geri kalanının okul tatilinde çiftliğe davet edildiğini söylüyor. Johnson ailesinin nasıl bir aile olduğunu bildikleri için tüm ebeveynlerin temkinli davrandığını söylüyor. "Bobby ve onun yetiştirilme tarzı hakkında endişelenirdik."

"Neden böyle oldu?"

"Johnson'lar normal davranış kurallarına göre yaşamazlar. Biraz vahşiler. Size bir örnek vereyim: Bobby beş yaşındayken yeni doğmuş bir buzağının başından tabancayla vurulduğunu gördü. Ne vahşet. Küçük bir çocuğun bunu görmesi oldukça gereksizdi. Ertesi gün gelip sınıfına anlatmış. Bazıları haftalarca kabus gördü."

Mahkeme salonundan bir tiksinti dalgası geçer.

"Johnson'ların yeterince özen göstermediğini hepimiz biliyorduk. Sonia Johnson süt sağarken başını ineğin arkasına doğru yaklaştırdığı için öldürüldü. Elbette daha iyi bilmesi gerekirdi?"

"Hepsi bu kadar mı Bayan Jacobs?" Bay Glossop soruyor ve sesindeki küçümsemenin bir notasını bile duyabiliyorum.

Güzel. Umarım bu mahkemedeki herkes Alison'ın ne olduğunu görür: sinsi, baş belası, dedikoducu. Yeni etlerle beslenen bir avcı.

"Çocuklarımızın çiftliğe davet edildiği öğleden sonra tam bir fiyaskoydu," diyor. "Açıkçası, oğlum oradan canlı çıktığı için şanslıydı."

Son nefret kurşununu atmadan önce rıhtıma nasıl baktığını görüyorum. "Daha sonra, çocuklarımızın bir daha Blakely Çiftliği'ne gitmesine asla izin vermeyeceğimizi söyledik. Orada er ya da geç bir ölüm olacak, dedik. Ne yazık ki, bu hepimizin beklediğinden daha erken oldu."

1968

Düğünler doğası gereği neşelidir: sevgi ve halka açık kutlaması, özenle hazırlanmış şenlik, müzik, dans, şımartıcı yemek ve coşkulu içki. Bugün Blakely Çiftliği'nde bu sevinç daha da artmış durumda ve bu sadece Jimmy Nina'nın sonunda evlendiğini görmenin verdiği ortak mutluluktan kaynaklanmıyor. Ailemiz çok fazla fırtına gördü ve bugün, tüm kırgınlıklar ve anlaşmazlıklar bir kenara bırakıldı, köy kaderimizdeki bu değişime tanıklık etmek için dışarı çıktı.

Nina ve Jimmy, sadece Frank ve benim katılacağımız hızlı bir nikah töreni ve ardından çiftlikte uygun bir tören yapmayı tercih ettiler. Tören, herhangi bir kilise kadar iyi görüne kadar temizlediğimiz, cilaladığımız ve boyadığımız bir ahırda yapılacak. Köydeki çeşitli evlerden ödünç alınan sandalyeler sıra sıra dizildi, ev yapımı ve uyumsuz ve bunun için daha iyi, tüm bir topluluk tarafından yapılan bir düğün. Kilisedeki hanımlar bir metre boyundaki çiçeklerle kendilerini aştılar ve Nina ile babasının yürümesi için bir rulo kırmızı halımız bile var.

Köşedeki hoparlörlerden "You Can't Hurry Love" çalarken ahıra girdiklerinde tüm yüzler dönüyor. Nina'ya sonsuza kadar bakabilirim, soluk altın rengi elbisesi içinde o kadar ince ve güzel ki beş yıl önce ilk tanıştığımız kızıdan neredeyse hiç değişmemiş.

Jimmy ve Nina yeminlerini ettiklerinde, Frank elime uzandı. Bu düğün onun için daha önemli.

Törenden sonra biz ailelere eğlenmekten başka yapacak bir şey kalmıyor, köyden gelen dostlarımız her şeyi halletmişler. Sehpa masaları yiyeceklerle kaplı, hem de çok fazla, her aileden bir hediye. Taç giyme töreni tavuğu, soğuk dana eti ve jambon, büyük kaseler dolusu lahana salatası ve patates salatası ve dışarıda şişlerde kızartılan iki domuz. Elma şarabı ve bira, şarap, cin, brendi, viski, içebileceğimizden çok daha fazla içki sunan bir bar var, neredeyse hepsi bağışlanmış.

İlk bir saat boyunca konuklarla konuşmakla meşgulüm, aynı muhabbet, tekrar tekrar. Gelin ne kadar güzel, damat ne kadar şanslı, acele , değil mi? Otomatik pilotta cevap verebiliyorum, ki bu da iyi bir şey, çünkü

her şeyin altında, yaygın bir düşünce var. *Gabriel'le ne zaman konuşma şansım olacak?*

Gabriel ve Leo'yu davet etme kararı son dakikada alındı. Jimmy hiçbir zaman Gabriel'den hoşlanmadığını saklamaya çalışmadı, birçok köylü buna edebilir. Frank onların düğüne gelmesinin garip olabileceğini söyledi, ben de kendimce nedenlerle kabul ettim. Sonra Leo yaz tatilinde çiftliğe geldi ve Nina ile arkadaşlık kurdu. Birlikte ahırı badanaladılar, radyo bangır bangır çalıyordu, Nina ona bir zamanlar Bobby'ye öğrettiği gibi dans figürleri öğretiyordu. Leo da tıpkı oğlum gibi aşık olmuştu-Nina'nın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardır.

"Düğününde ne giyeyim?" Leo bir gün durup dururken sordu.

Bir süre durakladıktan sonra Nina, "Eğlenceli bir şey. şaşırt" dedi ve özür dilercesine omuz silkti.

Yalnız kaldığım ilk anda beni selamlamaya geliyorlar; Gabriel de beni izliyor olmalı. Bu çadırda iki yüz kişi var ve Gabriel'e doğru bir kez bile dönmedim ama onu nerede bulacağımı hep biliyordum.

Leo, Nina'nın sözünü dinlemiş, saçaklı bir kovboy gömleği ve annesi tarafından Amerika'dan gönderilmiş bir Stetson giymiştir.

"Nina seni gördü mü?" Ona sarıldım. "En İyi Giyinen Erkek ödülünü alacaksın, rakibin yok ve buna yeni takım elbiseli damat da dahil."

"Ödül var mı?"

"Eğer yoksa, ."

"Elbiseni beğendim," diyor Gabriel ve ben de dönüp ona bakıyorum.

Bu bir hata. Çünkü bu bakışı, bu bakışı biliyorum, daha öncesinden hatırlıyorum, yüzlerimizde hissettiğimiz her şeyi göstermekte özgür olduğumuz günlerden.

"Arkadaşım Helen benim için yaptı," diyorum, yanaklarımı boyayan renk telaşıyla.

Muhteşem bir elbise, şimdiye kadar giydiğim en cesur şey: kolsuz, A kesim, dizin hemen altında biten bir elbise. Beyaz ve üzerinde parlak pembe-sarı çiçekler var. Bu gece kendimi hiç de çiftçi karısı gibi hissetmiyorum.

Gabriel'i koyu renk bir takım elbise içinde sinekkaydı tıraş olmuş görünce irkildim. Gençken bile, takım elbise içinde nasıl görüldüğünü severdim. Belki de çok sık takım elbise giydiği için, içinde bir kot pantolon kadar rahat görünüyor ya da Gabriel'in takım elbiseleri, ince yünleri ve zarif, dar kalıplarıyla, açıkça el yapımı olduğu için.

Kendimi arkamı dönmeye zorluyorum ve Frank'in bir metre kadar ötede durmuş beni izlediğini görüyorum. Elinde iki kadeh şarap tutuyordu.

"Onlara merhaba diyebilirdin," diyorum, yanına gidip ondan bir bardak alıyorum.

Frank ifadesiz bir şekilde bana baktı ve sadece "Konuşmalar başlamak üzere, hazır mısın?" dedi.

Frank'in sağdıcının konuşmasının çoğunu zaten duymuştum ama onu bütün bir köyün önünde ayağa kalkarken görmek bambaşka bir şey. Bu insanlar onun arkadaşları, geniş ailesi, onları tüm hayatı boyunca tanıyor. Frank tüm doğru noktalara parmak basıyor; çocukluğundan komik hikayeler, zorlu gençlik yılları, zarif bir sarışının Jimmy'yi traktörüyle durdurmasıyla yaşadığı ani dönüşüm. Bir gecede sakalını kesmiş ve tıraş losyonu için para istemiştir.

"Bu beş yıl önceydi ve o zamandan beri, hepinizin bildiği gibi, bu aile zor zamanlar geçirdi. Nina yolun her adımında Jimmy ile birlikte yürüdü. O onun kayası, ruh eşi. Onsuz o da biz de kaybolurduk."

Jimmy ve Nina ilk dansları için "Can't Help Falling in Love "ı seçtiler. Nina Elvis çalmamalarını isteyip istemediğimizi sordu, ama Frank ve ben de aynı şeyi hissettik: Bobby de bunu isterdi. Şarkının ilk ölçülerini yalnız dans ettiler, sonra Nina bir kolunu bana ve Frank'e doğru uzattı, bir parmağıyla işaret etti. Frank beni kollarına aldı ve yavaş bir daire çizdik, iki kardeş ve eşleri dans pistinde, köy halkı da onları izliyordu.

"Ağlıyorsun," diyor Frank.

"Şarkı. Sen. Ben. O."

Kastettiğim kişi Bobby. Ama Frank bunu böyle algılamıyor, aklı başka yerde. "Sanırım onun burada olması bir hataydı."

Bir an için ne demek istediğini anlamadım. Sonra anladım. "Gabriel'den bahsetmiyordum."

"Beth-" diyor Frank, sonra kendini durduruyor. "Bunu şimdi yapmayalım. Bugün onların günü. Bunu mahvetmeyeceğim."

Onun yerine şarkının geri kalanında yüzümü Frank'in göğsüne gömüyorum. Diğer herkese eskiden olduğumuz gibi görünüyormuş olmalıyız, birbirlerine sadık, bir zamanlar her şeye sahip olan ve aptalca, yıkıcı bir şekilde kaybeden ama yine de birbirlerine tutunmayı başaran bir çift.

Dans pisti diğerk çiftlerle dolup taşıyor ve sonraki bir saat Frank ve ben rağbet görüyoruz. Helen'in kocası Martin'le; David'in en iyi arkadaşı Brian'la; Jimmy'yle; ilkokula başladıkları küçüklüklerinden beri tanıdığım bir dizi köy erkeğıyle dans ediyorum. Hayatım boyunca tanıdığım insanlarla. Beatles, Byrds, Supremes ile dans ediyoruz. Frankie Valli "Can't Take My Eyes Off You" şarkısını söylemeye başladığında Nina ve Jimmy birlikte dans ediyor ve kalabalık onların etrafında spontane bir çember oluşturuyor. Nina trenini bir kolunun üzerine alarak dans ediyor, kalçaları ritme mükemmel bir şekilde ayak uyduruyor, Jimmy ona şarkının sözlerini taklit ederken omuzlarını ileri geri sallıyor. Nina'ya bakınca, onun her zaman bir sanatçı olduğunu, insanların ne istediğini ve bunu onlara nasıl vereceğini bildiğini, bu yüzden işinde bu kadar iyi olduğunu düşünüyorum. Daha iyi bir gelin olamazdı.

Nina ve ben ondan sonra Leo ile dans ettik. Ona nasıl döneceğini öğretiyoruz ve o da bir tirbuşon gibi bir aşağı bir yukarı dönüyor, yanakları kızarıyor, gözleri parlıyor. Bir ya da iki saniyeliğine, dans etmeyi seven oğlum Bobby ile, özellikle de Nina ile birlikte olmak gibi. Oraya gitmeme izin veremem. Şimdi on iki yaşında olacaktı, tamamen farklı bir teklif. Artık dans etmeyi sevip sevmeyeceğini kim bilebilir?

Marquee'in karşısında Gabriel beni izliyor. Nerede olduğunu biliyordum elbette, ama bu kez bakışlarını yakaladığımda gözlerimiz birbirini bir süre daha izliyor. Neredeyse belli belirsiz başını eğiyor ve çadırdan dışarı çıkıyor. Kalbim göğsümde acıyla çarpmaya başlıyor. Frank'e bakıyorum ve onun bir köşede Helen ve Martin'le konuştuğunu görüyorum; bir anım var ama hepsi bu kadar.

Gabriel dışarıda beni bekliyor.

"Burada konuşamayız," diyorum ve o da beni tarlanın karaağaçlara kadar takip ediyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyor Gabriel.

Ama bir iki dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece gölgelerin içinde birbirimizi izledik.

"Yıllar önce Louisa ve benim hakkımda yanılmıştın." "Bunu yapmayalım. Hepsi çok uzun zaman önceydi."

"Gerçeğı bilmeni istiyorum. Sen ve ben birlikteyken Louisa ile yatmadım. Odamda kaldı, bu doğru ve kendimi suçlu hissettim çünkü seni inciteceğini biliyordum. Ama hiçbir şey olmadı."

"Gabriel." Sesim bir feryat, çok yüksek, biraz da delice. İçtiğim alkol damarlarımda hızla dolaşıyor. Şaraptan, elma şarabından, ondan, gerçeğin korkunç olasılığından sarhoşum. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Nedenini biliyor olmalısın. Bana bildiğini söyle. Sen de hissettiğini söyle."

Ona bakamam, bakmak ölümcül olur. Onun yerine yere bakıyorum. "Louisa'ya benim hakkımda şüphelerin olduğunu söylemişsin. Bunu inkâr edemezsin."

"Sen değil, Oxford. Tam zamanlı bir yazar olmak için okulu bırakmayı düşünüyordum. Louisa beni vazgeçirdi."

"Bunun için artık çok geç," diyorum umutsuzca.

"Öyle mi?" Sesi yumuşak, ona bakmam için beni baştan çıkarıyor.

"Neden bana gerçeği söylemedin? Bana sadakatsizlik düşündüğümü biliyordun."

"Çok kızgındım, Beth. Annemin sana söylediklerine inandın. İnsanları kullandığımı ve daha sonra onları bir kenara attığımı söyledin. Bu beni çok incitti."

"Özür dilerim."

"Hayır, üzgün olması gereken benim. Tam bir aptaldım. Geri dönmen için sana yalvaramayacak kadar gururluydum."

"Eğer öyle olmasaydı annen neden bana Louisa ile birlikte olduğunu söylesin ki?" "Hüsnükuruntu mu?"

"Ya da daha kötüsü."

Gabriel'in annesinin birlikte olmamızı engellemenin bir yolunu bulacağını her zaman biliyordum, bunu önce ben sabote etmemiş olsaydım bile.

"Ne kadar aptal ve inatçıymışız. Ne büyük kayıp," diyorum ve bu kez Gabriel'in ses tonunda bir hata yok: "Öyle mi?"

Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor. Tehlikeli, samimi, sarhoş edici hissettiren bir bakış. Tüm direncim kırılıyor.

Her şeyden çok istediğim şey uzanıp ona dokunmak. Avucumu yanağına koymak istiyorum. Ya da kalbinin benimki çılgınca atıp atmadığını görmek.

Bunun gibi çok fazla eşik oldu, kaçırılan şanslar, alınmayan dönüşler ve her zaman aramızda yanan soru, ben ve Gabriel, Gabriel ve ben, sahip olabileceğimiz hayat.

"Ne ?" Gabriel sorar.

Çadırdan yayılan müzik gürültülü ama yine de bu ani sessizlikte sadece bizi duyuyorum. Nefes alış verişimizi. Kafamın içinde çarpan kan, benim nabzım mı onunki mi?

"Bu," diyorum, onu öpmek için parmak ucunda duruyorum.

Sonunda.

Ağzım onunkine karşı.

Her şeyi aynı anda hissettiren bir öpücük. Bağlanmamış. Hassas. Çok fazla, çok fazla, hiçbir şey yeterli değil. Dudaklara takılan dişler, saçlara takılan eller, ayrı geçirdiğimiz her yılın her saniyesi bu öpücükte.

Kayıt değişiyor ve parti devam ediyor ve sanki buradaki tek iki kişi bizmişiz, dünyadaki tek iki kişi bizmişiz gibi hissediyoruz.

Önce

Meşe ağacının Haziran başında öldüğü açıklandı, önce David, sonra Frank, daha sonra da onu bizim için sökebilecek bir ağaç cerrahı arkadaş tarafından, ancak bu büyük bir iş ve yazın ilerleyen zamanlarında müsait olana kadar beklemek zorunda kalacak.

"Onu ," diyor Bobby. "Sonsuza dek kalmalı."

Meşeyi kaybetme düşüncesi onu çok üzüyor, hepimiz üzüyoruz, orası her zaman çiftliğin en büyüğü noktası olmuştur.

David şöyle der: "Ama Bobby, onu bırakmak çok tehlikeli. Dallarından biri fırtınada devrilirse seni öldürebilir."

"Fırtınada yanına bile yaklaşmam dede."

David yüzünü Bobby'ninkine yaklaştırmak için eğildi. "Belki de ağaç devrilmek . Yaşlı, hasta ve bitkin. Bize ve bizden önceki pek çok insana hayatının en güzel yıllarını verdi."

Bobby ona başını sallar. "büyükbaba," der.

Ağaç kesimi Cumartesi günü için planlandı, erkekler bu işi kendileri halledecekler.

Cumartesi günü geldiğinde Bobby çok heyecanlıdır. David, Frank ve Jimmy planlar yapıp ağaç cerrahının bıraktığı talimatları okurken o da mutfakta kayarak sorular sorar.

"Aşağı indiğinde gürültülü olacak mı?"

"Çok," diyor David. "Gök gürültüsü gibi bir çatırtı çıkaracak."

"Vay canına. Yeryüzünde büyük bir yarık açacağını düşünüyor musun?"

"Sanırım öyle," diyor Frank, talimatlardan başını kaldırıp oğluna gülümseyerek.

"Ama Bobby," diyorum, "bence gidip izlememelisin. Çünkü ben orada olmayacağım ve adamlar da sana göz kulak olamayacak kadar meşgul olacaklar."

Bobby'ye çalışıyorum ama beni itiyor. "Neden bu kadar kötüsün?"

David ve oğulları arasında geçen bakışı görüyorum: yorgunluk, sabırsızlık. Güvenlik konusundaki endişelerim onları rahatsız ediyor.

"Her şey girecek," diyor David sert bir sesle.

"Frank? Bu sabah Helen'le buluşacağımı unuttun mu?" "Tanrı aşkına, birimiz ona göz kulak olur."

"Belki de Helen'i iptal etmeliyim," diyorum.

"Saçmalama," diyor Frank. Odayı geçiyor ve beni kollarının arasına alıyor.

" ne kadar da endişeli bir insana dönüşüyorsun."

"Onu gözünün önünden ayırmayacağına söz verir misin? Nasıl kaçtığını biliyorsun."

"Evet, kadın. Git ve arkadaşınla eğlen. Bu asil ormancıları işleriyle baş başa bırak."

Bobby sevinç çığlıkları atıyor.

Daha sonra çiftliğe döndüğümde, yan yatmış olarak görmeyi beklediğim zavallı yaşlı meşemizi ziyaret etmek için tarlaya gidiyorum. Ağacın hala ayakta olduğunu görünce şaşırdım. Düşündüklerinden çok daha zor bir iş olmalı. Taç kısmı çoktan devrilmiş ve onu, hayatımın, hepimizin büyük bir parçası olan bu güzel ağacı, şimdi kesilmiş kütüklerle dolu kocaman bir gövde olarak görmek beni üzüyor. Bobby'nin bu kadar üzülmesine şaşmamalı.

David, Frank ve Jimmy'nin yaptıkları işi incelemek için ağaçtan uzaklaşmalarını izliyorum. Bobby'yi hiçbir yerde göremiyorum; beklemekten sıkılmış ve koyunlarını görmeye gitmiş olmalı. Onu bulmaya gitmeyi düşünüyorum, sonra zaman olmadığını fark ediyorum.

David'in tahmin ettiği gibi büyük bir çatlama oldu ve gövde devrilmeye başladı, bana öyle geliyor ki neredeyse ağır çekimde.

Ve şimdi Bobby'yi görüyorum, tam yolunun önünde koşuyor, önce sevinçle, sonra korkuyla çığlık atıyor. Uzun, uzun, ıstırap dolu bir çığlık, onun, benim, vahşi bir kadın gibi ona doğru koşan benim, film hızlanırken, meşe yere çarpıp her şeyi siyaha çevirmeden önce kırmızı şort, soluk bacaklar, koyu renk saçlar sadece bir parıltı.

Frank, David ve Jimmy koşmaya başlar. Bobby'nin çığlığını duymuşlar, feryat eden iblisin kendini çocuğuna doğru fırlattığını görmüşlerdir ama Bobby'den hiçbir iz yoktur. Gövde o kadar büyüktür ki onu bütünüyle yutmuştur.

Frank'in bana baktığı zamanki yüzünü, yüzündeki dehşeti asla unutmayacağım. Benden korkuyor. Ama ben Frank'e bakmıyorum. Ya da David'e. Ya da Jimmy'ye. Gözlerim yan yatmış kocaman bir memeli gibi katledilmiş ağaçta.

"Ben buradayım Bobby, ben buradayım." Tekrar tekrar bağıriyorum. On kere. Yirmi kez. Düşünebildiğim tek şey bu, eğer beni duyabiliyorsa ve lütfen Tanrım, bu doğru olsun, burada olduğumu bilmeye ihtiyacı var.

Frank, "Alın şunu üstünden" diye kükrüyor ve babası onu durdurmadan önce umutsuzca çıplak elleriyle kaldırmaya çalışıyor.

"Çekme halatlarını getireyim, evlat," dedi. "Ambulans çağır."

"Özür dilerim, özür dilerim." Frank'in ayrıntılı özrünü duyuyorum ama onunla bağlantı kuramıyorum, umudumu korumaya çalışırken zihnim uydurma bilim ve tıbbi zıvırla çalkalanıyor. İnsanlar en tuhaf şeylerden sağ kurtulurlar, bunu söylerler. Onu duyamıyoruz ama bunun nedeni bilincini kaybetmiş olması, bu iyi bir şey. Belki bazı uzuvları kırılmıştır, bununla başa çıkabiliriz.

"Ona traktörde kalmasını söyledik," diyor Frank. "Söz verdi."

"Dokuz yaşındaydı."

Öyleydi. *Öyleydi* dedim.

Çığlık atmaya başlıyorum ve Frank bana doğru geliyor ama onu durdurmak için iki elimi birden kaldırıyorum. "Dokunma bana. Lütfen."

Sadece söylüyorum, nedenini bile bilmiyorum. Belki de kucağa alınmaya için, çok gerginim. Belki de şimdi bile, sonucu bilmeden önce, bu gereksiz kaza için kocamı suçluyorum.

Bobby'ye göz kulak olacağına söz vermişti. Onu güvende tutacağına söz verdi.

David traktörü ileri sürüp devasa yükünü çekerken, ölü ağaç acı içinde santim santim yükselirken birbirimizden ayrıyız.

Ağaç bir karış havadayken, kırmızı pamuğun ilk parıltısını görüyorum ve benden gelen seste insan yok, ruh feryadı, kadim, gırtlaktan gelen çığlık.

Kapıdan bir ambulans girdi ve iki sağlık görevlisi sedyeyle tarlaya doğru koşuyor ama ona önce ben ulaştım. Oğlum, benim güzel oğlum, kafatası parçalanmış, uzuvları kırılmış ve kanlar içinde, ama hala o. Hâlâ benim. Olabildiğince yakınına uzandım. Haklıydı, ağaç toprakta büyük bir yarık açmıştı.

Ben buradayım. Şimdi sessizce söylüyorum. Çok geç kalmış bir söz ama umarım sözlerim ona ulaşmanın bir yolunu bulur.

Bobby, buradayım.

Üçüncü Bölüm

Jimmy

Duruşma

Babam kürsüye çıktığında annem, kız kardeşim ve ben halk salonunun ön sıralarındaydık. Kendimi asla affetmeyeceğim pek çok şey var ve işte en kötülerinden biri de davanın ailem üzerindeki etkisi. Vurulma olayından bu yana babamı birkaç kez gördüm ama bugün ne kadar yaşlandığını görünce şok oldum. Eleanor da bunu görüyor, çünkü nefesi kesiliyor ve elimi tutuyor. Saçları bir süredir seyrelemiş ama kuşbakışı görüşümüzden, özenle süpürdüğü seyrek tellerin neredeyse çıplak bir nasıl gizlediğini görüyorum. Yüzü derin çizgilerle kaplı, boynu hiçbirimiz fark etmeden kırış kırış olmuş ve elleri titriyor. Babam mahkemeye çıkarken, eskiden düğünlerde giydiği ve şimdi cenazelerde çıkardığı en iyi takım elbisesini giyiyor. Hiçbirimizin hazırlıklı olmadığı bir keder heyelanı.

Konuşmaya başladığında -adını, adresini, mesleğini ve davalıyla ilişkisini teyit ettiğinde- babamın gerginliği kaybolur gibi oluyor. Bu onun sakin, kendinden emin öğretmen sesi, otuz yılını öğrencilerinin dikkatini çekerek geçirmiş bir adam. Bize karakter tanığı olarak profesyonel seçmemiz tavsiye edilmişti; bir doktor, bir avukat, bir öğretmen, toplumda saygınlığı olan biri. Babamdan daha iyi referanslara sahip kimse yoktu. Mahkemede ifade verirken, benim gibi gerçeklerin tamamına sahip olmadığını bildiğim için kendimi suçlu hissediyor muyum? Evet, kendimi hasta hissediyorum. Eğer öğrenirse, beni asla affetmeme ihtimali var. Ama başka ne yapabilirim ki? Üçümüz bu yalana bağlıyız ve kimseye, babama bile gerçeği söyleme riskini göze alamayacak kadar çok şey tehlikede.

Avukatımızla olan sınav yeterince kolay geçti. Babamı zor durumda bırakacak zor sorular yok, davalı için parlak bir referans sağlaması için bolca fırsat var. Yanımda annem rahatlamaya başladı. Hatta bir ara bana dönüp gülümsemeyi bile başardı.

Ancak çok geçmeden, Kraliyet savcısı Donald Glossop sırasını .

Sesi başlangıçta nazik ama altında yatanlardan korkmak için kedi-fare taktiklerini yeterince gördüm.

"Johnson ailesini ne zamandır tanıyorsunuz Bay Kennedy?" diye sorar.

"Onları uzun yıllardır tanıyorum. Frank ve Jimmy'nin babası David Johnson başlangıçta bir arkadaştan ziyade bir tanıdıktı diyebilirim. Hemston büyük bir köy değil ve hepimiz birbirimizi farklı derecelerde tanıyorduk. Kızım aileye katıldıktan sonra Johnson'ları çok daha yakından tanımaya başladım." "Peki bu süre zarfında iki kardeş arasında çok fazla sürtüşme gördünüz mü? Aklınıza bir olay geliyor mu, belki de kontrolden çıkmış bir tartışma, patlayıcı bir kavga ya da herhangi bir çatışma?"

"Kesinlikle hayır."

Babam niyetle öne doğru eğilirken annemin yarım gülümsemesini yakalıyorum. Babamın ne söyleyeceğini çok iyi biliyor; ikisi birlikte babamın tanıklık ifadesini defalarca prova etmiş olmalılar.

"Kardeşler şimdiye kadar gördüğüm tüm kardeşlerden daha yakındı. Birbirlerine göz kulak olurlardı. Frank sadık bir ağabeydi. Jimmy için sürekli endişelenir ve her zaman onu doğru yolda tutmaya çalışırdı. İyi bir adamdı, nazik bir adamdı, sadece Jimmy için değil köydeki herkes için elinden gelenin fazlasını yapardı. Jimmy de aynıydı. Tatlı bir çocuk, zaman zaman sorunlu ama kocaman bir kalbi vardı."

"Ama daha sonra çatışmadan haberdar oldunuz?"

Babam tereddüt ediyor. Onun için gerçeği söylememek imkânsız.

"Trajediye giden günlerde çiftlik evinde işler gerginleşti" - ilk kez tökezliyor - "trajedi. Jimmy'nin çok dengesizleştiği söylendi. Çok içiyordu ve sanırım bu onun muhakeme yeteneğini gölgeliyordu. Kardeşler bazı meselelerin nasıl ele alınması gerektiği konusunda anlaşmazlığa düştüler."

Bu dayanılmaz bir şey, babam yeterince konuşmak ama çok da konuşmamak gibi tehlikeli bir görevin üstesinden gelmeye çalışırken kendini düğümlere boğuyor.

"Kızınızın Gabriel Wolfe ile olan ilişkisinden mi bahsediyorsunuz?"

"Kızımın özel hayatı hakkında yorum yapmak için burada değilim. Burada bulunmamın tek amacı davalı için karakter kanıtı sağlamaktır. Umarım bunu yapmışımdır."

"Bunu anlıyorum Bay Kennedy. Yine de, Bay Wolfe'u ne kadar zamandır tanıdığınızı sormamın jürinin yararına olacağına inanıyorum."

Babam yine tereddüt etti. "Onu genç bir adam olarak tanırdım, kısa bir süre." "Kızınızla ilişkisi ilk başladığında mı?" "Evet."

"İlk aşk ilişkiniz ne kadar sürdü Bay Kennedy?"

"Uzun sürmez. Bir yaz ve belki ondan sonra bir ay kadar."

"Ve bu ilişki bittikten kısa bir süre sonra Frank Johnson ile bir ilişkiye mi başladı?"

"Evet."

"Genç yaşta evlendiler, değil mi?"

"Evet, evlendiler."

Hissediyorum, odada yeni bir uyanıklık var. Hepimiz -yargıç, jüri, basın kürsüsündeki gazeteciler, galerideki yerlerini garantilemek için her gün sıraya giren halk üyeleri- Donald Glossop'un ses tonundaki değişen nüanslara uyum sağlamış durumdayız. Tınısındaki bir yumuşama empatiye işaret etmez, çoğu zaman tam tersidir.

"Kızınız Beth'in bu ilk, en tutkulu aşk ilişkisinden sonra tam olarak iyileşmediği düşünülebilir."

Babam hiçbir şey söylemiyor. Elleri görünmüyor ama onları birbirine kenetleyeceğini biliyorum -İşte kilise, işte çan kulesi, kapıyı aç ve tüm insanları gör. Bobby'yle birlikte bu tekerlemeyi kaç kez söyledi? Yüz mü? Beş yüz mü?

Savcının sesi güçleniyor. "Frank Johnson'ın evliliğinin başından beri Gabriel Wolfe'a karşı şiddetli bir kıskançlık beslediğine inanıyorum."

"Hayır."

"Hayır mı? Kızınızın küçük bir aşık olduğu adamı kıskanmadı mı? Ve yıllar sonra, burnunun dibinde ilişki yeniden başladığında da kıskanmadı mı?"

"Frank kıskanç değildir. Bu onun mizacı değildir."

"Siz dürüst bir adam mısınız, Bay Kennedy?"

Annem kaşlarını çatıyor ve Eleanor ağlamamak için çabalarken uzun, tırtıklı bir nefes çekiyor. Babam tanışabileceğiniz en dürüst adamdır.

"Öyleyim."

"O halde son bir soru sormama izin verin. Damadınızın, sevdiği kadın gündüz saatlerini başka bir erkekle yatakta geçirirken hiçbir kıskançlık hissetmediğine gerçekten inanıyor musunuz?"

Tanık kürsüsünde babam için, galeride yanımda annem için o resmi çizmek çok kalpsizce. Utanç içinde kıvrandığımı sanırsınız, ama gerçek şu ki, o kadar uzun zamandır utanıyorum ki, bu benim arka plan gürültüm, günlük duvar kağıdım, o kadar tanıdık bir duygu ki, başka hiçbir şey hissetmiyorum. Aşk üçgenimiz -çiftçi, karısı ve ünlü yazar- Fleet Street'te didiklenmiş, didiklenmiş ve sansasyonel hale getirilmiştir. A

Beni suçlayan ve utandıran manşetlerden oluşan bir kar fırtınası. Bir süre sonra buna alışıyorsunuz. Zaten hiçbirinin önemi yok.

"Frank kızımın ilişkisinin nedenlerini anlıyordu," diyor babam. "Eğer kıskançlık hissettiyse, bunu saklamakta son derece başarılıydı."

Donald Glossop küçük bir memnuniyet gülümsemesine izin verir. "Teşekkür , Bay Kennedy. Başka sorum yok lordum."

Pazar

"Sen ve Frank iyi misiniz?" diye soruyor dünkü gelin, lavabonun başında omuz omuza durmuş bulaşık yıkarken.

Nina'nın ne demek istediğini merak ediyorum. Her şey olabilir. Bu sabah üç sularında nihayet yatağa girdiğimizde Frank hemen uykuya daldı. Birkaç saat sonra inekleri sağmak için kalktığında o kadar yorgundum ki gittiğini duymadım. Düğünden beri konuşma fırsatımız olmadı ama dün gece zaman zaman çadırın üzerinden beni izlerken yakaladım onu. Çok zgn görünüyordu. Ve bu üzüntü beni yiyip bitiriyor. Bir insanın tamamen iyi olması nadirdir. Ben . Gabriel de değil. Ne Jimmy ne de muhtemelen Nina, her zaman değil. Ama Frank' içinden iyilik akıyor. Onu yaralamak iki kat zalimce, işkence gibi geliyor.

Ve tüm bunlar , zihnim çelişkili düşüncelerle dolu. *Gabriel'i seviyorum, Frank'i bırakmayacağım. Frank'i seviyorum, Gabriel konusunda ne yapacağım?* Hayır Nina, biz iyi değiliz.

"Dün gece Jimmy'ye düğün dansımız için Elvis'i seçmemizin bencillik olduğunu söyledim. Ağlıyordun, değil mi? Seni gördüm."

"Oh," diyorum, ama Bobby odaya girerken "oh" daha çok acı dolu bir soluktu.

Bobby. Bazı açılardan çok mevcut, ama oğnlukla korkunç bir şekilde yok. Onu zlemenin acısı hiç geçmiyor. Uzun bir süre için değil.

"Kahretsin," diyor Nina, sabunlu elini boynuma dolayarak beni kendine çekiyor. "Ve şimdi seni zdm."

Yeni evlilik yüzüğünün serin şeridini ensemde hissedebiliyorum. "Sadece akşamdan kalmayım," diyorum.

"Tanrım, bu akşamdan kalma. Neden bu kadar çok içtik ki?" Nina güldüğünde bir ışık huzmesi gözlerini yakalıyor ve onları yeşilden altına çeviriyor.

Gün, eşyalarını toplamaya gelen ve sonra yardım etmek için kalan köylülerle dolup taşıyor. ay bardakları ve düğün pastası dilimleri. nceki geceden hikayeler. Helen'in kocası takım elbisesi ve kravatıyla, hatta botlarıyla uyanmış. Bir başkası arka tekerleklerini bir hendeğe doğru çevirdi ve arabayı terk etti. Tren sırasında "Ave Maria "yı alan kemancı

Land Rover'la eve dönmüş ve açık sunroof'tan başını ve omuzlarını uzatmış, "Hey Jude" ile yollara serenat yapıyordu. Keşke ben de görseydim.

Uygunsuz öpüşmelerden bahsediliyor ve bunun üzerine kalbim yavaşlıyor, ancak kimsenin Gabriel ve beni çadırdan çıkarken ya da kısa bir süre sonra çadıra dönerken görmediğinden eminim.

Bütün öğleden sonra, dedikodu ve kahkahaların altında, o öpücük kanımda dolaşıyor, beni ayakta tutan, kafamı karıştıran ve daha fazlasını arzulamama neden olan bir sır.

Pazartesi

Pazartesi günü sanki hiçbir şey değişmemiş ama her şey değişmiş gibi hissediliyor. Çadır yıkılmış, çiftlik evi normale dönmüş, erkekler çiftlikte. Nina Pusula'da öğle vardiyası için hazırlanıyor.

Ve ben yalnızım, düşüncelerin sonsuz döngüsünde mahsur kaldım.

Saat birde arabamın anahtarlarını kaptığım gibi fikrimi değiştirmeden Meadowlands'e doğru yola çıkıyorum. Evin önüne park ediyorum, zili çalışıyorum, bekliyorum. Gabriel'in beni gördüğünde yüzünde hissettiğim her şey var. Rahatlama, korku, özlem.

Beni içeri çekti, kapıyı arkamızdan çarptı. "Geldiğine çok sevindim. Aklımı kaçıırıyordum." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seni seviyorum. Hiç durmadım."

Bu öpücük farklı, bu eskiden kalma bir öpücük. Tüm bedenimin rahatladığını hissedebiliyorum, sanki uzun zaman önce, bunun bizim normalimiz olduğu zamanlardaki öğrenilmiş kalıpları hatırlıyor gibi. Gabriel ve ben.

Bizi yıllar öncesine sürükleyen bir girdabın içindeyiz, ta ki sadece bu kalana kadar. Bir şekilde kendimizi kütüphanede buluyoruz ve bu da tanıdık geliyor. Hiçbir şeyi sorgulayacak zamanımız yok, sıcaklık lav gibi içimize işliyor ve yoluna çıkan her şeyi yok ediyor. Çırılçıplamız, birbirimizi sarıyoruz, kemikler kemikleri eşliyor, kıvrımlar oyuklarla buluşuyor, bedenler rahatlayarak iç çekiyor. Her itiş ateş gibi. Adımı, benim de hissettiğim bir merakla söylüyor.

Çok iyi, çok doğru hissettiriyor, bedenlerimizin bu kilitlenmesi, bu acıya teslim olmak. Sonunda. Bunca zaman sonra. Bu seksten de öte, aşktan da öte, ikimiz de tükendik, et, kemik ve vahşi kalpler, kendimizi daha sert, daha hızlı sürerken beyaz körlüğe ulaşana kadar, ben haykırana kadar, o haykırana kadar, tüm bu aylarca süren gizli özlem sonunda gerçekleşti.

Daha sonra şok olmuş bir sessizlik içinde kanepede uzanıyoruz, yüzüm terden ıslanmış ve aynı kokan göğsüne dönük, turunçgil sabunu ve Gabriel'in sürmeyi hiç bırakmadığı tıraş losyonu. Göğsündeki kaslar, karnından aşağı uzanan siyah saç çizgisi aynı. Bacaklarının benimkilere dolanması, kirli sakalının yanağımı çizmesi, aynı. Bir zaman

Daha önceki kapsül, eğer dünyanın geri kalanını biraz daha dışarıda tutabilirsek.

"İyi ki köpek burada değildi," diyor Gabriel. "Tanrı bilir ne yapardı."

Gülmeye başladım ve sonra birden ağlamaya başladım.

Sanki sadece şimdi, sıcaklık azalırken, bunun maliyetini gibi pişmanlık duyuyorum.

Frank'i kaybedeceğim. "Biz ne yaptık?" Ağlıyorum.

"Yapabileceğimiz tek şey," diyor Gabriel ama sesi nazık ve iki başparmağıyla gözlerimin altındaki yaşları siliyor. "Ama kimsenin bilmesine gerek yok. Ve bunun tekrar olmasına gerek yok."

"Bunun tekrar olmasını istiyorum." "Ben de öyle. Hem de çok."

Dağınık kıyafetlerimizi toplarken Gabriel'i izliyorum. Aradan geçen yıllar içinde vücudu değişmiş, daha genişlemiş, eskiden hatırladığım zayıflık gitmiş. Her bir giysiyi sırayla bana uzatıyor, ben onları giyerken bekliyor. Ancak ben tamamen giyindiğimde kendi giysilerine dönüyor.

"Sence," diyor Gabriel, "eğer dikkatli olursak, buna bir süre daha sahip olabilir miyiz? Çünkü daha önce sahip olduğumuz şey, sen ve ben, çoğu insanın sahip olduğundan daha fazlaydı, değil mi? Ve biz onu çöpe attık. En çılgın rüyalarımda bile onu geri alma şansımız olacağını düşünmemiştim."

Bu köyün nasıl işlediğini biliyorum. Meraklı bakışları, gevezelikleri, sokaklarda, kilise avlusunda, okulda, dükkânda esen, kapıların altından, pencerelerin arkasından süzülen fısıltılı bir alt akımı. İnsanların nasıl izlediklerini, nasıl konuştuklarını ve komplo kurduklarını biliyorum. Sırlar burada güvende değil. İnsanlar onları serbest bırakmaya karar verene kadar saklanır ve çiğnenir, mükemmel bir zamanlama ve iğne oyası hassasiyetiyle hayatları parçalara ayırır.

Tüm bunları biliyorum. Ama bu beni durdurmaya yetmiyor. Aşk ilişkimize gözlerimi dört açarak giriyorum.

Pazartesi Gecesi

Yatakta, Frank'in sesi karanlığın içinden kesiliyor. "Seni gördüm."

Kanımın, nabzımın mide bulandırıcı yükselişi. Kulaklarımda beyaz bir gürültü. Lambayı açmadan önce bir an bekliyorum. "Beni ne zaman gördün?" Bu ilk sadakatsizlik günümde rahat görünmeye çalışarak söylüyorum.

"Düğünde. Sen ve o." "Gabriel mi?"

"Belli ki."

"Beni onunla ne zaman gördün? Onunla neredeyse hiç konuşmadım." "Başlangıçta, konuşmalardan önce."

"Leo ile mi demek istiyorsun?" Başını sallıyor.

"Ve?" Sesim sakın, bu işte çok iyiyim. Şimdiden zahmetsizce rol yapabiliyorum.

"Biliyor musun?"

"Bilmiyorum, Frank. Aklını okuyamıyorum." "Eskiden okuyabiliyordun."

Ters gülümsemesinden, ağzının köşelerinin aşağıya dönük olmasından nefret ediyorum. Kelimeler olmadan iletişim kurmakta her zaman çok iyiydik. Bu, kaşlarımızı kaldırıp kapıya bakmaktan başka bir şey yapmadan partilerden erken ayrılabilceğimiz anlamına geliyordu.

"Düğünde Gabriel ve Leo ile konuştuğum için bana kızgınsın, öyle mi?"

"Ona nasıl baktığını gördüm. Bu beni kıskanç bir ucube gibi gösteriyorsa özür dilerim."

Frank biraz gülümser, eski .

"Olabilir. Ama sen benim kıskanç ucubemsin," diyorum. "Umarım öyledir."

"Öyle olduğunu biliyorsun."

Ve sonra öpüşüyoruz ve bir erkeği ve sonra diğerini öpmek yanlış hissettirmiyor bile. Onlar farklı şeyler.

Bu çok fazla başlangıcı olan bir aşk hikayesi. Nasıl biteceğini düşünmeyi reddediyorum.

Salı

Bobby öldüğünde bir süreliğine Frank'ten ayrıldım. O sırada ailem İrlanda'da yaşıyordu ve ben de ziyarete gittim.

Oraya gider gitmez geri dönmek istemediğimi fark ettim.

Geldikten kısa bir süre sonra Frank'e telefonda "Burada olmak bana yardımcı oluyor," dedim.

"O zaman kalmalısın," dedi Frank, yapacağını bildiğim gibi. "Kalmanı istiyorum."

Haftalar geçip gitti. Telefon görüşmelerimiz neredeyse yok denecek kadar azaldı, Frank telefonda konuşmayı hiç sevmezdi. Kendimi bunun iyi bir şey olduğuna ikna ettim, olanları atlatmamızın tek yolu ayrı kalmaktı. Frank her sabah yanımda uyanmak zorunda değildi, yanımda Bobby'ye göz kulak olmadığı için onu hep suçlayacağını biliyordum. Ben de herkese anlattığımız hikayeye, yani bunun bir kaza olduğuna, kazaların çiftlik hayatının talihsiz, bazen de trajik bir parçası olduğuna inanıyormuş gibi davranmak zorunda değildim. Frank'in annesine ne olduğuna bir bakın. Bunun yerine, yaralarımızı özel olarak sarabilirdik.

Jimmy yüzünden eve geldim.

Nina, ben ayrıldıktan sonra işlerin ne kadar kötüye gittiğini anlatmak için Cork'a kadar geldi. Jimmy'nin yeniden aşırı derecede içmeye başladığını söyledi. Onun deyimiyle, kavga çıkardığı ve iğrenç davrandığı için neredeyse her gece bardan çıkması isteniyormuş. Gecenin bir yarısı kendi kendine konuşarak köyde dolaşırken bulunmuştu. Sanki aklını kaçırmış gibi hissediyordu.

"Neden peki?" diye sormuştu annem, anlamamıştı. Bobby bizim çocuğumuzdu, benim ve Frank'in. Jimmy'nin dağılması için hiçbir neden yoktu.

"Çok açık değil mi? Jimmy, Bobby'ye olanlar için hep kendini suçladı. Ona göz kulak olması gerektiğini düşünüyor. Ve Frank'in oğlunun yanı sıra karısını da kaybetmediğini bilmeye ihtiyacı var," dedi Nina.

Şu anda bile Jimmy'nin küçülen ailemizin aynı kalacağına dair güvenceye ihtiyacı var. Ve bunu vermek imkansız. Gerçek şu ki, elimden geldiğince Frank'i düşünmüyorum. Gabriel'i düşünüyorum.

İlk sevişmemiz çılgınca ve ateşliydi, aklımızdan çok bedenlerimiz tarafından yönlendiriliyorduk. O zamana kadar zihinlerimiz hayır demeye çalışıyordu. Bugün durum farklı.

Yavaşça soyunuyoruz ve birbirimizin önünde çıplak duruyoruz. Enfes, neredeyse acı veren bir beklenti. Sanki tüm duyularımız büyümüş gibi bir duygu seli. Son aylarda fark ettiğim yerlerini öpmek için zaman ayırıyorum, onları nasıl sevdiğimi hatırlıyorum: burnu, elmacık kemikleri, belirgin Adem elması. İşaret parmağıyla profilimi çizip üst dudağımın üstündeki kanalda durakladığında onun da aynı şeyi yaptığını anlıyorum; bu kanalın parmak ucu için tam olarak doğru şekil ve boyutta olduğunu söylerdi.

Yatağa geçiyoruz ama birbirimizi nazikçe yeniden keşfetmeye devam ediyoruz. Bu dokunuş ve öpüşme rüya gibi hissettiriyor, kendi mükemmel kimsesizler diyarımızda gerçek ve fantezi arasında asılı kalmış durumdayız.

Gabriel içimdeyken, ellerinin üzerinde yükselmiş, uzun zaman önceki aynı yavaş ve derin ritimle içime bastırırken, bu neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Bunun hissine, iki bedenimizin bir kez daha bir arada olmasının tanıdıklığına o kadar dalmışım ki. Gabriel sorduğu için belki de yüzümdeki acıyı görüyor: "Neyin var?"

Açıklamak için bulabildiğim tek şey: "Hatırlıyorum."

Gabriel "Hatırlıyorum" dediğinde sesinde öyle bir his var ki. Ve başka bir şey söylemeye gerek yok.

Haklıydım, sevişmemiz seksten, aşktan öte, saf, katıksız bir nostalji ve bundan daha sarhoş edici bir şey yok. Uzun zaman önce sevdiğiniz biriyle yattığınızda her zaman böyle mi oluyor merak ediyorum. O ilk anın bilgisi fizyolojinize işlenmiş durumda. Ham, doğru ve çok gerçek hissettiriyor, diğer her şey kayboluyor, sadece ikimiz büyük bir rahatlama içindeyiz. Yatakta Gabriel'le kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum ya da daha doğrusu, kalp kırıklığı beni değiştirmeden ve trajedi beni asla olmak istemediğim birine dönüştürmeden önceki kaygısız genç kadın gibi. Bu bağımlılık yapıyor, bu geçici deri değiştirme, Gabriel'in hatırladığı kişiye bir bakış.

Onunlayken, birkaç saatliğine, kırılmamış oluyorum.

Daha sonra, Leo'yu alma vaktim gelene kadar birbirimizin kollarında yatıyoruz. Yatak odasının perdelerini kapalı tutuyoruz, gecenin yaratıkları gibi lamba ışığında var oluyoruz. Ve konuşuyoruz. Her şey hakkında konuşuyoruz.

Ona ilk kitap anlaşmasını, yirmi dört yaşında yayınlanmış olmanın nasıl bir his olduğunu soruyorum.

"Uzun bir süre kendimi sahtekâr gibi hissettim. Bunu hak etmediğimi düşündüm. İmparatorun yeni kıyafetleri gibi bir şey."

"Peki ya şimdi?"

Gülümsüyor. "İyi günler ve kötü günler. İkinci ve üçüncünün daha kolay olacağını düşünüyorsunuz. Benim tecrübelerime göre öyle değil. Aksine daha da zorlaşıyor." Duraklıyor. Bana bakıyor. "Neden şiir yazmıyorsun?"

"Olmadığımı nereden biliyorsun?"
"Sadece biliyorum."

Bunu söylerkenki sesi -sessiz, düşünceli, şefkatli- beni geçmişe götürüyor. Gabriel bir şeyi çok istemenin ve onu asla elde edemeyeceğinden korkmanın nasıl bir his olduğunu anlıyor. Hayalin altında titreşen dalgayı, şüphenin sesini - Ya *yeterince iyi değilsem?* öğrenmeye vakit bulamadan vazgeçmenin cazibesi. Bir zamanlar bizi birbirimize bağlayan şey .

"İstemediğimden değil" diyecek tek şey bulabiliyorum.

Şiiri hayatımdaki büyük mutluluk anlarıyla ilişkilendiriyorum: Hayal kurmayı seven genç bir kadinken, sonra Gabriel'le yaşadığım ilk tutkulu aşk sırasında ve hatta genç bir anne olarak orada burada dizeler karaladığım anlarda.

Gabriel'e düzgün cevap verecek olsaydım şöyle derdim: *Çünkü korkuyorum. Çünkü boş bir sayfa açtığımda sadece tek bir şey göreceğimi düşünüyorum. Bobby.*

Gabriel elimi tutuyor. "Ne zaman hazır olursan orada seni bekliyor. Asla gerçekten ."

Bana Louisa'dan ve başka birine aşık olan o olmasına rağmen başarısız evlilikleri nedeniyle hissettiği suçluluk duygusundan bahsediyor. "Bu korkunç bir şey," diyor, "aranızdaki aşk dengesiz olduğunda. Elbette rol yaptım ama Louisa kanmadı. Onu incittiğimi biliyorum."

Leo hakkında konuşuyoruz, köy okuluna uyum sağlama mücadelesi. Bunu değiştirmek için nasıl bir yol bulmamız gerektiğini.

En korktuğum şeyi yüksek sesle söyledim. "Sence Amerika'ya taşınmalı mısın? Böylece Leo annesine yakın olabilir?"

Gabriel şok içinde bana bakıyor. "Bunu nasıl söylersin? Bu olaydan sonra?" "Çünkü bu beni korkutuyor."

"Böyle bir şey olmayacak. Şimdi olmaz." "Söz veriyor musun?"

""

İlişkimizin henüz ikinci günündeyiz ve umut ve iyimserlikle doluyuz.

İkili hayatıma ne kadar çabuk alıştım. Dün, oyun alanına girerken, suçluluk duygusunun yüzümde yazılı olmasından endişeleniyordum; bu öğleden sonra ise çoktan rahatlamış durumdayım. Leo'yu hızlıca kucaklayarak selamlıyorum, ne kadar saklamaya çalışsalar da her zaman dikkatle izlediklerini hissettiğim diğer annelerin gözlerini umursamıyorum. Yokluğumda aralarında vızıldayan soruyu duyuyorum - her gün kendi çocuğunuz olmayan bir çocukla vakit geçirmek nasıl bir şey olmalı? Kaybettiğiniz çocuktan yaşça çok da uzak olmayan bir çocukla?

Bu kolayca cevaplayabileceğim bir soru değil. Leo, Bobby'den çok farklı. Bir kere yaşına göre genç görünüyor, oysa zamanının çoğunu çiftlikteki erkeklere yardım ederek geçiren Bobby genellikle yaşından büyük görünürdü. Her gün okuldan sonra Leo ile geçirdiğim kısa sürede tek endişem onun hayatını biraz daha eğlenceli hale getirmek. Yapabilirsem, kısa bir süreliğine de olsa annesinin dindirmek.

Gabriel içeri girdiğinde mutfakta çoban pastasının pişmesini bekliyoruz. Aramızdaki mutfak masasının üzerinde bir torba şekerleme görüyor ve kapıyor.

"Söylemiş olabilirsin," diyor ağzına bir humbug atarak.

Leo ona sırtıyor, Gabriel'in etrafında olmasına bayılıyor. "Kusura bakma baba. Okuldan sonra dükkâna gittik."

"Ne yapıyorsun?"

Leo ve ben bir kart oyununun ortasındayız, puanlarımızı bir kağıda yazıyoruz.

"Rummy."

"Eskiden bunu severdim." Bir sandalye çekip oturdu. "Üçüncüye yer var mı?"

"Ne kadar çok o kadar iyi" diyorum ve kimin daha çok sevindiğini bilmiyorum - ben mi Leo mu?

Desteyi karıştırıp Gabriel'e, Leo'ya ve bana kartları dağıtırken hissettiğim memnuniyet dalgası yanlış mı? Üçümüzün tatlı sadeliği, iki yetişkin, bir çocuk, bir zamanlar kendi ebeveynlerimle oynadığım bir oyunu oynuyoruz. Her gün böyle olabilir. Her gün ben ve ödünç aldığım ailem olabiliriz.

Salı Akşamı

Sanırım Frank üst üste ikinci gecedir Jimmy ile barda ve bir not bırakma zahmetine girmedir. Bu bizim için yeni bir alan. Gabriel'le aramızda olanları hissetti mi? Her ruh halime uyum sağlayan, söylemediğim sözleri de söylediklerim kadar duyan Frank. Gabriel'den artık hiç bahsetmediğimi fark etmiş olmalı. Bunu yapmamamın Frank'i şüphelendireceğini bildiğim için deniyorum ama adı boğazımda düğümleniyor.

Tuhaf, evde yalnız olmak, aşinalık işaretlerimizle -Frank'ın çamurlu botları ön kapıda bekliyor, balmumu ceketini bir sandalyenin arkasına asılmış, açılmamış posta masanın üzerinde- hepsi aynı ve ben tamamen değişmişim. Acaba Gabriel de geceleri, Leo yattığında evinin içinde yürürken böyle mi hissediyor? Günü, konuşmaları, öpüşmeleri, dokunmaları, heyecan verici seks tekrarlıyor. Ya da kendimi ikiyüzlü hayatıma geri uydurmaya çalışırken benim için durum farklı mı? İki erkeği seven ve belki de hep sevmiş olan bir kadın.

Keşke biriyle konuşabilseydim. Ama kiminle? Gabriel'in "... kabul edelim, biraz kendini beğenmiş biri" olduğu gerekçesiyle ona duyduğu güvensizliği gizleme zahmetine katlanmayan Eleanor'la değil. Ayrıldıktan sonra şöyle demekten kendini alamadı: "Sana bunun olacağını söylememiş miydim? Onun gibi erkeklere güven olmaz." Sonumuzla ilgili gerçeği ve buna neden olan yalanları öğrense bile Eleanor'un Gabriel hakkındaki fikrini değiştireceğini sanmıyorum. Her şey bir yana, o Frank'e çok yakın. Başından beri Frank'e hayran olan aileme kesinlikle söyleyemem. Babam, Tanrım, öğrenirse ona ne düşünmekten nefret ediyorum. Ya da kocası Martin, Frank'in en yakın arkadaşı olan Helen'e - muhtemelen şu anda onunla bira içiyordur. Ya da tüm lanet köyün. Frank'i sevmeyen tek bir kişi bile düşünemiyorum. Frank Johnson, Hemston kahramanımız, ninelerin, çiftçilerin ve kilise kadınlarının sevgilisi.

Gece ben fark etmeden kararmıştı ve Nina ön kapıdan içeri daldığında şok oldum. "Neden karanlıkta oturuyorsun?" Bir yandan konuşurken bir yandan da lambaları yakmaya başlar. "Erkekler kırbaçlanıyor

Bu gece, görünüşe göre. Sen ve ben kendi partimizi yaparız diye düşünmüştüm. Sanırım kocamın"-sözcüğü anladığımdan emin olmak için dönüyor, evliliği dört günlük-"kötü alışkanlıkları seninkilere de bulaşmış olabilir. Frank ne zamandan beri hafta içi viski içiyor? Ya da herhangi bir gece, bir ."

Frank, diye düşünüyorum, yumuşak bir parıltı odaya yayılmaya başlarken. *Ben sana ne yaptım?* Frank, içki konusunda her zaman ölçülü davranmış, çoğunlukla ineklerimizden gelen taze sütle yapılmış bir fincan çayı tercih etmiştir. Çok uzun zaman önce, bara gitmek Cuma günleri birlikte yaptığımız bir şeydi.

"En azından bir ateş yakalım mı?"

Baldızımı kütük sepetine izliyorum, en iyi çırayı ararken parmakları titriyor: gümüş huş ağaçlarımızdan kabuk şeritleri, çam kozalakları, bir avuç kemik kurusu dal. *Farmers Weekly*'nin bir nüshasından sayfalar koparıyor ve ızgaraya sıkı küçük kağıt parçaları yerleştirmeye başlıyor. En üste bir çıra piramidi, ardından en küçük kütüklerin mükemmel bir şekilde yerleştirilmesi; çoğunlukla meşe, dişbudak ve karaağaç yakıyoruz, sedir kokusu için benim favorim. Nina ve ben ateş yakma konusunda iyiyiz, bu kadar eskimiş ve soğuk bir evde yaşıyorsanız öyle olmak zorundasınız.

Birkaç dakika içinde görkemli bir alevin önünde yüzlerimizi ısıtıyoruz.

"İçki durumumuz nedir?" Nina soruyor.

"Bol miktarda. Buzdolabında hala bir sürü şarap var."

"Bana bırak." Nina yarı dans eder, yarı kasıla kasıla mutfığa girer. O çok mutlu.

Şarap dolu kadehler ve bir tabak peynir ve bisküvi ile yere bağdaş kurarak oturuyoruz.

"Kalan yemekleri bitirmemize daha ne kadar var?" Ben soruyorum.

"Peynir bizden önce buradan çıkmış olacak. Çok fazla kaldı."

"Balayına çıkmalıydınız."

Bu yeni bir konuşma değil, Nina ve ben evlenmeye karar verdiklerinden beri çoğu gün bunu konuşuyoruz. Frank birkaç günlüğüne çiftliğe tek başına bakabileceği konusunda ısrar etti ama Jimmy bunu duymak bile istemedi. "Hatırlatsana," dedi alay ederek, "ikiniz nereye gitmiştiniz? Paris'e mi? Yoksa Roma'ya mı?"

Acı bastırıyor. Dorchester'daki yirmi dört saatlik balayımız. Frank'in beni kaldığımız otelin eşiğinden geçişi, David'in hediyesi. Bizi görüyorum, bebek yüzlü, septuajerlerden oluşan bir yemek salonunun ortasında, kahkahalarımızı zapt etmekte zorlanıyoruz.

"Bir noktada bir tane alabilirsin."

Nina küçümseyici bir el sallıyor. Tatiller diğer içindir, çiftçiler için değil.

"Tahmin et ne oldu?" Ateş ışığında yüzü heyecanla parlıyor. "Ben doğum kontrolü olmayan bir kadıyım."

Sözlerinin aklında yer etmesi bir an alıyor. Anladığımda nefesimi çok keskin bir şekilde içime çekiyorum, hiç hakkım olmadığı halde anında yaralanıyorum.

Nina elimi tutmak için uzandı.

Blakely Çiftliği'nde bir çocuk daha, bizim değil onların çocuğı. Bu her şeyden önce ikimizin de umduğu bir şeydi. Bobby'den sonra ikimiz de tekrar denemeye hazır hissetmedik. Ama bazen ödünç alabileceğim bir bebeğı, dünyada en çok sevdiğim insanlara ait olan tatlı, karmaşık olmayan bir yenidoğanı özlüyor ve arzuluyorum.

"Senin adına çok mutluyum," diyorum yarı gülerek. "Öyle biliyorum. Ama bu Frank ve benim umduğumuz şeydi."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle."

Kucaklaşıyoruz ve bu eski ocağın yanında oturup iyi haberlerini paylaşmış olan diğer tüm kadın ve erkekleri düşünüyorum. Yüzyıllar geçiyor ama her yeni ailenin başlangıcına eşlik eden umut ve iyimserlik aynı. Hayatta bu kadar önemli başka ne var ki? Her şeyin değiştiğı bu anlık duraklama.

"Ne zaman karar verdin?"

"Bir süredir bunun hakkında konuşuyorduk. İkimiz de hazırız. Şey-" Nina gülmek için ara veriyor. "Jimmy olabileceğı kadar hazır. Bir bebeğın kendini toparlamasına yardımcı olabileceğini umuyorum, anlıyor musun?"

"Olacak. Bobby'nin doğduğu gün ne kadar muhteşem olduğunu unutma. O adamın gizli derinlikleri var. Sabırsızlanıyorum. Dünyanın en iyi teyzesi olacağım. Aman Tanrım, Frank bir amca. Nasıl biri olacağını bir düşünsene."

Frank'i düşündüğümde yüzüm düşüyor olmalı.

"Beth?" Nina sessizce soruyor. Ben ona bakana kadar bekliyor. "Bir sorun mu var?"

Keşke ona söyleyebilseydim. Çok kötü, çok yanlış bir şey yaptım ve bunu asla geri alamam. Ve sorun şu ki, bunu istediğimden bile emin değilim. Nasıl oluyor da asla aşmayacağınızı düşündüğünüz bir çizgi olan sadakatsizlik bir süre sonra neredeyse sıradanlaşıyor? Yarın, evdeki ve çiftlikteki tüm işlerimi bitirdiğimde, sevgilimi görmek için Meadowlands'e gizlice gideceğim.

Doğruca yatağa gideceğiz ve o değerli saatler boyunca Frank'i düşünmeme izin vermeyeceğim. İki paralel alanda var olmak belli bir zihniyet gerektirir. Kendimi hiç bir kadın olarak hayal etmemiştim. Ama öyle olduğum ortaya çıktı.

"Hayır. Bir sorun yok."

"Güzel," diyor Nina, yanağımı öpmek için öne doğru eğilerek. "Çünkü hâlâ düğün haftam ve kutlamaya devam etmek istiyorum. İşte benim balayım, Beth. Sen, ben ve şansımız yaver giderse sarhoş kocalarımız er ya da geç dönecek ve parti devam edecek. Şu anda önemli olan tek şey bu."

Çarşamba

Meadowlands'in ön kapısı her zaman kilitli değildir ve Gabriel'i şaşırtarak içeri girmeye karar verdim. Ben gelmeden önce masasında olacak ve birkaç dakika yazı yazacak. Kafamda, koridorda bir sürü kıyafet bırakacağımı ve çalışma odasına ulaştığımda tamamen çıplak olacağımı düşünüyorum. Kendimi dengesiz hissediyorum, bunu tarif edecek başka bir kelime yok, erotizm tarafından ele geçirilmiş, bu şiddetli, hızlı aşk alevlenmesi tarafından.

Koridordan sesler duyuyorum; Gabriel biriyle konuşuyor. Bir kadınla. Zihnim şok içinde dönüyor. Ya tanıdığım biriye? Frank'e gün içinde Meadowlands'de bana rastladığını söyleyebilecek biri, yanında Leo yok. Bu senaryoyu düşündüm, ikimiz de düşündük, biri sorarsa Gabriel için yemek yaptığımı söyleyeceğimize karar verdik. Sonuçlarını düşünmeden her gün buraya gelerek ne yapıyorum? Sanki serbest düşüşteymişim, yere çakılmayı ya da yakalanmayı bekliyormuşum gibi.

Gabriel salona girdiğinde, kimse beni görmeden arabaya binip gidebilmeyi umarak adımlarımı geri çekiyorum.

"Hey," diyor, bir yabancıнын varlığına işaret eden bir sesle. "Lütfen gitme. Fazla kalmayacağım. Bugün *The Times*'tan bir gazetecinin geleceğini unutmuşum."

"Geri gelebilirim."

"Hayır, yapma. Geçin, neredeyse bitti. Kahve yaptım."

Genç bir kadın mutfak masasında oturuyor, önünde spiralli bir defter açık. Ben içeri girdiğimde gülümsüyor.

"Beth, bu Flora Hughes, renk eki için bir yazı yazıyor. Beth benim eski bir arkadaşım."

Flora'ya bakarken içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor; yeni yetme bir gazeteci, önünde koca bir kariyer var ve şimdiden ulusal bir gazetede yazıyor. Lacivert bir mini elbise ve beyaz, diz hizasında platform çizmeler giyiyor, saçları gözlerinin hemen üzerinde duracak şekilde şık bir saçak şeklinde kesilmiş. Göz korkutucu bir şekilde "Londralı" görünüyor.

Gabriel bana bir fincan kahve uzatıyor, parmakları parmaklarıma değdiğinde belli belirsiz gülümsüyor. Bakışları *uzun sürmeyeceğini* söylüyor.

"Birkaç sorunuz daha var mı?" diye soruyor Flora'ya. Ve bana: "Flora bana İngiliz yayıncılığını kasıp kavuran yeni genç yazar dalgası hakkında bir yazı yazacağını ve benimle, yani eski tüfekle yaptığı röportajı da ekleyeceğini söyledi. Otuz bir yaşında resmen eski muhafız oldum."

Gabriel gülüyor. Flora gülmüyor.

"Kastettiğim bu değildi," diyor. "Lütfen düşünme-" "Flora. Şaka yapıyorum."

Gabriel ona gülümsediğinde, kızarır.

Buna tanık olmak tuhaf bir duygu. Gabriel'in her zaman bir pinup olarak görüldüğünü biliyordum, özellikle de ilk birkaç kitabı çıktığında. Kadın magazin gazetecileri tarafından, neredeyse romanlarının içeriği kadar ne giydiğine ve tıraş losyonunun kokusuna da uzun uzun değinen nefes nefese makaleler yazılmıştı. Mesele sadece yakışıklılığı değildi. Yazdığı seks sahneleri, ki bunlar daha önce yayıncılıkta karşılaşılan her şeyden daha açıktı, ona binlerce okuyucu kazandırmıştı. Cüretkâr cinsel göndermeleriyle D. H. Lawrence'ı geride bıraktı.

Masanın diğer ucunda kahvemi yudumluyorum ve Gabriel'in *The Daily Telegraph* gazetesinin bulmaca sayfasını açıp zarif, gevşek el yazısıyla cevapları doldurmaya başlıyorum. Kendimi onun yazdıklarına bakarken buluyorum, bana Oxford'dan gönderdiği, başlangıçta çok tutkulu olan mektupları hatırlıyorum. Ayrıldıktan sonra onları yaktım, ama o mektupları o kadar sık okuyorum ki yazdığı şeyleri hala hatırlayabiliyorum. *Bizim gibi birbirinin içinde yaşayan, neredeyse aynı kişi olmuş iki insanın bu şekilde ayrılması nasıl doğru olabilir?*

En azından ne olduğunu anlamaya çalışmadan hayal kırıklığına uğramamıza izin vermiş olmamız, şimdi bildiklerimizle akıl almaz görünüyor. Bizi böyle davranmaya iten gençlik ve saflık mıydı? Onu arasaydım, bana yırttığını söylediği o mektuplardan birini gönderseydi, annesi bu kadar engelleyici olmasaydı... o zaman ne olurdu? Sahip olabileceğim bu hayat, şu anda yarı yarıya yaşadığım hayat, hiçbir şeyin olması gerektiği gibi olmadığı garip, tersine çevrilmiş bir fantezide.

Flora, Gabriel'e son romanı hakkında sorular soruyor ve dinlerken fark ediyorum ki, ona romanın ne hakkında olduğunu hiç sormadım. "Yazma işi nasıl gidiyor?" ya da "Bu taslakta nereye varmak üzeresin?" diyebilirim ama bir kez bile konudan bahsetmedi. Kelimeleri içime çekerken kaskatı kesildiğimi hissediyorum.

"Bu roman, yayınlanmadan yıllar önce sahip olduğum bir fikre geri dönüş niteliğinde. Çifte standartların şimdikinden bile daha kötü olduğu bir dönemde cinsel maceraya atılan genç bir kadının etrafında dönüyor. Gazetelere göre cinsel bir devrim yaşıyoruz. Yine de, sizin gazeteniz gibi daha saygın gazetelerde bile kadınlar hakkında okuduğum bazı haberler beni huzursuz ediyor. Benim için yazmak, bilinçaltımda hissettiğim kaygıyı anlamlandırmanın bir yolu. Bir romanı neden yazdığımı başlangıçta her zaman bilemiyorum, ancak bir süre sonra anlıyorum."

"Peki cinsiyet eşitliği fikri bir erkek olarak kolay bir şey mi?" Flora soruyor.

Ah, sanırım. Flora bu yüzden ulusal bir yarışmada yer aldı.

Korkmuyor, doğru soruları soruyor. Pençelerini göstermekten mutluluk duyar.

Gabriel gülüyor ama kızgınlığını duyabiliyorum. "Gülmeseydim bu romanı zor ." Duraklıyor ve ölümcül bir şekilde bana bakıyor. "Beth ve ben gençken bu konu hakkında konuşurduk. Hatırlıyor musun, Beth?"

"O da neydi?" Elimden geldiğince kayıtsız bir şekilde yukarı bakarak söylüyorum.

"Eşitsizlik hakkında yaptığımız o konuşmalar. Kadınların yapamayacağını varsaydığım her şeye dikkat çekerdin. Banka hesabı açmak gibi. Ya da bir barda tek başlarına oturmak gibi."

Bu masum bir gönderme - ne de olsa Gabriel beni Flora'yla eski bir arkadaş olarak tanıştırdı. Ama kendimi kızarıırken buluyorum. Hiçbir şey söylemediğim gergin bir sessizlik anı oluyor ve Gabriel rahatsızlığımı fark ederek başka tarafa bakıyor.

Flora çıplak bir merakla izliyor. "Birbirinizi tanıdığınızı nasıl söylediniz?"

"Ben . İkimiz de burada, Hemston'da büyüdük."

"bir tür geçmiş olduğunu hissediyorum...?"

Flora'nın sesi hafif ve alaycıdır ama Gabriel onu tokatlar. "Yanılıyorsun. Ve bunun eserle pek ilgisi yok. Artık ihtiyacın olan her şeye sahip olduğuna inanıyorum."

Gazeteci gittiğinde, Gabriel ve ben üst kattaki yatağımıza çıkıyoruz, perdeler dış dünyaya çekiliyor. Seks yapıyoruz, sonra konuşuyoruz ve öğleden sonra diğerleri gibi geliyor, ama gerçekten rahatlayamıyorum. Tanıdığım biri tarafından keşfedilme korkum beni terk etmiyor. Üzerimden atamıyorum. Flora Hughes'un, sansasyon peşinde koşan genç bir yazarın hayatımıza girmesi beni tedirgin etti ve yarattığımız bu geçici evren artık kutsal gelmiyor. Artık güvende hissetmiyorum.

Çarşamba Akşamı

"Artık her gece bara gidiyoruz, öyle mi?" Frank yemeğimiz biter bitmez masadan kalktığında sesimi hafif tutmaya çalışarak söylüyorum.

"Öyle görünüyor." O da neşeli görünmeye çalışıyor ama sesindeki gerginliği ve hüznü ediyorum.

Frank bana bir hafta önce bile yapabileceği gibi onunla gitmek isteyip istemediğimi sormadı. Neredeyse sessizlik içinde peynirli fırında patateslerimizi yedik, her konuşma girişimimde kendimden nefret ediyordum. Kafamda "İyi olacak mıyız?" sorusundan başka bir şey yoktu. "Lütfen benden nefret etme," ve durmadan "Özür dilerim, çok özür dilerim." Zaman zaman beni izlediğini fark ediyordum ama ne düşündüğünü bilmek imkansızdı.

"Frank-" diyorum, tam ön kapıdan çıkmak üzereyken.

Arkasını döner. Bekliyor. "Evet?" diye soruyor, söyleyecek bir şey bulamadığımda.

Hiçbir şey ve her şey.

Tek yapabildiğim "İyi eğlenceler" demek oluyor ve bunun anlamsızlığı için kendime sessizce lanet okuyorum.

"İyi geceler, Beth," diyor. Şimdiden yabancı olmaya başladık.

Şimdi tek başıma mutfağın içinde dolaşıyorum, düşüncelerimin fırtınasını dindiremiyorum. Ne yapmalıyım? Lütfen, biri, herhangi biri, bana ne yapmam gerektiğini söylesin. Başvurabileceğim hiç kimse yok, beni sözleriyle ya da gözleriyle, yargılarıyla azarlamadan tavsiyede bulunabilecek hiç kimse yok. Nasıl oluyor da kocanızı bu şekilde incitmeye devam ediyorsunuz? Seni en başından beri seven bir adamı? Çünkü ben doğuştan kötüyüm, baştan sona. Öyle olmalıyım, çünkü başka türlü Frank'e nasıl böyle ihanet edebilirdim, bir kez değil, her gün? Nasıl oluyor da şimdi bile, en kara kalplerle, sabahın gelmesini özlemle bekleyerek yatağa giriyorum. Çünkü sabah yine Gabriel var.

Perşembe

Gabriel'in yüzünü gördüğümde onun ne kadar güzel olduğu ya da en azından benim için ne kadar güzel olduğu konusunda başımın dönmediği bir zaman olacak mı? Ön kapının arkamdan kapanma sesiyle koridora koşmadığı zaman? Beni kollarına alıp sanki sadece bir gece değil de aylardır ayrıymışız gibi öpmediğinde? Aşkla, şehvetle boğulmuş gibi hissetmediğimde, konuşamadığımda? Yeniden alevlenirken bu kadar şiddetli olan tutkumuz ne zaman azalmaya başlayacak?

Sevgililiğimizin dördüncü gününde birbirimize sarıldık ve üst kata bile çıkamadık, kıyafetler parke zemine saçılmıştı, avize tepemde göz kamaştırıyordu, sevişmemiz bu kez hızlı ve pervasızdı. Daha sonra Gabriel'e alt merdivenin kenarının belime o kadar acı verici bir şekilde bastırıldığı kırmızı izi gösterdim ki neredeyse durmak zorunda kaldım. Neredeyse ama tam olarak değil. Gabriel uzanıp bir iki gün içinde morluğa dönüşecek olan izi öpüyor.

"Neden söylemedin?"

"Öyle bir şey değildi."

Gülüyor. "Hayır, değildi. Ama seni asla incitmek istemem. Bu yüzden bana söylemelisin."

Bugün hava sıcak ve boş saatlerimizi gölde geçirmeye karar veriyoruz. Güpegündüz Gabriel'le dışarıda görünme riskini almak aptalca, özellikle de dünkü gazeteci saldırısından sonra, ama yine de yapıyorum. Acaba bu riskleri almamın nedeni, ne anlama gelirse gelsin, her şeyin bitmesini arzulamam mı? Ama belki de sadece eskinin, bir zamanlar bütün bir yazı bu gölün kenarında geçirmiş olan kız ve oğlanın hayaletlerini kovaladığımız içindir.

Gabriel'le tanıştığım günden kalma eski mavi piknik halısını serdik.

"O ilk öğleden sonrayı hatırlıyor musun?" Ben sordum.

"Tabii ki biliyorum. Senin şimdiye kadar tanıdığım en kaba, en sinir bozucu, en göz kamaştırıcı kız olduğunu düşünmüştüm."

"Kaba olan sendin. Bana arazinizden çıkmamı söylediniz." "Tanrım, çekilmez biriydim. Ve yaşlı bir emekli gibi giyinmiş. Hayır. Görür görmez benden nefret etmene şaşmamalı."

"Beni oldukça hızlı bir şekilde kazanmayı başardın."

Birbirimize gülümsüyoruz, hatırlıyoruz. İlk kez o günlere acı çekmeden bakabildiğimi fark ediyorum. Aşk ilişkisinin yaptığı da buydu, başlangıcımızı yumuşatarak aslında olduğu şeye dönüştürdü, iki benliğin baş döndürücü, baş döndürücü bir birleşimine. Kısa bir süre için birbirimiz olmanın nasıl bir şey olduğunu anladık. Bir sessizliği adli tıp uzmanlığıyla okuyabiliyorduk, her zaman bir sonraki doğru soruyu soruyorduk, böylece sırlara asla gerek kalmıyordu. Paylaşılacak hiçbir şey yoktu. İkimizin de bundan tamamen kurtulamamasına şaşmamalı. Geri dönmek zorunda kalmamıza şaşmamalı.

Birkaç saatliğine kendimizden başka kimseyi memnun etmek zorunda değiliz.

Ve bir zamanlar her şeyin başladığı bu göl, bu büyüleyici resimli kitap gölü var.

İkimiz de bir tarlakuşunun mükemmel, gösterişli bir dikeylikle suyun üzerinde süzülüşünü izliyoruz. Ve biliyorum ki düşüncelerimiz aynı şekilde akıyor. Gabriel'in "Bunu sonsuza dek seve seve kabul ederim" dediği zamanki gibi.

Leo'yu getirme vaktim geldiğinde, Gabriel onun yerine kendisinin getireceğini söylüyor. "Burada kal, güneşin tadını çıkar," diyor ve eğilip beni öpüyor. "Onu okuldan yeterince sık almıyorum."

İkimiz de oyun alanında birlikte görülme riskini göze alamayacağımızı biliyoruz.

Gabriel yokken oturup gölümüze bakıyorum, zihnim başka bir zamana taşıyor. Genç bir kızken hayal kurmaktan başka bir şey yapmazdım. Şimdi ilişkimiz bozulmasaydı sahip olabileceğimiz hayatı hayal ederken kendimi bir kez daha dalıp gitmiş buluyorum.

Bizi burada, Oxford'da, dünyayı ayaklarının altına almış bir çift zeki üniversite öğrencisi olarak görün. Ay ışığının aydınlatığı sokaklarda el ele yürürken, Arnavut kaldırımlı bir ara sokakta öpüşmek için duraklarken. Nehirde punting yaparken, Gabriel hasır bir kayıkla, ben elimi suyun içinde gezdirirken. Bodleian Kütüphanesi'nde yan yana kağıt yazmak. Geceleri, Gabriel romanını okurken, endişeyle benim fikrimi beklerken. Ben ona şiirlerimi gösteriyordum. Bir zamanlar arzuladığım ve içten içe hala arzuladığım yazarlık hayatı. Gabriel'in ilk romanı yayınlanıyor, ikimiz şampanya içiyoruz, sevinçten sersemlemiş ve her zaman istediği şeyin gerçekten gerçekleştiğine inanamıyoruz. Daha sonra, benim için bir şiir antolojisi, Gabriel ben mest olmuş bir dinleyici kitlesine yüksek sesle okurken bakıyordu. İkimiz ebeveyn olarak, bunu hayal etmeye cesaret edebilir miyim? Gabriel ve ben kendi küçük oğlumuzla. Olabileceğimiz ailenin hayaliyle kalbim çarpıyor ve Leo

Adımı sesleniyor ve ben dönüp bana doğru yürüyen baba ve oğlunu görüyorum, şok oluyorum. Sanki onları ben hayal etmişim gibi.

"Piknik yapıyoruz," diyor Leo, halının üzerinde yanıma hasır bir sepet koyarak. "Senin şarabın var, benim Ribena'm var."

"hemen aynı şey," diyorum ve Leo gülüyor.

Sepeti açmaya başladı. Dilimlenmiş jambon, peynir, marul, domates, küçük bir reçel kavanozu Fransız sosu. Uzun zaman önceki o ilk mehtaplı akşam yemeğinin yankıları.

"Leo önerdi. İyi fikir, değil mi?" Gabriel bana gülümseyerek söylüyor.

Başımı sallayıp hızla başka tarafa bakıyorum, birbirimize çok uzun süre bakarsak Leo'nun bir şeyler sezeceğinden endişeleniyorum. Sevgilimden ayrılmak ve Leo'nun bakıcısı rolüne geri dönmek her geçen gün daha da zorlaşıyor.

Gabriel şarabın ağzını açıyor ve iki kadehe boşaltıyor, bir kadeh de Leo'nun evde sulandırdıkları Ribena'sı için.

"Şeref," diyor Leo, kadehini kaldırıp içkisinden coşkulu bir yudum alarak.

Gabriel ve ben, hoşgörülü bir çift ebeveyn gibi ona gülümsüyoruz.

Mükemmel bir öğleden sonra, bulutsuz bir gökyüzünün altında güneş hala sıcak. Ayakkabılarımızı ve çoraplarımızı çıkarıp gölün kenarına oturuyoruz ve gölün gümüşü gölgesinde ayaklarımızı serinletiyoruz.

Leo seslerinden tanıyabildiği kuşları sıralıyor; kanat çırpın, kırlangıç, karataavuk ve sonra ormandan gelen bir baykuş öğleden sonramızın bittiğini haber veriyor.

"Bana öğretebilir misin?" Gabriel diyor ki.

Orada oturuyorum, yüzüm güneşe dönük, ara sıra gözlerimi açıp vahşi yaşamın çılgınlıklarını dikkatle dinleyen baba ve oğlu kontrol ediyorum, koyu renk kafalar birbirlerine doğru eğilmiş. "Çalışmadığın zamanları seviyorum baba," diyor Leo ve Gabriel bir kolunu onun omzuna doluyor.

"Ben de öyle. Bunu daha sık yapmalıyız."

Leo başını Gabriel'den bana çevirerek, "Bu en iyisi," diyor. "Öyle değil mi?"

"Öyle," diyor Gabriel, gerçekten izin verilmesi gerekenden daha fazla duyguyla.

"Öyle," diyorum sessizce.

Cuma Sabahı

Tam Meadowlands'e gitmek üzereyken Nina çıkageldi. "Bir fincan çay zamanı mı?" dedi.

Dışarıya, arka bahçedeki küçük masaya götürüyoruz. Sonbahar geliyor, çitlerimiz böğürtlen, kuşburnu, mürver ve yaban mersini ile dolup taşıyor. Bir zamanlar Bobby burada olurdu, dudakları morarmış, en şişman meyve salkımını yakalamak için parmak uçlarında dururdu.

Oturur oturmaz Nina şöyle dedi: "Gabriel'in evinde geçen gün bir gazeteci vardı, değil mi?"

"mi? Ben bilemem."

Nina bana bakıyor, güzel yüzünde bir kızgınlık var. "Sen bilirsin, çünkü oradaydın. Ve ben nedenini bilmek istiyorum."

"Neden ne?" Oyalanarak söylüyorum.

"Leo okuldayken neden gün ortasında Meadowlands'de . Neden bazı hackerler barda senin hakkında sorular soruyor."

Ona söylemek istiyorum. Anlatıyorum. İçimde an be an değişen sayısız duygunun anlık bir görüntüsü olan bir öfke, neşe ve kafa karışıklığı akışını serbest bırakın. Nina ve ben yakınız ama o aynı zamanda kocamın erkek kardeşiyle evli. Dünyada bunu söyleyebileceğim son kişi o.

"Gazetecinin benden ne istediğini söyle. Ben de Meadowlands'de ne yaptığımı açıklayayım."

"Pekâlâ." Nina kupasını kaldırıp bir yudum aldı. "Çok gençti, kendine çok güveniyordu, onunla tanışmıştınız. İlk kez öğle yemeğinde geldi. Bir limonata sipariş etti. Göze . Onu merak ettiğim için beyaz botlarını nereden aldığını sordum. 'Carnaby Caddesi'ndeki küçük bir butikten' dedi." Nina, Flora'nın kırılmış Londra aksanını mükemmel bir şekilde taşıyor. "Sohbet etmeye başladık ve bana 'ünlü yazar' Gabriel Wolfe ile röportaj yaptığını söyledi. Onu tanıyan köylülerden biraz bilgi umduğunu söyledi, çocukken nasıl biriydi, falan filan. Ona Wolfe ailesinin bara hiç gelmediğini, şüphesiz evde kendi şampanyalarını içmeyi tercih söyledim. Bildiğim kadarıyla

Bu yüzden kimse onları pek görmemiş. Sonra eski bir arkadaşının evde olduğunu söyledi. Beth. Oldukça yakın görünüyorlardı. Bana seni nerede bulabileceğini sordu."

Baldızımın sert bakışları altında kızarmıyorum. Göğsümdeki panik yükselirken bile, işe yarayabilecek bir hikâye, bir yarı gerçek düşünüyorum. İşte ben böyle biri oldum, pratik ve etkili bir yalancı.

"Meraklı inek," diyorum ama Nina gülümsemiyor bile. "Ee? Neden oradaydın?"

"Eğer sana söylersem, Jimmy'ye bir şey söylemeyeceğine söz vermelisin. Ya da Frank'e. Onlara kendim söyleyecek zamanım olana kadar olmaz."

Başını sallıyor, sabırsız.

"Gabriel'in yeni romanı eski bir fikrin, birbirimizi ilk kez gençken tanıdığımızda üzerinde çalıştığı bir aşk hikayesinin yeniden ele alınması."

"Sakin bana *aşk ilişkiniz* hakkında yazdığını söyleme?"

Sesindeki ifade neredeyse komik. Sesli bir geri tepme. Nina, Gabriel ve benim ilk birlikte olduğumuz zaman hakkında az şey biliyor - bu, biz onu tanımadan çok önceydi ve Blakely Çiftliği'nde kimsenin tartışmaktan hoşlandığı bir konu değil.

"Hayır, öyle bir şey değil. Ama beni yeniden tanımak ona eskiden sohbetleri hatırlattı. O zamanlar yazmak hakkında çok konuşurduk, bu ortak bir noktamızdı. Ve bu taslağa takılıp kaldığı için benimle bu konu hakkında konuşmaya başladı. Olay örgüsü ve bundan sonra neler olabileceği konusunda beyin fırtınası yaptık ve sanırım bunu faydalı buldu. Hepsi bu kadar."

"Anlıyorum."

Nina'nın bana bakışını sevmiyorum. Ya da sesinin nasıl çıktığını: tuhaf, şüpheli.

"Gazetecinin akşam geri geldiğini bilmelisin. Muhtemelen bütün öğleden sonra köyün etrafında dolanmıştır. Barda oturup bir Campari ve limonata içti. Frank ve Jimmy de oradaydı."

"Ne? Hayır."

"Yine sorular sormaya başladı. Senin adın geçti. Ona köylülerden herhangi birinin nerede olduğunu açıklayamayacağımı söyledim ve o bana neşeyle 'Beth Johnson'ı buldum. Blakely Çiftliği'nde yaşıyor.' dedi. Frank bunu fark etti ve 'Karımdan ne istiyorsun?' dedi."

Ellerimi ağzıma bastırmış Nina'yı dinliyorum. "Ne dedi o?"

"Aynen bana söylediği gibi. Gabriel Wolfe hakkında renkli bir yazı yazıyordu -ne demekse- ve ona en yakın insanlarla konuşmak istiyordu."

"Aman Tanrım. Neden bana söylemedi?"

"Frank çok kızgındı, Beth. Ona defolup gitmesini söyledi. 'Eğer karımı çiftlikte rahatsız edersen, izinsiz girdiğin için seni polise şikayet ederim' dedi. Çılgınca aşırı tepki gösteriyordu ve kadının her şeyi anladığını görebiliyordunuz. Gabriel ile aranızda neler olduğunu bilmiyorum ama her ne ise Frank'ın bu konuda iyi bir fikri olduğunu söyleyebilirim."

Nina gittiğinde, mutfakta kendi kendime konuşuyorum. Bu ne anlama geliyor? Frank biliyor mu? Bu kadar mı? Gabriel ve benim sonumuz mu? Benim ve Frank'ın sonu mu?

Telefonu elime alıyorum ve Gabriel'i arıyorum, titreyen ellerimle numarasını çeviriyorum. Bunda riskli bir şey yok, çiftlik evi boş ama yine de Nina'yla az önce yaptığım konuşmayı tekrarlariken kendimi telefona suçlulukla fısıldarken buluyorum.

"Açıkçası buraya gelme riskini göze alamam. Bugün olmaz, Frank'i görene kadar olmaz." "Ama Frank dün gece nasıldı? Bir şey söylemeyecek miydi?"

"Onu zar zor gördüm. Akşam yemeği yeme zahmetine girmedi, doğruca bara gitti."

Bu, her şeyden çok gerçeği anlatıyor. Kocam benden kaçıyor çünkü biliyor. Her zaman biliyordu. On yıldan uzun bir süredir bu üçgende sıkışıp kaldık ve en iyi yıllarımızda bile Frank dışarı atılmaktan korkuyordu. Bunu hiç söylemedi, söylemesine de gerek yoktu.

"Ne yapacaksın?" Gabriel sessizce söylüyor.

Sen, biz değil. Bu benim ikilemim, onun değil. Gabriel kimi isterse onu sevebilir. Onu sevmemesi gereken bir kadını seçmesi talihsizlik.

"Bilmiyorum. Frank'le konuşmam gerek."

"İyi olacak mısın?"

Söylemediği kelimeleri duyuyorum: *İyi olacak* mıyız?

"Korkuyorum."

"Neden korkuyorsun? Frank öğrenirse ne yapacağından mı?"

"Hayır, ondan değil."

Frank sinirlenmez. Onu hiç sinirlenirken görmedim. Ya da belki de ben henüz sinirlendiğini görmedim. Nina, Frank'ın gazeteciye bağırıldığını anlatırken sesi şok olmuş gibiydi. Benim gibi, o da sadece nazık olanı görmüştü,

Frank'i sakinleştirmek, genellikle çabuk ayaklanan kardeşini yatıştırma konusunda bir uzman. Bobby doğduğunda, çocuğuna asla yükseltmeyen bir adamla evlendiğim için mutluydum. Bunu her zaman görürdünüz, babalar çocuklarına bağırır, hızlı bir tokat ya da kelepçeyle saldırırlardı. Frank yle değildi. Bobby'nin dokuz yılı boyunca Frank'in ona bir kez bile bağırdığını görmedim.

"Frank'in hissettiği acıdan korkuyorum. Ve seni kaybetmekten."

"Evet. Bundan çok korkuyorum."

Uzun bir dakika boyunca ikimiz de bir şey söylemiyor, sessizlik içinde birlikte nefes alıyoruz. Gabriel'e veda etmenin ne kadar imkânsız olacağını düşünüyorum. Buna gerek kalmamasını, aramızdaki her neyse, bu çılgın, yakıcı saplantının son bulmasını umuyorum. Ve belki de bizim sonumuz bir son değildir.

"Seni seviyorum," der Gabriel. "Eğer , seni anladığımı biliyorsun. Senin için doğru olan neyse onu yapmanı istiyorum. Ama şunu söyleyebilir miyim? Seninle geçirdiğim bu son günler, geçen sefer gitmene izin vermekle ne kadar aptallık ettiğimi anlamamı sağladı. Bunu hep biliyordum, ama şimdi *gerçekten* biliyorum. Biz birlikte olmak için yaratılmışız. Umarım ikinci bir şansımız olur."

Cuma Öğleden Sonra

Evden çıkar dumanı, büyük gri kıvrımlı kayaları görüyorum ama ilk başta nereden geldiğini anlayamıyorum. Duman gökyüzünde kıvrımlar çizerken kafam karışmış bir şekilde bahçede duruyorum. Düşünme sürecim çok yavaş. Bir ay önce, hasattan hemen sonra tarlaları ateşe verdik, anızları cayır cayır yaktık. Yangın için başka bir sebep yok.

Farkına vardığımda sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi oluyorum.

Tarlalarımızda deli bir kadın gibi koşuyorum. Çitler muhteşem sonbahar renkleriyle parlıyor ve ben kırmızı ve mor çizgilerin bulanıklaşarak geçtiğini zar zor fark ediyorum. Neredeyse hiç görmediğim ya da hissetmediğim ve tırmandığımı hatırlamayacağım kazıkların üzerinden. Kapıları anahtarla açıyorum ve kapatmaya zahmet etmiyorum. Tökezlemek için gizli delikleri olan birkaç dönümlük uzun otlar.

Bobby'nin ağacı yanıyor. Bunu daha görmeden, tarlanın kenarında durup alevlerin kütüğünden kıvrılışını ve çimenlerin üzerinden ağaçlara doğru uzanan bir ateş hattını izlemeden önce anlıyorum. Frank arkasını dönmüş ama ayaklarının dibindeki parafın tenekelerini görüyorum.

"Frank!" Adını haykırıyorum ama önce dönmüyor. Belki beni duymuyor, belki de duymak istemiyor. Belki de içindeki ve dışındaki yangına o kadar odaklanmış ki başka hiçbir şeye yer yok. Ruh halini buradan okuyabiliyorum, devasa genişliği, ima ettiği ağırlığıyla kütüğü yok etmeye iten şiddetli yönetim, her şeyin kalbinde yer alan bir kaybı yakıp yok etme çaresizliği.

O kader gününden bu yana çok şey değişti. Sonbaharı bir kez, iki kez ve şimdi neredeyse üç kez geçirdik. Bobby'den önce, Bobby'yle ya da onsuz, her zaman yaptığım gibi meyve topladım ve reçel, krema ve turta haline getirdim. Kuzularımız doğduğunda orada değildi, bülbüllerin ötüşünü ya da her zaman baharın gelişini işaret eden guguk kuşunu duymadı. Hasadı onsuz getirdik. Biz sürdük, biz dağıttık, biz ektik. Bobby öldüğünde Frank ve benim için her şey değişti ama çiftlik mevsimden mevsime aynı kaldı. Ve tüm bunlar boyunca, kar, yağmur ve kavurucu güneş boyunca, kütük bize hatırlatmak için kaldı.

Frank'e ulaştım. Gözlerim yanıyor, duman boğazımda acı bir bırakıyor. "Peki ya kuşlar, Frank? Kuşları severdi."

Hangi kuşları görebileceğimizi görmek için kaç kez dürbünümüzü bu alana getirdik? Akbabalar, atmacalar ve karatavuklar. Ağaçkakanlar, büyük memeler. Kızılgerdanlar, kuyruksallayanlar ve alacakaranlıkta yuvalarının etrafında dönerek bir içki partisindeki sosyetikler gibi birbirlerine gıklayan kargalar. Hepsini çok severdi.

"Kuşları çoktan gitti." Frank hala bana bakmadı.

"Yuva yapanlar olabilir. Duman onları öldürecektir." "Yakında kendi kendine söner. Odunlar nemli."

"Bir şeyleri öylece ateşe veremezsiniz."

"Neden olmasın? Orası benim arazim. Sahibi benim. İstersem onu öldürebilirim." "Ama neden?"

Frank dönüp bana baktı. "Her şey bitti."

Sesi düz, yüzü ifadesiz. Tanıdığım adamdan çok az şey var, ona ulaşmanın bir yolu yok.

"Ne bitti, Frank? Ağaç mı? Bobby mi? Sen ve ben mi?"

"Hepsi."

Şimdi ağlıyorum. "Özür dilerim-"

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Her zaman oydu."

"Bu doğru değil."

"Ben senin ikinci en iyindim."

"Hayır. Sen farklıydın. Sen daha iyiydin. Beni kurtardın, hatırladın mı?" "Artık bunların hiçbirinin önemi yok. Artık çok geç."

"Nereden biliyorsun?"

"Düğünden beri biliyordum. Ona bakışından anladım. Onu istiyor gibiydin. İnsanlar konuşuyor. Yakında tüm köye yayılacak."

"Seni hâlâ seviyorum."

"Ve onu. Onu seviyor musun?"

Bir an çok uzun süre tereddüt ettim. Frank'i korumak, mümkünse bizi kurtarmak ya da en azından bizi kurtarma şansına sahip olmak için yalan söylemek istiyorum. Ama aramızda her zaman var olan tek şey gerçek.

"Evet."

Şu anda bile yüzü değişmiyor ama onu tanıyorum, havasının görüyorum - ya da belki de savaştığını.

"O zaman bunu alabilirsin. Sana engel olmayacağım. Ya da onun. Nedenini biliyorsun."

Frank parafın kutularını alıp tarlada yürümeye başlıyor ve ben de ufukta küçük bir iz kalana kadar arkasından bakıyorum.

Cuma Gecesi

Frank ve ben uyuyorduk ya da en azından uyuyor gibi yapıyorduk ki alt kattan bir duyduk. Ön kapı çarpılıyor, arduvaz zeminde bot sesleri duyuluyor, bir sandalye devriliyor.

"Ne be?" Frank, botlar gürleyerek merdivenlerden yukarı çıkıp yatak odamıza girerken, "Bu da ne?" dedi.

"Biliyor muydun?" Jimmy bağılıyor.

"Git başımdan Jimmy, uyuyoruz." Frank lambayı yakmak için bana doğru eğiliyor. Kolunu yüzüme sürüyor. En soğuk kışlarda bile yatakta hiçbir şey giymemiş olan Frank'in üzerinde hâlâ yarı çıplak bir tişört ve külot var.

Oda bir anda aydınlanıyor ve ikimiz de Jimmy'yi görüyoruz, yüzü öfkeden ya da biradan, belki de her ikisinden de kızarmış.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle, Beth."

Ona söyleyecek tek bir şey bulamıyorum, istediği şey olamıyorum, ablası, kardeşinin karısı, savunucusu, besleyicisi olamıyorum. Bunun yerine, Jimmy'i içinde öfke kükrerken Jimmy ve ben birbirimize bakıyoruz. Frank'e bakmak için döndü, yüzü küçümsemeyle çarpılmıştı.

"Yani hepsi bu, öyle mi? O sürüngeni becermesine ve sonrasında hiçbir şey olmamış gibi seninle yatağa girmesine izin mi vereceksin?"

"Kapa çenenin. İğrençleşme." Frank yataktan kalktı, kot pantolonunu yerden aldı ve kardeşini odadan dışarı itti. Kapının eşiğinde bana baktı. "Orada kal, onunla ben ilgilenirim. Bunu dinlemek zorunda değilsin."

Ama dinlemek zorundayım. İşte bu, benim hesaplaşma anım ve bazı açılardan bunu özlüyorum.

Mutfakta, kardeşler birbirlerine birkaç santim aralıkla bakıyorlar. Frank'in ayakları çıplak, kot pantolonunun kemeri hâlâ bağlı değil. Masanın üzerinde, yarı sarhoş bir viski şişesi bize bakıyor.

"Buna nasıl katlanabiliyorsun?" Jimmy, ben bir adım kadar ötede dururken Frank'e soruyor.

Frank bana baktı. Sonra omuz silkti.

Ona, neredeyse hayatımın yarısı boyunca ruh eşim, en iyi arkadaşım, çocuğumun babası olan bu adama yaptığıım şey.

Jimmy, "Seni inek, seni bencil kanlı inek," deyince Frank onu kolunun üstünden sertçe yakalıyor. O kadar sert ki Jimmy inliyor.

"Karım hakkında böyle konuşma. Buna izin vermeyeceğim." "O hala karın mı? Bundan emin misin?"

"Evet. Bu seni ."

Jimmy yüzünü bana döndü. "Nasıl yapabildin, Beth? Ailemizin yaşadığı onca şeyden sonra. Bobby'den sonra-" Yeğeninin adını büyük bir saygıyla fısıldıyor, sanki Bobby'nin anısı bile tüm bunların ortasında olamayacak kadar safmış gibi. "Birbirimize ihtiyacımız var. Değil mi? Ve Frank seni herkesin sevebileceğinden daha çok seviyor."

Frank ve ben hiçbir şey söylemediğimizde -söyleyecek ne var ki- Jimmy söylenmeye başlıyor.

çok daha sarhoşmuş.

"Ne yani? Bunun devam etmesine izin mi var? Bütün köyün senin ve küçük kirli sırrının peşinde olduğunu biliyorsun, değil mi Beth? Barda herkesin konuştuğu tek şey buydu. Kocan boğaz tokluğuna çalışırken, aşk yuvana gizlice gittiğini kimsenin fark etmeyeceğini mi sandın?"

"Sana söyledim Jimmy, onu rahat bırak. Bu benim ve Beth'in çözmesi gereken bir konu.

Başka kimse yok."

Jimmy ağlamaya başladı. Kendini kaybetmiş gibi görünüyor ve tek istediğim, geçen yılların her gününde yaptığım gibi ona uzanıp sarılmak. Ama şimdi değil.

"Peki ya o? Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin mi vereceksin?" Frank omuz silkiyor. "Sanırım," diyor.

"Senin için kabadayı. Çünkü onun suratını dağıtacağım. Ona bir ders vereceğim."

Jimmy viski şişesine doğru atılır ama Frank onun için çok hızlıdır. Şişeyi yere fırlatıyor ve cam yüzlerce küçük parçaya ayrılıyor. Onu yiyip bitirdiğini bildiğim yıkımın dışı vuran tek işareti. Jimmy yenilgiyle kardeşinin üzerine yığılıyor ve Frank sanki bir çocuğu tutuyormuş gibi iki koluyla onu sarıyor. Başının üstünden bana bakıyor.

Gözlerini merdivene dikeyiyor. "Git," diyor ağzından, şimdi bile beni bağışlamak istiyor.

Onun iyiliğini hiç bu kadar az hak etmemiştim.

Cumartesi Sabahı

Sabahı mutfakta dolaşarak, hayatlarımız çökmeden önce bir Cumartesi günü kendimle ne yaptığımı hatırlamaya çalışarak geçiriyorum. Yemek ve temizlik yapardım, çamaşır yıkardım, çiftlikteki adamlara yardım ederdim. Mandırada onlara sürpriz yaptığımda, Frank her zaman heyecanlanırdı, tüm yüzü zevkle aydınlanırdı. O kadar küçük ve kolay bir şeydi ki, keşke daha sık yapsaydım.

Nina'yı bugün tekrar görmeyi bekliyordum ama çiftlikten uzak durdu. Hepsine ihanet ettim. Nina, benimle ilk tanıştığında: "Büyüdüğümde sen olabilir miyim Beth?" O zamanlar her şeye sahiptim; aşık olduğum bir kocam, dünyanın gelmiş geçmiş en tatlı, en komik çocuğu, kan, ter ve gözyaşı döktüğüm iki yüz dönümlük bir arazim vardı ve bu arazi aynı zamanda bizim özel cennetimizdi. Kendimi çok şanslı hissediyordum. Uzun yıllar boyunca kendimi şanslı hissettim.

Bana tüm bunları veren Frank'e yaptıklarım için kendimi asla affetmeyeceğimi biliyorum. Ama bugün en çok Jimmy için endişeleniyorum. Ani değişimlere verdiği tepkiler -daha doğrusu aşırı tepkiler- hiçbir zaman doğru olmadı. Ya da yakında kendi çocukları olacak evli bir adam olarak bile Frank'e nasıl bağımlı . Jimmy baba olduğunda, işler gittiğinde hâlâ bir çocuk gibi mi davranacak? Ayaklarını yere vuracak mı, kendi çocuğuyla kavga edecek mi, Nina araya girene kadar bir oyun alanı tartışmasına kilitlenecek mi?

Jimmy'nin ne kadar kaybolmuş görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Frank'in onu bir çocuk gibi nasıl kucakladığını. Frank, anneleri öldüğünde Jimmy'ye ne olduğunu her zaman içgüdüsel olarak anlamıştı. Nasıl sıkışıp kaldığını, olgunlaşmadığını. Jimmy alkole ve ara sıra şiddete başvurduğunda, acısını bildiği tek yolla uyuşturmaya çalıştığında onu asla suçlamadı. David Jimmy'ye çok kızardı ama Frank hiç kızmazdı.

Ailemin çözülme şekli için kendimden nefret ediyorum, ama şimdi hem benim hem de Gabriel için bunun kaçınılmaz olduğunu görüyorum; bir noktada birbirimize geri dönmenin yolunu bulacaktık. Hikâyemiz tamamlanmamıştı, hâlâ da öyle. Çok fazla soru vardı, uymayan çok fazla parça vardı. Çok fazla çözülmemiş özlem. Yıllar geçse bile arka planda hep var olan, kaynayan bir şehvet. Kibritin bir vuruşu, hepsi bu . Eğer Bobby

yaşasaydım, küçük talih bölgemde yaşamaya devam ederdim. Ama Bobby öldü.

Her şey dağıldı. Ve sonra, çok geçmeden, Gabriel ortaya çıktı. Uzun süre oturamayacak kadar sinirliydim. El değmeden soğuyan bir fincan çay yapıyorum, fırçalama tahtasında beni bekleyen tulumları gönülsüzce fırçalıyorum ama kısa süre sonra kontrol düşüncelerin saldırısına onları terk ediyorum. Daha ne kadar Frank ve Jimmy'nin çamaşırlarını yıkayacağım? Ya da akşam yemeklerini mi pişireceğim? Ya da çiftlikte onlara yardım etmek? Bu birlikte kurduğumuz hayatın sonu mu, sadece ben ve Frank'in değil, Jimmy'nin de, hem de bunca yıl boyunca?

Çiftlik evinin zemin katında dolaşıyorum - gerçekten büyük bir oda -Mutfak ve merdivenlere giden küçük bir koridor. Merdivenin karşısındaki pencere pervazında, tek fotoğraf olan ve son baktığımdan beri tozla kaplı düğün fotoğrafımızı görüyorum. Düğünümüzde fotoğrafçı yoktu, annemle babam, David, Jimmy ve Eleanor'dan başka konuk yoktu.

Mükemmeldi. Sadece Frank ve ben, ailelerimizin şahitliğinde o ikonik "I dos "u söylerken şok içinde birbirimize bakıyorduk. Daha sonra babam hepimizi Shaftesbury'deki County Hotel'de öğle yemeğine götürdü. Kızarmış biftek yedik ve küçük yüksükler dolusu şeri içtik; Frank ve ben kendimizden geçmiştik, formaliteler bitmiş, yepyeni bir karı koca olmuştuk. Bu kadar zahmetsizce başardığımıza inanamıyorduk. Eğer annem başka türlü bir düğün istemiş olsaydı -ben duvaklı ve trenli kabarık bir elbise giyerdim, tüm arkadaşlarım düğün sonrası bir partiye davet edilirdi- bunu söylemezdi. Ailem Frank'i neredeyse anında benimsemişti. Sanırım kısmen, Gabriel tarafından incitildiğimi görmekten nefret için, ama çoğunlukla Frank'in bir damatta istedikleri her şeye sahip olduğu için - nazik, komik, kendi kendine yeten biriydi. Ve ona güveniyorlardı.

Fotoğrafı tozlu ahşap çerçevesi içinde mutfaka götürüyorum, nemli bir bezle siliyorum. Uzun bir süre ikimize bakıyorum. Şimdi bana çok genç görünüyoruz, çocuktan biraz daha fazlasınız gibi geliyor.

Cumartesi, Öğleden Sonra

Frank alacakaranlıkta mutfağa geldi. Yemek yapmamış, temizlik yapmamış, çamaşır yıkamamış ya da yapılması gereken şeylerin hiçbirini yapmamıştım, sadece zihnim daha önce olanlarla ve olacaklarla dolup taşarken darmadağın olmuş mutfağımızda kilometrelerce yürümüştüm.

İşte, sanırım Frank'i ilk gördüğüm an. İkimizin de korktuğu konuşmaya, ikimizin de sormak istemediği soruya hazır. Frank ve ben evliliğimizin enkazından sendeleyerek çıkmalı ve yeniden inşa edilecek bir şey kalıp kalmadığına bakmalı mıyız? Yoksa birbirimizi serbest mi bırakmalıyız? Git, kendini onar, beni unut. Bir yanım her zaman Frank ve benim birlikte kalarak iyileşmemizin imkânsız olduğuna inandı.

Ama Frank'in aklında başka şeyler vardır.

"Jimmy geldi mi?" Sesi tuhaf, dikkati dağınık. "Bir şey mi oldu?"

"O kayıp. Onu hiçbir yerde bulamıyorum."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Bu sabah, mandırada. Hâlâ kafayı bulmuş, bir yerlerde bir şişe daha içmiş olmalı. Hâlâ kızgın. Aptalca tehditler savuruyor."

"Sence bu, firar ettiği diğer zamanlardan farklı mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, iyi görünmüyordu. Sanki içinde bir şeyler kopmuş gibiydi. Her zaman ona göz kulak oluyorum, değil mi? Bazen çok fazla diyorsun. Ama şimdi merak ediyorum, doğru düzgün bakıyor muydum? Ona neler olduğunu gerçekten görebildim mi? Pek iyi değil. Ama hepimiz öyleymiş gibi davranmaya devam ediyoruz."

"Barlar her an açılabilir, o da orada ."

"Başka bir şey daha var. Tüfeklerden biri kayıp." Sözleri aklımızda yer ederken birbirimize bakıyoruz. "Ava gitmedi. Bunun için uygun bir durumda değildi. En azından avlanmaya değil."

"Frank?"

"Meadowlands'de ortaya çıkacağından endişeleniyorum. Jimmy'nin Gabriel hakkında söylediği şeyleri sana anlatamam bile... Onu öldürmek isteyecek kadar deli görünüyordu. Ona zarar verecek kadar."

"Aman Tanrım, Frank. Polisi aramalıyız."

Telefona doğru ilerlemeye başlıyorum ama Frank bileğimden tutup beni geri çekiyor. "Ve ne diyeceğim? Jimmy sarhoş, silahlı ve tehlikeli mi? Kardeşinin karısının sevgilisine zarar vermek mi istiyor? Bunu bir düşün."

Bunu söylerken bana bakışı. Düz. Hiçbir duygu kalmadı. Frank'in kafasında biz çoktan bittik.

"Hayır. Bunu kendimiz halledeceğiz. Gabriel'i ara ve Jimmy'nin ortaya çıkabileceği konusunda uyar. Ben onu aramaya gidiyorum."

Cumartesi, Erken Akşam

Sanırım Meadowlands'e gidip Gabriel'e kendim söylemeye karar verdiğimde doğru düşünemiyordum. Onu aramak için telefonu elime almıştım ama hattı meşguldü ve bekleyemeyecek kadar üzgündüm.

Gabriel kapıyı açıp benim olduğumu görünce bir hata yaptığımı anlıyorum. Gülümsemesi anlık, coşkulu. Tüm yüzü mutlulukla doldu. Gabriel, Frank'ten ayrıldığımı sanıyor. Yeni hayatımızın başlangıcını ilan edenin ben olduğumu sanıyor.

"Beth," diyor, sesi zevkle yükseliyor.

Başımı hızlıca sallıyorum. "Bu bir kriz. Jimmy kayıp. Frank buraya gelebileceğini düşünüyor."

"Oh." Gabriel'in yüzünün hayal kırıklığı, şaşkınlık ve teslimiyet arasında geçişini izliyorum.

"Anlıyorum."

"Jimmy bizi biliyor. O kızgın. Sarhoş. Tehditler savuruyor. Frank bana tam olarak ne olduğunu söylemedi ama Jimmy'nin seninle bir derdi var. Frank şu anda onu arıyor. Seni uyarmam gerektiğini söyledi."

"Eminim her şey girecektir. Ben olsam endişelenmezdim." Gabriel'in sesi kayıtsızdı.

Endişesiz.

"Lütfen, Gabriel. Sana söylediklerimi dinle. Jimmy silahlardan birini aldı ve içkiden aklını kaçırdı. Sanırım seni öldürmek istiyor. Ya da en azından sana zarar vermek."

Arkamızda bir çılgılık duyuyoruz. Leo koridorda durmuş bizi dinliyordu. Her şeyi duymuş olmalı.

"Baba," diye ağlıyor. "Jimmy seni öldürecek mi?"

Gabriel kollarını açıyor ve Leo kollarına koşuyor. "Her şey yolunda," diyerek onu yatıştırır ve başını öper. "Düşündüğün gibi değil, söz veriyorum. Beth. İçeri gel. Kapıyı kilitleyelim."

Leo ilk başta Gabriel'i bırakmayı reddeder, beline yapışarak hareket etmesini imkânsız hale getirir.

"Leo?" Bana bakana kadar bekliyorum. "Korktuğunu biliyorum. Ama bir şey söyleyebilir miyim? Jimmy'yi hayatı boyunca tanıdım. demek istemedi. O

kimseyi incitmez, güven bana." Bunu söylerken bile Jimmy'nin barda tartışmaya başladığı zamanları hatırlıyorum. Zaman zaman nasıl fiziksel kavgalara dönüştüklerini. Andy'nin onu polis arabasının arkasında bağdaş kurmuş halde eve getirdiği ve Jimmy'nin içkiyi nasıl tutacağını öğrenmesi ya da tamamen bırakması gerektiği konusunda bizi uyardığı gece. Ve Frank haklı, hepimiz görmezden gelmeyi seçtik.

Gabriel, Leo ve ben mutfak masasında birlikte oturuyoruz. Konuşmaya başlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Üçümüzün bekleyişi çok gergin hissettiren atmosferi hafifletecek herhangi bir şey. Birkaç gün önce burada kâğıt oynadığımızı düşünüyorum, ne olacağına dair hiçbir fikrim yok. Nina'yı düşünüyorum, Frank ona Jimmy'nin kayıp olduğunu söyledi mi diye merak ediyorum. Muhtemelen ilk baktığı yer Pusula olmuştur.

"Arka kapı kilitli mi?" Sesimi sıradan tutmaya çalışarak Gabriel'e söylüyorum.

" sanmıyorum. Gidip-"

Gürültülü bir patlama hepimize çılgılık attırdı. Pencere, ortasında yumruk büyüklüğünde bir delik olan kıymıklardan oluşan bir ağa dönüşüyor.

Tam dışarıda, tüfeğini kucaklamış Jimmy içeri bakıyor.

"Jimmy, Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?"

Ben ona bağırırken Jimmy'nin yüz ifadesi değişmiyor. Sanki beni anlamıyor gibi. Kot pantolonunun cebinden bir fişek çıkarıp silahı yeniden doldurmasını dehşet içinde izliyoruz.

"Yere yat!" Gabriel Leo'yu çekerek yere düşürür ve mutfak masasının altına iter. "Sen de Beth."

"Onunla konuşmaya gidiyorum," diyorum. "Yıllarımı Jimmy ile uğraşarak geçirdim. Beni dinleyecektir."

Gabriel avucunu bir saniyeliğine yanağıma dayıyor, hepsi bu. "Seni tehlikeye atmayacağım," diyor. "Ben giderim."

Silahın tekrar ateşlenmesiyle Gabriel ve ben dizlerimizin üzerine çöküp pencerenin altına çömeliyoruz.

İkinci silah sesi her şeyi değiştirdi. Dışarıdaki benim kayınbiraderim değil, deli bir adamla karşı karşıyayız.

Bir elin bileğimi kavradığını hissediyorum.

"Beth," diye tıslıyor Leo bana. "Lütfen gel. Çok korkuyorum."

Yanına sürünerek girdim. İkimiz masanın altına sığınıyoruz. "Elini tutabilir miyim?"

"Tabii ki."

Leo parmaklarımı kendi parmaklarıyla eziyor. Vücudu titriyor.

Düşün, düşün. Sırada ne var? Telefona mı koşayım? Jimmy bana ateş eder mi? Nedense hiç sanmıyorum. Ben onun kardeşinin karısıyım ve o beni kız kardeşi olarak görüyor, bunu bana defalarca söyledi.

"Gabriel!" Bağırıyorum, kendime geliyorum. "Oraya gitme. Çok tehlikeli."

Çok geç kalmıştım. Gabriel'in botlarının koridorda koştuğunu, bir sürgünün açıldığını, ön kapının açıldığını duyuyorum.

Bazen bir trajediyi gerçekleştirmeden önce önleyebileceğiniz bir şansınız, belki de sadece saniyeleriniz olur. Bu benim şansım. Benim anım. Benim şansım. Ama ben bunu kullanmıyorum. Gabriel'in peşinden koşup kendimi Jimmy'nin merhametine bırakmıyorum, daha fazla kan dökülmeden silahı bırakması için yalvarmıyorum. Bunun yerine, hepimizin hayatını bir korku şovuna çevirecek ve beni her gece sonu gelmeyen "keşke "lerle uyutmayacak aptalca bir seçim yapıyorum.

Olduğum yerde kalmaya, Leo ile birlikte masanın altına sinmeye karar verdim.

"Jimmy onu öldürecek, değil mi?" Leo inliyor ve ben bunu hissediyorum, mesanesini bıraktığında altımda biriken ılık sıvının sızıntısı. Zavallı çocuk. Zavallı bebek. Tüm bunlar için çok genç.

"Özür dilerim," diyor, şimdi ağlıyor ve onu kendime çekiyorum, idrarının kokusu burun deliklerimde keskinleşiyor.

"Her şey girecek, söz veriyorum."

Yetişkinler bunu neden yapar? Neden hiçbir şekilde yerine getiremeyecekleri sözler verirler?

"Baban Jimmy ile konuşacak ve onun mantıklı düşünmesini sağlayacak. Güven bana, Jimmy bir katil değil."

"Öyle, Beth. Köpeğimi öldürdü."

"Ah, Leo," diyorum, alnımı bir saniyeliğine onunkine yaslayarak. Her şeyi başlatan köpek vurma olayı. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Dördüncü Bölüm

Frank

1968

Hemston'daki herkesin o gece neler olduğuna dair kendi görüşü vardı: Genç çiftçinin nasıl hayatını kaybettiği. Bazıları Frank Johnson'ın bir tartışmanın ardından sonunda çıldırdığını ve kardeşini vurduğunu düşünüyordu. Tanrı bilir, diyorlardı, köy dükkanından sütlerini ve gazetelerini toplarken sohbet etmek için durakladıklarında, son birkaç yılda bir adamın makul bir şekilde kaldırması beklenenden daha fazla yüklenmişti.

Ertesi sabah *Daily Express* tarafından yayınlanan ilk haber, çarpıcı başlığıyla köyde şok dalgalarına neden oldu: "Romancının Aşk Denemesi Ölümle Sonuçlandı."

İnsanlar bir Nescafé daha içmek için çaydanlığı yakarken, Rice Krispies ve Weetabix'lerine, sıcak tereyağlı tostlarına bakarken, kapılarının önünde bu kadar *tehditkâr* bir şey olduğunu düşünüyorlardı. Gabriel Wolfe'un romanlarından birinden daha korkunç ve şok ediciydi.

O zamanlar sadece nadir gerçekler biliniyordu. Frank Johnson, kardeşi Jimmy'yi öldürmekten tutuklanmıştı. Dengesiz olduğu bilinen Jimmy, on saatlik bir içki alemine çıkmış ve Beth Johnson'ın sevgilisi Gabriel'i öldürmekle tehdit etmişti. Jimmy'nin nasıl olup da vurulduğu herkesin tahmin edebileceği bir şeydi.

Ve köylülerin yapmayı en çok sevdiği şey tahmin etmektir.

Haftalar geçtikçe daha fazla ayrıntı ortaya çıktı. Frank Johnson cinayet ve kasıtsız adam öldürme suçlamalarını reddetti ve mahkemeyi beklerken kefaletle serbest bırakıldı. Aradan geçen aylarda o ve karısı köyde hiç görülmediler, ancak Frank zaman zaman traktörüyle gözetlenebiliyordu. Hikayeler basında yer almaya devam etti. Büyük ya da küçük her gazete Gabriel Wolfe'un gözden düşüşünden bir parça koparmak istiyordu. Immaculate Conception Manastırı'ndaki eski bir öğrenci, *The Daily Telegraph*'a Gabriel ve Beth henüz gençken başlayan ahlaksız aşk ilişkisini anlattı. *The Mirror*, Meadowlands'deki gölün bir fotoğrafıyla birlikte açık havadaki "seks istismarları" hakkında bir haber yayınladı. Ne Beth Johnson ne de Gabriel Wolfe yorum yapmak için müsait değildi.

Cinayet davasının tarihi yaklařtıķķa köylüler heyecanla dolup taşıyordu. Duruşma Londra'daki Merkezi Ceza Mahkemesi'nde olacaktı ve birçoğu gidip izlemeyi planlıyordu. Frank Johnson sanık sandalyesinde, Gabriel Wolfe tanık olarak ifade vermek üzere çağrılmıştı; bu onların kendi Hemston pembe dizisiydi.

Duruşmanın başlamasına günler kala bir şok daha yaşandı.

Frank Johnson kefalet koşullarını ihlal etmişti ve şimdi Wandsworth Cezaevinde yargılanmayı bekliyordu.

Duruşma

Eski sevgilim tanık kürsüsünde, Jimmy ve Nina'nın düğününde giydiği kömür grisi takım elbisesini giymiş. Onun karşısındaki sanık sandalyesinde ise kocam oturuyor, o da sahip olduğu tek takım olan lacivert damatlığını giymiş. Keşke zamanı o geceye, Gabriel'le karaağaçlardan oluşan kalkanımızın arkasında yaptığımız aptalca sohbete geri döndürebilseydik. Ya da daha da ileri sararak, bir keseli köpeğin tarlamıza girip kuzularımızı katlettiği güne.

Uzun yıllar boyunca mutfak masamızda Frank'in karşısında oturdum, yüzünün, vücudunun her santimetresini tanıyorum. Ama bu adam yukarıdan bakıldığında neredeyse bir yabancı gibi görünüyor. Gözlerim bakmaktan acıyana, kalbim artık dayanamayana kadar ona bakıyorum.

Jüriyi ilk kez görüyorum: Kocamın kaderini ellerinde tutan kadın ve erkekleri. Frank'in Jimmy için bir kardeş, bir arkadaş, bir rehber olduğu kadar nasıl bir ebeveyn olduğunu duyacaklar ve onu öldürmek şöyle dursun, asla incitmeyeceğini anlayacaklar mı?

Kız kardeşim Eleanor, duruşma başladığından beri her gün burada, halk salonunda bulunuyor. Gazetecilerle dolup taşan basın tribününü işaret ediyor. "Bugün iki katı var tabii," diye fısıldıyor gözlerini hızlıca devirerek.

Bir adam öldü. Frank'in kardeşi, Nina'nın kocası, bir zamanlar bebeğimi doğurtan çocuk. Ama basında "playboy" yazar Gabriel Wolfe ve onun alçakgönüllü bir "çiftçi karısı" ile olan aşk ilişkisi hakkında bitmek bilmeyen hikayeleri okusanız bunu düşünmezsiniz.

"Bay Wolfe," dedi Kraliyet savcısı, "izin verirsiniz en baştan başlamak istiyorum. Bana Beth Johnson ile ilk nasıl tanıştığınızı anlatabilir misiniz?"

Gabriel ilk tanışmamızı anlatmaya başladığında kendimi kaçınılmaz bir şekilde üzgün hissediyorum. İzinsiz giriş hikâyemizi. Kitaplar ve yazmak üzerine kurduğumuz bağ. Karşılıklı can sıkıntımız, bütün bir yazı doldurmak isteyen bir kız ve erkek. Yavaşça başlayan ama kısa sürede bizi içine çeken tutku, başka hiçbir şeye ve hiç kimseye yer kalmayana kadar.

"Anlattıklarınız kulağa çok güçlü geliyor. Aşık mıydınız?" "Birbirimizi seviyorduk, evet."

Gabriel, bakışlarını bir an bile düşürmeden QC Donald Glossop'a bakıyor. Gabriel kendi türünün berrak, iyi konuşulan sesine sahip, incelemekten etkilenmiyor, bir deniz dolusu yüz onu incelemek için dönmüş. Tanık kürsüsünde olabilir, özel hayatı paramparça edilmek üzere olabilir, ama onlar eşittir, avukat ve o, bakışı bunu söylüyor.

"Ama ilişki sona erdi. Neden böyle oldu?"

Şimdi kendimi Gabriel'i dikkatle izlerken buluyorum, konuşmasını nefesimi tutuyorum.

"İyi bir sebep yokken bitti. İletişimsizlik." "Bir anlamda yanlış bir son mu?"

Gabriel duraksıyor, sanki kelimeler onu sersemletmiş gibi. "Evet," diyor, şimdi daha sessiz. "Kesinlikle doğru, yanlış bir son."

"Ve yıllar sonra Beth Johnson ile tekrar karşılaştığınızda birbirinize karşı hala bir şeyler hissediyor muydunuz?"

Gabriel'in rıhtıma nasıl baktığını görüyorum. Hapse girmeden önceki aylarda Frank'e her gün yaptığım itirafları bilmiyor. Beni tekrar sevecekse, yaptığım her şeyi bilmesi gerektiğini söyledim. Dinlemek istemediği ve durmam için yalvardığı zamanlar oldu ama sonunda hep devam ettim. Sır yok, dedik. Hiçbir şey gizli kalmayacak, her şey paylaşılacaktı. Frank, Gabriel ve benim hakkımda her şeyi biliyor, başlangıcımızdan vahşi sonumuza kadar.

Gabriel şöyle diyor: "İçten içe evet. Her ne kadar ikimiz de bunu kabul etmek istemesek de.

Beth mutlu bir evliliği vardı. Kocasını sevdiğini biliyordum."

"Yine de onunla bir ilişkiye mi başladınız?"

Bunu hissedebiliyorsunuz, galeride yeni bir uyanıklık var - insanlar bunun için geldi.

"Evet, bunun yanlış olduğunu biliyordum. Ve bundan derin pişmanlık duyuyorum. Ama onu sevdim... Her zaman sevdim."

Bir an için başımı eğip dizlerime bakıyorum. *Ah, Gabriel*, diye düşünüyorum, kaçınılmaz hüznün içime hücum ederken. Her şeyin farklı olmasını dilemenin bir anlamı yok, ama yine de bunu yapıyorum.

"İlişki ne zaman başladı?"

"Geçen Eylül. Jimmy ve Nina Johnson'ın düğününden hemen sonra." Bu gerçek kafalara dank ettikçe hoşnutsuzluk sesleri yükseliyor. Neşeli bir aile kutlamasından sonra böyle duygusuzca bir ilişkiye başlamamız. Bu damat bir hafta içinde ölecekti.

"Şimdi geçen yılın yirmi sekiz Eylül'üne geçmek istiyorum. Vurulma olayının olduğu gece. Sanırım Beth Johnson evinize gelerek Jimmy'nin kayıp ve silahlı olduğu konusunda sizi uyardı."

Bu duruşmanın her dakikası önemli, çok önemli. Hiçbir şey bu kadar önemli olmamıştı. Öyleyse neden o meşum gecede yaşananları mahkemeye anlatmaya başlayan Gabriel'in sesine konsantre olamıyorum? Ondan önceki tüm yirmi sekiz Eylül günlerini düşünüyorum; güneşli, kahkahalı, sevişmeli ya da tartışmalı, inek sağmalı ya da koyun beslemeli, yemek pişirmeli, temizlik yapmalı, çarşaf değiştirmeli, Bobby'nin hayatta olduğu ve olmadığı günleri, bu tarihin ne anlama geleceğine dair hiçbir ipucu vermeyen zaman dilimlerini. Tüm bu davanın saçmalığını, kardeşini birini sevebileceğiniz kadar çok seven Frank'in onu öldürmekle suçlanmasını düşünüyorum. Yanlış adamın sanık sandalyesinde olduğunu ve işin bu noktaya gelmesine asla izin vermemem gerektiğini düşünüyorum.

Savcı, "Beth'i ilk gördüğünüzde nasıl görünüyordu?" diye soruyor.

"Endişeliydi. Frank ona Jimmy'nin ilişkim yüzünden beni cezalandırmak istediğini söylemişti. Kan istiyordu, dedi. İlk başta ciddiye almadım. Oldukça zorlama görünüyordu. Ama Beth Jimmy'nin eve gelebileceğini düşünüyor gibiydi. Birkaç dakika içinde de geldi."

Gabriel'in, Jimmy mutfak penceresine ateş ettiğinde oğlunun yaşadığı dehşeti anlatışını dinliyorum. Cam kırıldı. Üçümüz şok içinde çılgık atıyorduk. Pencerede büyük bir boşluk ve hemen dışında duran, tüfeğine bir fişek daha dolduran kayınbiraderim.

"Neden dışarı çıkma riskini aldın? Korkmuyor muydunuz?" Bay Glossop soruyor.

"Oğlumu korumak istedim." Gabriel sesini alçaltır. "Ve Beth'i. Onları güvende tutmak istedim. Jimmy'nin binadan çıkmasını istedim. Tek düşündüğüm buydu."

"Bay Wolfe, mutfak penceresinden size ateş eden Jimmy'nin neden bir kuzu gibi uysal bir şekilde sizinle arabaya bindiğine dair şüphelerim var." "Pek uysal sayılmaz. Jimmy'ye onu eve bırakacağımı söyledim ve o da bana kaybolmamı .

Hâlâ pompalı tüfeğini sallıyordu, zil zurna sarhoştı. Korkunçtu. Onu arabaya binmeye ikna etmek için bir şeyler düşünmeliydim. Ben de Beth'le aramızdaki ilişkinin bittiğini söyledim. İlişkimizi bitirdiğimizi." "Bu doğru muydu?"

"O zaman olmaz, hayır."

"Yalan söylediğinizi mi söylüyorsunuz Bay Wolfe?"

"Evet," diye tersliyor Gabriel. "Bir anda oldu. Stresli bir durumdu. Ayaklarımın üzerinde düşünüyordum."

Donald Glossop başını sallar ama Gabriel'in içine işlemesine izin vererek hiçbir şey söylemez.

"Beth Johnson neden seninle arabaya gelmedi? Bu daha mantıklı olmaz mıydı? Onu daha fazla sakinleştirebileceğini düşünürdüm."

"Birimizin oğlumla birlikte geride kalması gerekiyordu. Travma geçiriyordu, öldürüleceğime inanıyordu."

"Blakely Çiftliği'ne vardığınızda ne oldu?"

"Biz arabayı sürerken Frank bahçedeydi ve doğruca arabaya geldi ve Jimmy'nin çiftlik evine girmesine yardım etti. Onu en son o zaman gördüm."

"Burada bir an durabilir miyiz? Karısıyla ilişkinizi öğrendiğinden beri Frank Johnson'ı ilk kez mi görüyordunuz? Bu değil mi?"

"Evet."

"Size çok kızmış olmalı...?"

"Eğer öyleyse bile bunu belli etmedi. Aksine, Frank Jimmy'yi eve getirdiğim için minnettar görünüyordu" -Gabriel bocaladı, sonra kendini topladı- "tek parça halinde. Bana teşekkür etti."

"Size *teşekkür etti*."

Donald Glossop'un Kraliyet avukatı olduğu açıklandığında kız kardeşim bir gününü British Library'de onun kazandığı davaları okuyarak geçirdi. "O bir oyuncu," dedi bana. "Jüriye rol yapıyor ve onları yanına çekiyor. Onları eğlendiriyor, güldürüyor, sahte bir güvenlik hissine kapılmalarını sağlıyor. Sonra da bombasını patlatıyor. Bu onun alametifarikası."

"Aynı durumda size *teşekkür* edeceğimden emin değilim Bay Wolfe. Söz konusu olan benim karım olsaydı, kelime dağarcığım daha renkli olurdu."

Mahkemede bir kahkaha tufanı kopar, birkaç jüri üyesi gülümser. Gri saçlı ve elektrik mavisi gözlüklü kadın. Gösterişli gözlükleri çoktan fark etmiş, neye işaret ettiklerini merak etmişim. "Şehirli Beyefendi" olarak düşündüğüm ince çizgili adam, sırtışını gizlemeye elini ağzına götürdü.

"Frank Johnson, karısıyla yatmamın açık tahrikine rağmen bana bir kez bile öfke göstermedi," diyor Gabriel sakın bir sesle. "Jimmy dengesiz ve şiddet patlamalarına meyilli biriydi. Ama Frank öyle değildi, benim tecrübelerime göre değildi."

Tartışılan adam bütün sabah olduğu gibi boş boş önüne bakıyor. Frank bir poker oyuncusu olsaydı, her eli kazanırdı. Yüzü esrarengiz, duygudan yoksun. Kardeşine nasıl özlem duyduğunu, onun yasını nasıl tuttuğunu, gecenin bir yarısı göğsünden yükselen hıçkırıkları gizlemeye çalıştığını herkesten iyi biliyorum. Onu tanıdığım onca yıl boyunca neredeyse hiç ağlamayan Frank, Jimmy için bir göl dolusu gözyaşı döktü. Ama jüri bunu bilmiyor.

"Frank Johnson'ın yasal masraflarını ödüyorsunuz, değil mi?"

Gabriel tereddüt ediyor, şimdi yanlış adım atıyor. Hiçbirimiz bunun duruşmada ortaya çıkmasını beklemiyorduk.

"Soruyu tekrarlayayım mı?" Gabriel

sinirli bir şekilde başını sallar.

"Bunu karşılayabilirim. Johnson'lar karşılayamaz."

Bay Glossop o bal gibi ses tonuyla, "Çok cömertçe, eminim," der. Bir kez daha jüriye döner. "Duyduğuma göre bu yasal faturalar çok pahalı olabiliyormuş."

Daha fazla kahkaha, jüri eğleniyor. Bir cinayet davasının acımasız gerçekliğinden bir anlığına uzaklaşıyorlar.

"Merak ediyorum, bunu yapmak için başka bir motivasyon yok mu? Mahkemeye sanığın eşi Beth Johnson'ı sevdiğinizi ve her zaman sevdiğinizi söylediniz. Onun iyiliğini düşündüğünüzü söylemek doğru olur mu?"

"Evet. Hayır. Kastettiğiniz şekilde değil."

"Frank Johnson'ın nasıl bir adam olduğu hakkında bir fikriniz olduğunu sanmıyorum, çünkü onu çok az tanıyordunuz. Sizin ilişkiniz onun *karısıyla* oldu. Çok *samimi* bir ilişki. Frank Johnson'ın *sizinle* tek bir saniye bile geçirmek istemesi pek mümkün görünmüyor."

Jüri yine sırtıyor, daha fazla alay, daha fazla performans için hazır. Ancak Donald Glossop ünlü olduğu volte-face hareketini yapar, sesi bağırmanın hemen altındaki bir perdeye yükselir.

"Sizi bugün buraya getiren şeyin *suçluluk duygusu* olduğunu düşünüyorum Bay Wolfe. Beth Johnson ile yaşadığınız aşk ilişkisinin Jimmy Johnson'ın ölümünde talihsiz bir katalizör olduğu suçluluğu."

"Beth ile olan ilişkim hakkındaki hislerimin bu davayla nasıl bir ilgisi olduğunu anlayamıyorum. İfade vermeye çağıldım çünkü Jimmy Johnson'ı canlı gören son kişilerden biriydim."

Bunu söylerken Gabriel'in sesi kısıktır. Mahkeme salonundakilere muhtemelen sabırsız geliyordur. Sinirini kontrol altında tutmaya çalışan bir adam. Ama tek bildiğim

Gabriel'in ıssızlığını, adımı söylediğinde sesindeki sessiz değişimi duyuyorum.

"Aynen öyle. Ve şimdi sorguladığım şey sizin bir tanık olarak yaşayabilirliğiniz. Birkaç dakika önce yalancı olduğunuzu kabul ettiniz. Söylediklerinizin tek kelimesine bile güvenilebileceğimizi sanmıyorum."

Sanki Gabriel zaman kaybından başka bir şey değilmiş gibi sıkılmış ve bezgin bir ses tonuyla görevden almadan önce son ve önemli bir duraksamaya izin verir. "Bu tanığa başka sorum yok lordum."

1968

Duruşma tarihi belirlendiğinde Eleanor bizimle çiftlikte kalmaya geldi. Bir avukat olarak yüzlerce kez mahkemeye çıkmıştı, ne yapılacağını biliyordu. Her gece, Eleanor neler olacağını anlatırken biz ateşin başında oturduk. Bize herkesin kim olduğunu söyledi ve her birinin nerede oturacağını gösterdi, her birinin yerini işaretlemek için çarpı işaretleriyle mahkemenin bir şemasını çizdi. "Mahkeme kâtibi burada oturuyor," derdi keçeli kalemmini sallayarak. "Burası basın kürsüsü, Gabriel ifade verdiğinde tıklım tıklım olacak." Onun çizdiği mahkum rıhtımına baktığımı hatırlıyorum, üzerinde kasvetli bir etiket vardı: FRANK

-Ve "*Bu olamaz*" düşündüm. *Bize olmaz*.

Eleanor, Frank'e o gece olanları dakika dakika anlatarak, ara vermesi için yalvarıncaya kadar sorguya çekti. Acımasızdı. "Bunu düşünmenin acı verdiğini biliyorum Frank. Ama mahkemede Donald Glossop'la yüzleştğinde çok daha fazla acıyacak. İnan bana, kuduz bir köpek kadar acımasızdır. Su geçirmez olmalısın."

O son kader sahnesini ona kaç kez tekrarlattı? Jimmy içkinin etkisiyle çılgına dönmüştü, tüfeği ondan çalışırken Frank'i taciz ediyordu. Kardeşler arasında ölümle sonuçlanan bir kavga.

Davanın özü şudur: Frank, Jimmy'nin son anlardaki kışkırtmalarının ardından, Jimmy'nin ölümünü cinayet haline getirecek ciddi bir zarar verme niyetinde miydi? Yoksa Frank'in iddia ettiği gibi, yıkıcı bir trajediyle sonuçlanan bir nefsi müdafaa eylemi miydi?

Savunma avukatımız Robert Miles, ipek almak için gençti. Kırklı yaşlarının başında, zayıf ve taze yüzlü, rakibinin neredeyse tam zıttı. Donald Glossop liman ve Stilton'la geçirdiği büyük bir gecenin ardından uyurken Robert'ı gün doğumunda Thames Nehri boyunca koşarken hayal ediyorum. Robert zarif, şık ve nazik; Kraliyet savcısı ise bir rugby oyuncusunun cüssesine ve onunla birlikte gelen tavırlara sahip.

Robert'ı işe almadan önce Gabriel hukuk dünyasında tanıdığı herkesle ve tanımadığı pek çok kişiyle, arkadaşlarının arkadaşlarıyla, arkadaşlarının babalarıyla, amcalarıyla, erkek arkadaşlarıyla, erkek kardeşleriyle konuştu. Robert'ın ismi en sık gündeme gelen isimdi.

Gabriel apraz sorguyu beklerken gözle görülür bir şekilde rahatlamı tır. Ne de olsa Robert maaş bordrosunda. Ve Gabriel'in ilesi neredeyse sona eriyor.

Robert, "Bayan Johnson'la olan ili kinizin ayrıntılarını tekrar gözden geçirmek için bir neden göremiyorum," dedi. "Hem evinizin bahçesinde hem de arabayla iftli e giderken onunla geirdi iniz zaman içinde Jimmy'nin ruh halini duymak beni daha çok ilgilendiriyor."

"Agresifti. Kin doluydu. Ama aynı zamanda sarhoşluk aşamasında olduğu için pek de mantıklı konu amıyordu."

"Ama onun tarafından tehdit edildi inizi hissettiniz?"

Gabriel duraklar ve Robert hemen ekler: "Bir av t fe inin başında sarhoş, intikamcı bir adam oldukça ciddi bir tehdit oluşturabilir, sanırım?"

Şöyle de diyebilirdi: *Bu senin kendini savunma senaryosunu kurma  ansın, unuttun mu?*

"Evet, çok tehlikeli bir durumda olduğumuzu hissettim. Jimmy mutfak penceremize ateş etti. Herhangi birimiz yaralanabilirdi. Bu yüzden onu ve t fe ini m lk mden uzaklaştırmak istedim. O lumu güvende tutmam gerekiyordu. Her baba aynı şeyi hissedirdi."

"Başlangıçta Jimmy'ye Beth ile ili kinizin bittiğini söyleyerek onu sakinle tirebildiniz. Onu eve getirdi inizde hala sakin bir durumda mıydı?"

Bu sefer Gabriel hemen yemi yutar. "Başlangıçta, evet. Her şeyden dolayı tamamen bitkin görünüyordu. Ama iftli e yakla tı ımızda, sanki ona ben ve Beth hakkında söylediklerimi unutmu  gibiydi. Aynı tehditleri savurmaya başladı. Yine  iddet dolu bir ruh hali içindeydi, buna şüphe yok."

Rıhtımdaki Frank'e bakıyorum, yüzünde parlayan acıyı görüyorum, ancak başkalarının fark edeceğinden   pheliyim. Jimmy hikayemizin tutması için gerekli bir fedakarlıktı.

"Karde ini içeri aldıktan sonra Frank'in u ra ması gereken patlayıcı bir karışım gibi mi görünüyor?" Robert sorar ama Gabriel cevap veremedi. Donald Glossop ayağa fırlar.

"Lordum, varsayım mı? Bay Wolfe iftlik evinde neler olup bittiğini ya da Jimmy Johnson'ın o son anlardaki mizacını bilemez."

Yargıç Miskin yorgun bir şekilde onaylamak için elini kaldırıyor. Avukatlar arasındaki sürekli eki me yorucu olmalı, sonu görünmeyen bir ocuk parkı kavgasına nezaret etmek gibi.

Robert yargıçtan özür diliyor.

"Bay Wolfe," diye devam ediyor. "Jimmy Johnson'ı kardeşi dışında canlı gören son kişi sizdiniz. Yirmi sekiz Eylül gecesi onun kendisi ve başkaları için tehlikeli olduğuna inandınız mı?"

"Kesinlikle öyle. Öldürücü bir silahın sarhoğu ve zarar vermeyi aklından geçiriyordu."

Gabriel önemli bir tanıktı ve Frank'in kefalet şartlarından biri de ikisinin duruşma öncesindeki aylarda bir araya . Ama o ilk korkunç günlerde Gabriel ve benim birbirimizi bir daha asla görmememiz imkânsız gibi geliyordu. Aramızda söylenmemiş o kadar çok şey kalmıştı ki. Bir sabah Frank çiftlikteyken onu aradım ve buluşup buluşamayacağımızı sordum.

"Ama nerede?" dedi. "Eğer biri bizi görürse..."

Ona Bobby'yle saklambaç oynadığımız bir yerden bahsettim; Meadowlands ile Blakely Çiftliği'nin ortasında, bir ucunda kocaman bir kestane ağacı olan bir tarlaydı. Bobby ve ben o ağacı çiftlikteki yaşlı meşe ağacı kadar çok severdik. O küçükken yanıma hikaye kitapları ve küçük bir piknik alırdım ve orada birkaç saat geçirirdik, Tavşan Peter hakkında okur ya da Bobby'nin en büyük uğraşlarından biri olan solucan arardık.

Ağaca Gabriel'den önce vardım ve onun gelmesini bekledim. Açık mavi bir gündü, soğuktu ve keskin bir güneş ışığı vardı. Kendimden başka biri olmayı diledim. Gabriel de ondan başkası değildi. Kan dolaşımında uğuldayan endişenin onu tekrar için mi yoksa ona söylemem gereken şeyler yüzünden mi olduğunu bilemiyordum.

Birkaç dakika sonra ağacın etrafında belirerek, "İşte buradasın," dedi. Ona bakmak bile minyatür bir kalp krizi gibiydi.

Kilo vermişti, yanaklarında derin çukurlar ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Ama hâlâ uzun zaman önce aşık olduğum o güzel çocuktu.

"Beth," dedi.

Bir dakika boyunca başka bir şey söylemedi, sadece adımı söyledi. Sonra bana katıldı, sırtını ağaca dayadı, ikimiz de uzun, ıslak çimenlere bakıyorduk. O sırada Kasım ayının başlarıydı, birbirimizi görmeyeli haftalar olmuştu, o korkunç geceden beri.

Gabriel'e Leo'yu sordum ve bana kâbuslar gördüğünü söyledi, kendimi zehirlemek için bir suçluluk oku daha. Masanın altına sığındığımızda onun yanımda titrediğini düşündüm, ham korkusunun kokusu burnumda tütüyordu.

burun delikleri. Babasının vurulmak üzere olduğuna inanan genç bir çocuk. Gabriel ve benim kendimizi suçlayacak çok şeyimiz vardı.

"Frank nasıl?" Gabriel söyledi.

Kocam olan yürüyen enkazı nasıl tarif edebilirdim ki?

"O çok kötü," diye fısıldadım.

Gabriel elimi tuttu. "Çok özür dilerim. Her şey için özür dilerim."

"Üzgün olduğunu biliyorum. Ben de çok üzgünüm. Tüm bunlar için kendimi suçluyorum."

"Sana yapmamamı söyledim ama ben de aynı şeyi yapıyorum. Her zaman da yapacağım."

Bir dakika boyunca sessizlik içinde kendi düşüncelerimizi düşündük. Gabriel'i düşünüyordum ve onun bir şeyler yanlış ya da kötü gittiğinde, durumu düzeltmeye ya da suçu başkasına atmaya çalışmadan bunu her zaman kabul eden tanıdığım tek insan olduğunu. Sanırım bu nadir görülen bir şey. Çoğu insan anlamsız basmakalıp sözlerle suçluluğunuzu yatıştırmak için acele eder ve bunun bir faydası olmaz.

Yıllar sonra öğrendiğime göre, yaptığım şeylerin sorumluluğunu kabul etmek bana yardımcı . Hesap verebilir olmak sanırım.

"Olanlardan çok pişmanım ve keşke her şeyden çok bunu değiştirebilseydim," diyorum. "Ama birlikte geçirdiğimiz zamanı asla unutmayacağım."

"Böyle söylediğinde kulağa çok nihai geliyor."

"Seni her zaman seveceğim, Gabriel."

"Aslında, lütfen başka bir şey söyleme. Bunu duymak istediğimden emin değilim."

"Yine de söylemem gerekiyor. Kendim için. Frank için. Özür dilerim." Gabriel'e dinlettiğim için kendimi kötü hissettim. Ama artık benim yolum buydu. "Seni çok uzun zamandır seviyorum ve biliyorum ki o zamanlar bazı şeyler ters gitmeseydi şu anda hâlâ birlikte olurduk. Seninle birlikte olmak benim için her şey demektir. Sana yeniden aşık oldum. İnsanlar aynı anda iki kişiyi sevemezsin derler ama sevebilirsin ve ben seviyorum. Seni seviyorum. Ben de Frank'i seviyorum. Ama birlikte olmam gereken kişi Frank. Jimmy ölmemiş olsaydı bile Frank'le birlikte olmam gerekirdi. Bu bizim geçmişimiz. Birlikte yaşadığımız her şey. Frank'in bana ihtiyacı var. Benim de Frank'e ihtiyacım var. Bunu zamanla başka biriyle bulacağını biliyorum. Ben olamayacağım için çok üzgünüm. Sen iyi bir adamsın, Gabriel. Gerçekten öylesin."

Gabriel'in elini sıktım. İkimiz de dümdüz önümüze bakıyoruz.

"Senden bu kadar kolay ayrılabilceğimi mi sanıyorsun? Sensiz nasıl olacağımı bilmiyorum. Asla da olamadım."

"Zamanla kolaylaşacak. Zamanla. Sen ve ben bunu biliyoruz."

"Keşke daha uzun zamanımız olsaydı. Keşke hâlâ benimle olsaydın."

"Çok daha iyi birini hak ediyorsun."

"Buna ben karar vereceğim." Şimdi sesinde bir hafiflik vardı ve ilk kez birbirimize doğru dürüst bakmak için döndük. Gülümsedik.

"Sanırım ben gideceğim," dedi.

"Pekâlâ."

Gabriel elimi bıraktı ve onun sıcak tutuşu olmadan elim yanımda gevşek ve soğuk bir şekilde sallandı.

"Veda etmeyeceğim," dedi. "Bunu asla söylemeyeceğimiz konusunda anlaşalım."

Orada kaldım, yaşlı kestane ağacına yaslandım, gözlerim parlak kış güneşine kapalı, yola doğru uzaklaşan ayak seslerini dinledim.

Eleanor beni adliyenin dışında bir kalabalık beklemem konusunda uyarmıştı ama de Gabriel'i bekleyen fotoğrafçıların sayısını görünce şok oldum. Yirmi, otuz? Üç kişi gibi görünüyorlar, itişip kakışıyorlar ve daha yakın bir çekim için zorlanıyorlar; her an içlerinden biri mutlaka düşecek.

"Beth! Beth! Beth! Buraya gel."

"Bakma," diye tıslıyor Eleanor nefesinin altından. "Dosdoğru karşıya bak."

Ama ileride, Gabriel'in olduğu yerde, aramızda belki bir iki metreden fazla mesafe yok. İstesem uzanıp ona dokunabilirim. Ve bazı açılardan bunu istiyorum. *"Teşekkür ederim"* deme şansını özlüyorum. *Elinden gelen her şeyi yaptın. Bunu benim için yaptığını biliyorum.*

"Gabriel, bak, Beth tam arkanda." Gabriel içgüdüsel olarak döner.

Bir an, beş saniye, belki de on saniye sonra geliyor. O ve ben, başka kimse yok - dünyanın geri kalanı, yaygara, flaşlar, bağırışlar, yanımdaki kız kardeşim - hepsi bir anda yok oluyor.

Bu küçük anlık zaman diliminde, onun görüntüsünü içime çekiyorum. Sanırım o da aynısını yapıyor. Gülümseme ya da baş sallama yok, buna gerek yok. Gözlerimiz bizim yerimize söylüyor. *Bu sensin.*

Gabriel arkasını döndüğünde, bir muhabir ona doğru yaklaşır. Gabriel gibi uzun boyludur, yüzleri sadece birkaç santim aralıklıdır. Gabriel elinin tersiyle adamın göğsünü iter ve adam tökezler. "Geri çekil. Yorum yok dedim."

Sesinde saf bir öfke var, bunu daha önce hiç duymamıştım.

Birisi "Onu hâlâ seviyor musun?" diye bağırır ama Gabriel yolun diğer tarafında boş bir taksi görmüştür.

Caddenin karşısına bir eliyle işaret verirken onu izliyorum. Kapıyı kırıp açıyor, içeri atlıyor. Ve o gitti.

"Gördüklerimin en kötüsü," diyor Eleanor köşeyi döndüğümüzde, o kadar hızlı yürüyoruz ki nefesim kesiliyor. "Ama hiçbir şey alamadılar. Merak etme."

Elbette yanılıyor. Bu fotoğrafçılar işlerinde iyiler, hızlı hareket etmeye hazırlar. Sabah bütün gazetelere çıkacak olan fotoğraf, Gabriel ve benim birbirimize baktığımız o kısacık andı.

İkimizin de ifadesiz olduğumuzu sanıyordum ama fotoğraflarda öyle görünmüyor.

Mirror'ın manşeti "Aşkın Bakışı mı?". *The Sun* ise tek kelimeyle "Kalp kırıklığı" diyerek daha doğru bir başlık atmış. *The Daily Telegraph* bile Gabriel'in ifadesinden alıntı yaparak aşk hikayemize kendi yorumunu katıyor: "Bunun yanlış olduğunu biliyordum... Ama onu seviyordum... Hep sevdim."

Kameralar, hissettiğimi bile fark etmediğim bir şeyi yakaladı ama gözlerimden okunuyordu: Onu gördüğüm için çok mutlu görünüyorum. Bu şaşırtıcı mı? Bu davaya tamamen aynı şekilde dahil olduk, hissettiğim utanç onunkini yansıtıyor, bir ölümden sorumlu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilenler bizleriz. Frank değil, sanık sandalyesindeki adam.

Gabriel'in ifadesi benimkinden farklı. Birkaç saniyeliğine de olsa bana bakarken gördüğünüz tek şey onun tarifsiz hüznü.

Eleanor ve ben her günün sonunda onun Parsons Green'deki havadar, ışık dolu dairesine döndüğümüzde bir ritüel geliştirdik. Ayakkabılarımızı çıkarır, kanepeye yığılır ve çay yapma sırasının kimde olduğunu tartışırız. Gözlerimi kapattığımda yıllar akıp gidiyor ve bir zamanlar olduğumuz kızları neredeyse birebir hayal edebiliyorum.

Gençken okuldan eve anne babamız işten dönmeden önce . Bir demlik çay ve her zaman ızgaranın altında yaktığımız birkaç tur sıcak tereyağlı tost yapardık ve gramofonda en sevdiğimiz plağı çalardık. Takıntılarımız her ay değişirdi -Little Richard, Bing Crosby, Doris Day, Frank Sinatra, hepsini severdik. O günlerin masumiyetine geri dönmek için Rosemary Clooney'nin "Sisters" şarkısını duymam yeterli. Eleanor ve ben bu şarkıda kelimenin tam anlamıyla harikaydık, eve geldiklerinde anne babalarımıza eşlik ederdik,

Kardeşçe bağıllık şarkıları söylerken saçlarımızı döndürüyor ve senkronize dönüşler yapıyorduk.

Şimdi çayımızı sessizce içiyoruz, günün ağırlığının üzerimizden kayıp gittiğini hissediyoruz. Çoğu zaman konuşamayacak kadar bitkin hissediyorum. Frank'i hapishane hücrelerinde, ince bir şiltenin üzerinde uzanmış tavana bakarken hayal ediyorum. Onu hapishanede ziyaret etmeme izin vermezdi, onu orada görmediğimi bilirse daha iyi dayanacağını söylerdi.

Eleanor ona geleceğini haber vermeden bir kez gitti. "Nasıl bir yer?" Ona sordum.

Gerçeği yumuşatmaya çalışmayacağını biliyordum, bu onun tarzı değildi. "Hayal ettiğin gibi," dedi, "ama on kat daha kötü."

"Ya Frank? O nasıl?"

"Hayal ettiğiniz gibi, ama on kat daha kötü. Metanetli. Kırılmış."

Yarın Frank tanık sandalyesinde olacak. Robert'ın sorgulamayı yönetmesiyle nazik bir başlangıç, ama yine de başka bir şey düşünemiyorum. Günler onunla konuşmadan, ona dokunmadan, onu sevdiğimi söyleyemeden, ne olursa olsun iyi olacağımıza dair güvence veremeden geçip gidiyor. Bu doğru mu ki? Ne Frank ne de ben onun suçlu bulunması ihtimali üzerinde durmak istemiyorduk. Jüri cinayete karar verirse, otuz yıla kadar ömür boyu hapis cezası alabilir ve en az on yıl boyunca şartlı tahliye başvurusunda bulunmasına izin verilmeyebilir. Yıllarca küçük bir hapishane hücrelerinde kalan Frank'in tek egzersizi bahçede her gün yaptığı gezintidir. Tüm hayatını dışarıda, uçsuz bucaksız bir yerde geçirmiş bir adam. Bu ona ne yapardı? Nasıl başa çıkacaktı? Ben nasıl baş ederdim?

Eleanor bana, "Kraliyet cinayeti hedeflese de, iddianamedeki kasıtsız adam öldürme seçeneği davalarını zayıf gösteriyor," diyor. "Bahislerini koruyorlar.

"Sonuç olarak, Frank'i hapse atacak kadar paraları yok." Her gece bana aynı şeyi söylüyor.

"İnancını kaybetme. Her şey yoluna girecek."

Her gece ona inanmak için elimden geleni yapıyorum.

Geçtiğimiz günlerde pek çok yemin törenine şahit oldum ama kocanızın kürsüde olması bambaşka bir şey. Frank'in elini İncil'in üzerine koyuşunu izliyorum, sadece gerçeği söyleyeceğine dair söz verirken sesinin tınısını ve perdesini dinliyorum. Sesi kendinden emin geliyor. Robert son iki haftadır onu savunma duruşmasına hazırlıyor; Frank sürpriz sorular olmayacağını biliyor. Asıl endişelenmemiz gereken çapraz sorgu.

"Bay Johnson, yirmi sekiz Eylül gecesi kardeşiniz Jimmy'nin ölümcül şekilde vurulmasına yol açan olayları mahkeme için özetleyebilir misiniz?"

Frank, "Kardeşimin içki sorunu vardı," diye başlıyor ve bir an için oda yüzüyor.

Bunu söylemesini hiç beklemezdim. Bu yeni Frank, derin düşüncelere daldığı aylar boyunca dönüştüğü kişi.

"Sürekli değildi. Uzun süre sakın kalabiliyordu ve sonra bir şey onu tetikliyordu. Tekrar kötüleştiğini hissettim ama görmezden geldim. Sanırım Jimmy'nin iyi olduğuna dair kendimi kandırmaya çalışıyordum. Karım Beth'in bir ilişkisi olduğunu öğrendiği gece bara gitmişti. Öfkeyle çiftlik evine geldi ve Beth'le beni yataktan kaldırdı. Doğru ? Bilmek istedi. Ona doğru olduğunu söyledim ve Jimmy yıkıldı."

Bunu ne kadar çok duyarsam duyayım, katlanmak hiç kolaylaşmıyor. Jimmy öldü ve bu benim hatam ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek.

"Jimmy bu konuda ne yapacağımı bilmek istiyordu. Gabriel'le nasıl ödeşecektim? Ona hiçbir şey yapmayacağımı söyledim. Bana kalırsa Beth ve Gabriel hayatlarına devam edebilirlerdi. Onu kızdıran şey de buydu."

"Neden böyle hissettiniz Bay Johnson? Karınızın bir ilişkisi vardı ve siz bunun devam etmesine izin mi verdiniz?"

"Eğer bu onu mutlu edecekse, ona sahip olmasını istedim. Çünkü onun hayatını mahvettiğimi hissediyordum. Herkesten çok sevdiği tek kişiyi elinden almıştım. Ve onsuz hayatı çok zorlaşmıştı."

Robert'ın sesi alçak ve naziktir. "Oğlunuz Bobby'den bahsediyorsunuz, değil mi Bay Johnson? Üç yıl önce bir ağaç kesme kazasında öldü."

Frank'in yüzü şimdi acıyla çizilmişti. "Evet. Beth bana Bobby'ye göz kulak olacağıma ve meşe devrildiğinde onu güvende tutacağıma dair söz verdirdi." Sesi kısılıyor, devam edemiyor.

Mahkeme salonunda ne bir nefeslik ses, ne bir öksürük ne de bir kağıt çatırtısı var, tüm gözler tanık kürsüsünde duygularıyla savaşıyor adama çevrilmiş durumda.

"Tehlikeli olduğunu biliyordum ama yine de onu izlemedim. işe çok kaptırmıştım. Ona güvenli bir yerde durmasını söyledim ama beni dinlemedi. Dokuz yaşındaydı. Ve ağaç devrildiğinde, o -Bobby- yola çıktı."

Kadın jüri üyelerinden birkaçının gizlice gözlerinin altını sildiğini görüyorum. Belki kendileri de annedir. Frank'in suçluluğunun dayanılmaz kaybını, yükünü çok net bir şekilde hayal edebiliyorlar. Bunun bir evliliği, bir hayatı nasıl yok edeceğini. Bizim evliliğimizi, hayatımızı.

Robert tekrar konuşmaya başlamadan önce Frank'in kendine gelmesi için uzun bir ara verir. "Bay Johnson, şimdi vurulma olayına geçebilir miyiz? Size bunu sormak zorundayım çünkü bilgili arkadaşım çapraz sorguda bu konuya çok değinecek. Kazanın bir nefsi müdafaa anında meydana geldiğini iddia ediyorsunuz. Kendinizi ve hatta kardeşinizi yaralanmaktan korumaya çalışıyordunuz."

"Evet. Kardeşim silahı tutamayacak kadar sarhoştı. Silahı ondan almak istedim."

"Başlangıçta polise Jimmy'yle ikinizin silahı bir tür kavga sırasında tuttuğunuzu ve silahın o sırada patladığını söylediniz. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Ve siz de çok yakın mesafeden ateş edildiğini mi düşündünüz?"

"Ben de öyle düşünmüştüm, evet. Ama her şey o kadar çabuk oldu ki emin olamadım."

"Patoloji raporu Jimmy'nin uzaktan vurulduğunu belirledi. Bu noktada, polise silah patladığında ikinizin de geriye doğru sendelediğinizi söylediniz. Yeni kanıtlara uymak için hikayenizi değiştirmiş gibi görünebilirsiniz."

"Her şey bir anda oldu. Tam bir şok içindeydim. Kardeşim yerde kanlar içinde yatıyordu ve ben onun yanında diz , elimi yarasına bastırmış, kanı durdurmaya çalışıyordum... ama o anda bile biliyordum..."

Frank şu anda açıkça ağlıyor. Onu izlerken kalbim parçalanıyor. Bir keresinde, ikimizin de uyuyamadığı gecenin derinliğinde ona sormuştum: *Buna değer mi?* Daha fazlasını söylememe gerek yoktu, ne demek istediğimi biliyordu. İkimizin de devam etmesinin bir anlamı var mıydı? Neden zahmet edelim ki? En çok sevdiğimiz insanları kaybetmiştik.

Frank bana cevap vermeden önce uzun süre düşündü. "Bizler, sen ve ben, aileden bile daha büyük bir şeyin koruyucularıyız. Bu toprakları gelecek için korumalıyız. Eğer biz burada olmasaydık ne olurdu?"

Yargıç Miskin öne doğru eğildi. "Bir molaya ihtiyacınız var mı Bay Johnson? Mahkeme bunun sizin için zor olduğunu anlıyor."

Frank başını sallar. "Lütfen devam etmek istiyorum lordum. Soruya cevap vermek gerekirse, eğer yanlış anlattıysam, bunun nedeni o anda aklımın karışması ve sonrasında tam olarak nasıl olduğunu hatırlamamın zor olmasıdır."

Robert şöyle diyor: "Polis ifadenizde kardeşinizin sizi tahrik ettiğini söylemişsiniz. Karınıza, burada tekrarlamamıza gerek olmayan, oldukça tatsız isimler takmış. Size sormak zorundayım, bu sizi kızdırdı mı?"

"Pek sayılmaz. Öyle demek istemediğini biliyordum. Zaten sabah hatırlamayacaktı. Jimmy'nin Beth'i ne kadar çok sevdiğini biliyordum, onu kız kardeşi gibi görüyordu."

"O gece kardeşinize zarar vermek mi istediniz, Bay Johnson?"

"Hayır. İkimizi de yaralanmaktan kurtarmaya çalışıyordum. Hayatım boyunca sadece kardeşimi güvende tutmak istedim."

Nihayet davanın en can alıcı noktasına, savcılığın sanığı çapraz sorgulamasına geldik. Kocam saldırı altında, ona yardım etmenin bir yolu yok. Jüri onun sesindeki, ifadesindeki herhangi bir değişikliği dikkatle izliyor. Çok yakında suçlu bulunacak ya da beraat edecek. Ve bu dakikalar diğerlerinden daha önemli.

"Bay Johnson." Donald Glossop hafif bir konuşma tonuyla başlıyor. "Ateş etmeyi ilk ne zaman öğrendiniz?"

Tereddüt edişinden Frank'in soru karşısında afalladığını anlayabiliyorum. Avukat kürsüsündeki Robert'a bakıyor, en iyi nasıl cevap vereceğini düşünmeye çalışıyor.

"İzin verin bunu sizin için basitleştireyim. Bir çiftlikte büyüdüğünüz için avlanmayı küçük yaşta öğrendiğinizi varsayıyorum?"

"Altı ya da yedi civarı, sanırım."

"Ve bu oğlunuza aktardığınız bir beceri miydi?"

"Bobby'ye ateş etmeyi babam öğretti."

"Benzer bir yaşta, altı ya da yedi mi?" "Evet."

"O zaman silahların çiftlikteki yaşamın ayrılmaz bir parçası olduğunu söylemek doğru olur mu?"

"Evet."

Frank'in "evet"i temkinli. Bir iğnenin yaklaşmakta olduğunu biliyor ama ne olduğunu söyleyemiyor.

"Verandada dolu bırakılmış silahlar, mutfakta ortalıkta duran silahlar, mandırada silahlar, kuzulama kulübelerinde silahlar. Aslında bütün bir silah cephaneliği ve

hiçbiri güvenlik için kilit altında tutulmuyor."

Robert ayağa fırlar, ancak araya girmeden yargıç şöyle der: "Buraya silahların muhafazası hakkında konuşmaya gelmedik, Bay Glossop. Ne demek istiyorsunuz?"

"Sadece bir resim çizmeye çalışıyorum, lordum. Bay Johnson, sizce hayatınız boyunca kaç kez silah kullandınız? Beş bin mi? On bin mi? Sayısız kez diyelim. O halde nasıl oluyor da elinizdeki silah kardeşinizi öldürdüğünde kimin parmağının tetikte olduğunu bilmiyorsunuz?"

Frank bir an için tepki vermez, Donald Glossop'un bir soru sorup sormadığından emin değildir.

"Namluyu tuttuğumu biliyorum. Sanırım çok güçlü bir şekilde sıkınca silah ateş aldı."

"Siz bir yalancı mısınız, Bay Johnson?" "Hayır. Değilim."

"Yine de patoloji raporu geldiğinde hikayenizi değiştirdiniz, değil mi? Muhtemelen olabileceğiniz bir senaryo ürettiniz."

Bu adamdan nefret ediyorum. İpeksi yumuşaklıktaki alaycılığı için, konuşmasında duyduğunuz ters virgüller için.

"İkimiz silahı tutuyorduk, hatırladığım bu. Ve sonra patladı."

"Evet, evet." Savcı artık umursamaz. "Duyduklarımıza göre. Kardeşinize kızgındınız, değil mi?"

"Hayır."

"Seni küçük düşürmüştü."

"Hayır."

"Aşıl topuğunuzun nerede olduğunu biliyordu, değil mi?" Donald Glossop jüriye dönüyor. Yüzü bana dönük ama sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Bizi en iyi kardeşlerimiz tanır, değil mi? Acıyan yere nasıl vuracaklarını çok iyi bilirler." Frank'le yüzleşmek için geri dönüyor. "Kardeşiniz o gece size hakaret etti, değil mi Bay Johnson?"

"Jimmy sarhoştı. Bir sürü saçma sapan şey söyledi. Hiç dikkate almadım." "Karını seviyorsun, değil mi?"

Frank de benim gibi bu değişiklik karşısında şaşkın görünüyor. "Evet."

"Onu uzun seviyorsun. Aslında ne kadar zamandır?"

"On üç yaşımdan beri."

"On üç." Donald Glossop sesini yumuşatmış, yatıştırıyor, kandırıyor. Bu beni yanıltmıyor. "Ve mahkemenin de duyduğu gibi, oldukça zor zamanlarda onu sevmeye devam ettiniz. Karınızın sizi suçladığı bir kazada kaybettiğiniz oğlunuz. Gabriel Wolfe ile olan ilişkisi. Ama hiçbir şey ona olan aşkınızı etkilemedi, doğru mu?"

"Evet."

Frank'in sesi sessiz. Kendini hazırlıyor. Donald Glossop'un performansını, aydınlıktan karanlığa hızlı geçişlerini, kötü bir şeyin gelmekte olduğunu bilecek kadar izlemiştir.

"Jimmy Beth'e hakaret ettiğinde kırmızı gördün, değil mi?"

"Hayır."

"Onu taciz etti ve sen de sinirlendin."

"Hayır."

"Tacizci değil miydi?" Donald Glossop elindeki notlara bakıyor, ama bunun bir yapmacıklık olduğunu anlayabiliyorum. Onları okumak için zaman ayırmıyor. "Polise verdiğiniz ifadeye göre, ona sürük demiş. Ben buna oldukça küfürlü bir dil derdim, sizce de öyle değil mi?"

Şok edici terim Yedinci Salon'da yankılanarak çınladı.

Donald Glossop öldürmek için ısınırken jüriyi yakından izliyorum. Elektrik mavisî gözlüklü kadın dudaklarını ince bir onaylamama çizgisiyle . Şehirli Gent, hakaret içeren kelimeyi duyunca kaşlarını çatıyor. Ön sıradaki uzun hippî saçları ve dökümlü gömleğiyle genç adam bile şok olmuş görünüyor.

"Karına *sürtük* dedi ve sen de kendini kaybettin, değil mi?"

"Hayır."

"Silahı aldığında öfkeliydin, değil mi?" "Hayır. Öyle olmadı."

"Silahı aldınız ve kardeşinizi vurdunuz, değil mi Bay Johnson? Parmağınız tetikteydi, değil mi? Bir avcının içgüdüğü, savunmasız yaratıklara silah sıktığınız onca yıl. Bunu hiç düşünmeden yaptınız."

"Hayır."

Donald Glossop sesini teatral bir haykırışa yükseltir. "Kardeşinizi öldürdünüz, değil mi Bay Johnson? Çılgınca bir öfke içindeydiniz ve onu vurdunuz."

"Hayır. Hayır, son kez söylüyorum, HAYIR." Frank'in sesi çok yüksek, çok stresli, kışkırtılmış bir adam. Tam da savcılığın istediğı gibi.

Jürinin Frank'i izlediğini, zırhındaki bu ilk çatlağı, altında yatan öfkenin bir parıltısını içtiğini görüyorum. Donald Glossop arkasında şaşkın bir sessizlik ve suçlama kalıntıları bırakarak kürsüye dönüyor.

Bu duruşma gerçeklerle değil, performansla ilgiliydi. Donald Glossop, herhangi bir Shakespeare oyuncusu kadar heyecan vericidir - aynı anda hem Hamlet, hem Macbeth, hem de Kral Lear'dır - izleyicilerini konuşmasını çılgınca, adrenalin pompalayarak kabul etmeleri için manipüle eder.

İyi olduğunu biliyordum. Ama çapraz sorguda çok zeki. Korkarım ki yenilmez.

Annem, babam, kız kardeşim ve ben mahkemeye geri dönmüş, kapanış konuşmalarının başlamasını bekliyorduk. Annem, Eleanor ve ben, Frank'in karakterini savunmak için ayağa kalkan babamın tanık kürsüsündeki hırpalanışını izledik. Onunla hiç bu kadar gurur duymamış, hiç bu kadar yıkılmamıştım. Bana en azından bunu yapabileceğini, bunun hiçbir şey olmadığını söyledi. Öyle görünmüyordu. Dava bittiğinde sanki kalbi yerinden sökülmuş .

Yargıç bir anons yapar. "Savunma son bir karakter tanığını mahkemeye getirmek için izin istedi ve ben de bunu kabul etmeye karar verdim."

"Bu çok tuhaf," diye fısıldar Eleanor. "Gerçekten son dakikada olmuş olmalı yoksa Robert dün bir şeyler söylerdi."

Eleanor ve Robert her akşam telefonda konuşurlar. Ona Frank'in nasıl olduğunu - "Her şey göz önüne alındığında çok iyi"- ve günlük duruşmalardan ne anladığını anlatır.

"İyi hissediyorum," dedi dün gece. "Frank için zor bir gündü ama hep öyle olacaktı. İyi idare etti."

Yargıç Miskin "Tanığınızı çağırmaya hazır mısınız Bay Miles?" dediğinde sanık sandalyesinde Frank'i izliyorum.

Ve Nina tanık kürsüsüne çıktığında onun yüzünün buruştuğunu görüyorum. Nina'yı en son Jimmy'nin cenazesinde görmüştüm, orada tek bir kelime bile etmemiştik, bir bakış bile. Ailesi Nina'nın benimle ya da Frank'le daha fazla bir şey yapmak istemediğinin bilinmesini sağladı. Bu yeterince adildi, beklediğim, hak ettiğim şeydi, ama onu nasıl da özledim. Bu isteğe saygı duymak, onu arayıp üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm dememek için ne kadar çok güç harcadım. Dünyadaki tüm özürler asla yeterli olmazdı, bunu biliyorum.

Yemin ederken ona aç gözlerle bakıyorum ve Frank'e tekrar baktığımda onun da kendinden geçtiğini, onu, tanıştığımız ilk günden beri ikimizin de çok sevdiği bu kadını görmeye daldığını görüyorum.

"Bayan Johnson," diye başlıyor Robert ve beni hayrete düşürüyor. Evlilik soyadı benimkiyle aynı. Olmamız gereken Johnson kadınları. Ah, keşke.

"Dün gece davalı için karakter tanığı olarak öne çıkmaya karar verdiniz. Bunun nedeni neydi?"

Nina'nın gözlerini rıhtımdaki Frank'e dikmesini izliyorum, bir ya da iki saniye, daha fazla değil. Onu gerçekten gördüğünden şüpheliyim. "Davayı gazetelerden takip ediyordum. Ve artık görmezden gelemeyeceğim bir şekilde güçlü hissettim-" Nina kendinden emin bir şekilde başlamıştı, sesi net ve güçlüydü. Şimdi kendini toparlamak için duraklıyor. "Kocam Jimmy'nin kardeşi adına konuşmamı isteyeceğini hissettim. Aslında, isteyeceğini biliyorum. Bunu yapmazsam kendimle yaşayamazdım."

"Teşekkür ederim, Bayan Johnson. Cesaretinizden ötürü sizi takdir ediyorum. Bu kolay bir karar olmasa gerek."

Nina, Robert'a başıyla onaylarcasına keskin bir selam verir.

"Jimmy vurulmadan önceki günlerde nasıldı? Mahkemede anlatıldığı şekilde çözüleceğine dair bir fikriniz var mıydı?" İç çekiyor. "Bazı açılardan, hayır.

Delicesine mutluyduk. Harika bir düğün yapmıştık. Bebek sahibi olmaya çalışıyorduk. Her şey yolunda gidiyordu. Ama Jimmy çok savunmasızdı ve onun için endişeleniyordum. Hiçbir neden yokken nefesinde alkol kokusu almıştım. içmek."

"Kocanız dengesiz miydi, Bayan Johnson?"

Sorunun Nina'yı nasıl sarstığını, cevap vermek için kendini nasıl zorladığını görüyorum. "Evet, öyleydi. Bazen çok."

"Baldızının Gabriel Wolfe ile ilişkisini öğrendiğinde tepkisi ne oldu?"

"Kalbi kırıldı. İlk başta bunun doğru olduğuna inanmak istemedi. İkimiz de yapmadık. Beth ve Frank bizim için her şey demektir."

Dizlerime damlayan gözyaşlarına ve onların üzerine konan babamın eline bakıyorum. Bu günlük utanç dozunda yeni bir şey yok. Ailemin her bir üyesini incitmeyi başardığım farklı yolları öğrenmek çok özel bir acı.

"Kızgın mıydı?" Robert soruyor.

"Evet. Kendinden geçmişti. Çoğunlukla Gabriel ile. Sanırım ona saldırmak en kolayı oldu. Ama konuda hiçbir şey yapmayacağını anladığında Frank'e de kızdı. Jimmy, Frank'in bunu bu kadar kabullenmesini anlayamıyordu."

"Vurulma olayının olduğu sabah Jimmy'nin ruh hali nasıldı?" "Çok akşamdan kalmaydı. Muhtemelen hala sarhoş. Neredeyse bir şişenin tamamını içmişti. Viskiye daha sonra buldum, buzdolabının arkasında saklıydı. Çok konuşmadık, daha çok erkendi. Ama Gabriel'e kafayı takmıştı, birinin ona nasıl ders vermesi gerektiğini düşünüyordu."

"Onu en son o zaman mı gördün?"

"Evet." Sesi mahkeme salonunda küçük ve kasvetli geliyor.

"Bunun acı verici olduğunu biliyorum Bayan Johnson. Sizi daha fazla tutmayacağım. Mahkemeye kocanızın ölümünü nasıl öğrendiğinizi anlatabilir misiniz?"

"Beth barı aradı."

"Sana Jimmy'nin öldüğünü mü söyledi?"

"O kadar çok ağlıyordu ki onu anlayamadım. Ama sürekli 'Jimmy, Jimmy' diyordu... o yüzden biliyordum. Çiftlikte bir kaza olduğunu söyledi. Jimmy yaralanmıştı."

"Bunlar onun sözleri miydi? Bir kaza mı oldu?" "Evet."

"Bunun bir av tüfeği kazası olduğunu fark ettiğinizde şaşırdınız mı?"

"Pek sayılmaz. Beth ortalıkta bırakılan silahlar için endişelenirdi ama o Bobby hayattaykendi. Ben buna alışmıştım."

"Frank Johnson'ın cinayetten tutuklandığını duyduğunuzda ne düşündünüz?"

"Çok saçmaydı. Hayatımda duyduğum en saçma şeydi. Dünyada Jimmy'yi Frank'ten daha çok seven kimse yoktu, ben bile."

Sonunda Nina dönüp Frank'e bakar. Sekiz ay sonra ilk kez birbirlerine bakıyorlar, sanki uzayıp gidiyormuş gibi hissettiren bir bakış, tanık kürsüsünden rıhtıma ileri geri akan ham bir duygu şeridi.

"Frank Johnson'ın kocanızı kasten vurduğuna inanıyor musunuz, Mrs. Johnson?"

Nina başını kaldırır. "Yapmadığını biliyorum. Böyle bir şeyin olmasına imkân yok."

Eleanor'un dairesindeki telefon ayarlandığı gibi tam yedide çaldığında, ilk çalışta ahizeyi .

"Telefonun başında , değil mi?" Frank gülüyor.

"Frank-" Ağlamayacağıma dair kendime söz vermiş olmama rağmen ağlıyorum. "Yapma. Lütfen yapma."

"Seni özledim." Kelimeleri soluk soluğa söyledim.

"Aynen."

"Seni seviyorum."

"Aynen. biliyorsun."

Ona söylemek istediğim çok şey var: *İyi misin? Ya istediğimiz sonucu alamazsak? Ben nasıl idare edeceğim? Sen nasıl yapacaksın?* Ama bu gece benden istediği şeyin bu olmadığını biliyorum. Yarın bir karar bekliyoruz, ikimizin de güçlü kalması gerekiyor.

Görüşme için sadece birkaç dakikamız var, saniyeler sessizlik içinde akıp gidiyor. Ama bu sessizlik bizimle dolu.

"Nina," dedi sonunda.

"Biliyorum. Çok iyi biri."

"Yine de onu görmek için."

"İnanılmazdı. Çok güçlüydü."

"Onunla çok gurur duyardı."

"Yapardı. Gerçekten isterdi. Ve senden." "Yapma."

"Olabilirdi ama."

Frank'nefes almaya çalışmasını dinliyorum ve hapisanedeki kaç adamın sevdiklerini aradıklarında ağladığını merak ediyorum. Muhtemelen çoğu.

"Frank-"

"Öyle mi?"

Tereddüt ediyorum. Ona söylemek istediğim bir şey var, şüphelendiğim bir şey, ama ya yanılıyorsam?

Birkaç ay önce diyaframımı atmak gibi çok önemli bir karar verdim. O zamana kadar Gabriel ile ilişkiyi bitirmiştım ve Frank ile kendimizi parça parça yeniden inşa etmeye çalışıyorduk. Birbirimize her şeyi, tüm kötü şeyleri anlatmıştık, sanki şunu der gibiydik: Bu benim, en kötü, en çirkin halim, istediğinin bu olduğundan emin misin? Sonunda seviştığımızde, karanlıkta birbirimize geçici olarak uzandığımızda, neredeyse ilk seferki gibiydi. O en karanlık günlerde bunun şaşırtıcı hazzı, küçük bir ışık, umut kırıntısı oldu. Ancak her ay geçtikçe ve regl dönemim geldikçe umutsuzluğa kapılmaya başladım. Kendimden çok Frank için başka bir bebeğe gönül vermiştim ve artık çok geç kaldığımı düşünmeye başlamıştım.

Son birkaç gündür bir şeyler hissediyorum, sürekli korku hissiyle bağlantılı olmayan bir mide bulantısı, bana eskiyi hatırlatan bazı tat ve kokulara karşı bir tiksinti. Ama ya hayal ? Kaldırmaya dayanamadım

Frank'in umutlarını yıkmak için. Şimdi olmaz, ikimiz de pamuk ipliğine .

"Seni seviyorum."

Frank gülüyor. "Bunu zaten söylemiştin."

"Korkuyorum."

"Biliyorum. Ben de biliyorum."

"Ya bulurlarsa-" Bip sesleri başlıyor, mükemmel zamanlama. "Para bitti. Seni seviyorum."

"Yarın," dedim.

"Yarın."

Hat kesiliyor ve sanki Frank hâlâ diğer uçtaymış gibi telefonu kulağıma dayayarak uzun bir süre öylece duruyorum.

Karar

"Kraliyet ve Frank Johnson davasındaki tüm taraflar Yedinci Mahkemeye."

Neredeyse yirmi dört saattir kararın çıkmasını bekliyoruz. Dün, Yargıç Miskin jüri için davanın özünü özetledi. Kraliyet makamı, Frank Johnson'ın kardeşini vurması için tahrik edildiğini iddia ediyor. Savunma ise bunun nefsi müdafaa olduğunu iddia ediyor: Frank kendini ve kardeşini korumaya çalışıyordu. Yargıç Miskin, cinayetten hüküm giymek için jürinin, makul şüphenin ötesinde, Frank Johnson'ın silah ateşlendiğinde kardeşine ciddi zarar verme niyetinde inanması gerektiğini söyledi. Kasıtsız adam öldürme suçundan mahkumiyet için ise jürinin yasadışı bir eylemin, yani ölümüne neden olan silahın yasadışı kullanımının gerçekleştiğini kabul etmesi gerekir. Eğer jüri Frank'in silahı tuttuğuna ve silah istemeden ateş aldığına parmağının tetikte olduğuna inanırsa, bu kasıtsız adam öldürme anlamına gelecektir.

"Lütfen kanıtları değerlendirmek için ihtiyacınız olan süreyi ayırın" dedi. "Ve bir kez daha, bu davaya eşlik eden basın haberlerini dikkate almamanızı tavsiye ediyorum."

Robert bize jürilerin bir saat içinde bir karara varabileceğini söyledi. Bunu yapmaları genellikle iyiye işarettir, dedi. Öğleden sonra bir karara varılmadan geçtikçe, kendimizi daha da umutsuz hissettik. Beklemekten ve günler süren gerginlikten bitkin düşmüştük; ben sadece bu işin bitmesini istiyordum.

Şimdi, karar üzerimizdeyken, bedenim isyan içinde donuyor. Uzuvarım hareket etmeyi reddediyor. Beynime kan hücum ediyor. Bastırmaya çalıştığım tüm korku ve endişe beni ezmek için yükseliyor.

"Bunu yapamam." Kelimeleri soluk soluğa söyledim.

"Evet, yapabilirsin." Babam kolunu omuzlarıma doladı. "Frank'in sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var."

Diğer tarafımdaki annem ona bakmam için beni zorluyor.

"Unutma aşkım, biz buradayız, yolun her adımında. Ve her zaman da olacağız. Yalnız değilsin."

"Frank suçsuz. Buradan özgür bir adam olarak çıkacak," diyor Eleanor, beni yanıltmayan kendinden emin bir ses tonuyla. "Göreceksin."

Bugün mahkemede mide bulandırıcı bir sessizlik var, hava beklenti dolu. Kimse konuşmuyor gibi görünüyor; ne basın tribünündeki gazeteciler, ne avukatlar, ne de bu davanın son günü için bu sabah saat sekizden beri salonda yerlerini almak için kuyrukta bekleyen insanlar. Etrafımdaki yüzlere bakıyorum ve onları buraya getiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum. İnsanlık dramının bu kesiti, hayatları bir değil iki kez ölümle mahvolmuş bir karı koca. Aralarında tanınmış bir yazar var. Ulusal bir tartışma konusu haline gelen gizli bir aşk ilişkisi. Dava bittiğinde, hayatlarına geri dönecekler ve bizi unutacaklar.

Jüri teker teker içeri giriyor ve ben o kadar gerginim ki çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Yerlerine oturduklarında yüzlerini inceliyorum. Her zamankinden daha mı asık suratlılar? Mahkemedeki son ve en önemli günleri için şık giyinmişler. Tüm gücün onlarda olduğu bir gün. Genç hippie bile ceket giymiş ve kravat takmış. Jüri başkanı seçilen City Gent, beyaz yakalı çizgili bir gömlek giyiyor. Electric-Blue Specs, her iki omzunda da büyük birer fiyonk olan bir elbise giyiyor.

Tek bir kişi bile sanık sandalyesindeki Frank'e bakmıyor. Sanki suçlu bulmak üzere oldukları adama bakmaya tahammül edemiyorlarmış gibi, bana uğursuz geliyor. Öte yandan, tanık kürsüsünde olduğu zamanlar , tüm duruşma boyunca ona neredeyse hiç bakmadılar.

Ustabaşı ayağa kalktı. Kalbim kendi üzerine katlanıyor.

"Jüri üyeleri," diyor mahkeme katibi. "Hepinizin hemfikir olduğu bir karara vardınız mı?"

"Evet," diye cevaplıyor ustabaşı.

"Sanığı birinci maddedeki cinayet suçundan suçlu mu yoksa suçsuz mu buluyorsunuz?"

Duraklama bir saniyeden fazla sürmez. Ama kocanız cinayetle suçlandığında bir saniyenin ne kadar uzun gelebileceğini bilemezsiniz.

"Suçlu değil."

Nefesimi tutuyor olmalıydım. İçimden bir rahatlama fışkırdı. Yanımda Eleanor "Evet" diye bağırıyor ve babam bana dönüp şöyle diyor: "Tanrı'ya şükürler olsun, Tanrı'ya şükürler olsun, Tanrı'ya şükürler olsun."

şekli bir büyü gibi geliyor.

Basın bankından bir konuşma vızıltısı yükseliyor.

Yargıç, "Mahkemeyi sessizliğe kavuşturabilir miyiz lütfen?" dedi. Kâtip tekrar konuşmadan önce gürültünün yatışmasını bekler.

"Sanığı ikinci suçlama olan kasıtsız adam öldürme suçundan suçlu mu yoksa suçsuz mu buluyorsunuz?"

Zamanın bir parçası daha geçer. Yaşamlar var, dünyalar var

O.

"Suçlu."

Bu kelime mahkeme salonunda ateşlenen bir tabancadır.

"Hayır! Hayır!" Soğukkanlı, sakın kız kardeşim sessizliğin içinde çılgılık atıyor.

Etrafımda bir şok uğultusu var, Eleanor'dan, babamdan ve

Annemden ve kararın kendileri için hiç önemli olmadığı tüm bu insanlardan.

Ayağa kalkıyorum, onun adını haykırıyorum, beni yerime geri çekmeye çalışan annemle babamı ve kız kardeşimi uzaklaştırıyorum. Babam hâlâ bileğimi çekiştirirken balkona doğru eğildim ve sonunda Frank bana baktı. Zaten ayakta duruyor, iki yanında iki hapishane görevlisi var ama bakışlarımı tutabildiği tutuyor. Hatta gülümsüyor - bunu nasıl başarıyor? - ve götürülmeden önce bana başıyla bir selam veriyor.

28 Eylül 1968

Leo ve ben hâlâ masanın altında saklanırken ön kapının açıldığını ve koridorda koşan ayak seslerini duyuyoruz.

Gabriel'in mi Jimmy'nin mi?

"Beth!" Leo dehşet içinde çığlık atıyor ve ben onu kendime daha sıkı çekiyorum.

"Her şey yolunda," diyor Gabriel mutfağa girerken. "Dışarı çıkabilirsin Leo. Her şey yoluna girecek."

Mutfağın parlak ışığında üçümüz bir an durup birbirimize bakıyoruz.

"Tanrı'ya şükür," diyorum, yani *yaşıyorsun*, ve Gabriel daha önce yaptığı gibi yüzüme dokunmak için uzanıyor.

"Jimmy'yi çiftliğe geri götüreceğim ama ancak sen de gelersen gidecek. Sanırım senin Frank'in yanına döndüğünden emin olmak istiyor."

"Asla olmaz," diyor Leo, kendini yanıma sıkıştırarak. "Beni terk etmiyorsun."

"Leo," der Gabriel, "dinle. Uzun sürmeyecek. Burada güvende olacaksın, kapıyı kilitleyeceğim."

"Hayır. Hayır. ."

Leo gözlerini sıkıca kapatmış ve başını ileri geri sallıyor. Gözle görülür şekilde titriyor.

"Leo da gelebilir," diyorum. "Onu böyle tek başına bırakamayız. Arkada birlikte otururuz."

Dışarıda Jimmy, Gabriel'in soluk mavi Wolseley'sinin kaputuna yaslanmış, sanki birazdan yere düşecekmiş gibi tüm vücudu sola doğru eğilmiş. Dünkü kıyafetlerini giymiş bu alacalı, kırmızı yüzlü çiftçinin, sanki bir galeriden fırlamış gibi görünen tertemiz ve parlak bir arabanın üzerine yığılmış olması çok tuhaf bir görüntü.

"O zaman arabaya," diyor Gabriel. Kaba, biraz keskin, sinirli bir ebeveynin sesi, bir eşitin değil.

Jimmy ona bakmak için başını kaldırdı. "Benimle mi konuşuyorsun?" "Evet. Devam edelim, olur mu?"

Gabriel'in bu yönünü daha önce görmemiştim.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Jimmy'nin sesi alkolden kalınlaşmış, bir çizgi film sarhoşu gibi geveliyor. "Siktirip gidebilirsin."

"İstedğin gibi Beth'i de yanımda getirdim. Yani, lütfen. Hepimize bir iyilik yap.

Arabaya bin."

Jimmy beni şaşırtarak razı oldu. Belki de Gabriel'in keskin ve otoriter ses tonuna karşılık veriyor; belki de yoruldu ve sadece bitmesini istiyor.

Gabriel bana bakıyor, kaşlarını biraz kaldırıyor; bu kadar kolay olmasını beklemiyordu. *En kötüsünü atlattık*, diyor bakışı.

Meadowlands'den Blakely Çiftliği'ne gitmek sadece birkaç dakika sürüyor ama bu gece on kat daha uzunmuş gibi geliyor. Jimmy, önde yığılmış, aynı soruyu tekrar soruyor. "Bunu neden yapıyorsun, Beth? Neden yapmak ?"

"Özür dilerim Jimmy, çok özür dilerim."

"Bu doğru değil. Frank'le yaşadığınız onca şeyden sonra. Bunu neden yaptın?"

Yaşadığımız her şeyin bunun nedeni olduğunu söylemek dışında ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Bunu biliyorum. Frank de biliyor. Bobby'nin öldüğü gün, onun hayatından çok daha fazlası sona erdi.

Leo elimi o kadar sıkı tutuyor ki canı başlıyor. O on bir yaşında, aslında hâlâ küçük bir çocuk ve çok fazla şey gördü.

"İşte geldik," diyor Gabriel, sahte bir parlaklıkla, bahçemize döndüğümüzde.

Buraya en son düğün için gelmişti. Bir hafta önce bugün, o zamandan bu yana ne kadar çok şey olduğunu kavramak neredeyse imkansız. Jimmy ahırda durduğundan beri, kardeşi yanında, gelininin kırmızı bir halı boyunca kendisine doğru yürümesini izliyordu.

Gabriel çiftlik evinin önüne park ediyor ve ben de Jimmy'ye yardım etmek için dışarı fırlıyorum. "İşte," diye ona elimi uzattım.

Jimmy tembel, sarhoş bir gülümsemeyle bana bakıyor, gözleri yarı kapalı. "Artık yoruldum," diyor başını öne eğerek.

Onu kendime doğru çekiyorum ama Jimmy direniyor, koltuğuna geri yığılıyor.

Gabriel motoru kapatarak, "Dur, sana yardım edeyim," diyor. Dönüyor arkadaki oğluna. "Bu sadece iki saniye sürecek."

Gabriel ve ben, aramızda Jimmy mutfağa girdiğimizde Frank'in nasıl irkildiğini görüyorum. İlişkiyi öğrendiğinden beri bizi ilk kez birlikte görüyor.

Kardeşine dönerek, "Bütün günümü ve gecemin yarısını seni aramakla harcadım, seni aptal," dedi. Jimmy'ye göre Frank'in sesi sıcak ve sevecen. Bize bakmıyor. "Beni korkutmayı ne zaman bırakacaksın? Artık evli bir adamsın. Bir gün baba olacaksın."

"Özür dilerim," diyor Jimmy. Frank'in uzattığı kollarına doğru devrilir, alnını kardeşininkine yaslar. Uzun bir an boyunca kucaklaşırlar.

"Bu kadar yeter, tamam mı?" Frank yumuşak bir sesle. "Kalbim buna dayanamıyor."

"Ben gideyim o zaman," diyor Gabriel ve Frank ilk kez ona bakıyor.

"Onu eve getirdiğin için teşekkür ederim."

Frank, karısıyla yatan adama teşekkür ediyor. nasılsa sesi kontrollü. Sesi gerçekten minnettar geliyor.

Ama Jimmy'nin üzerindeki etkisi sanki tokat yemiş gibi kışkırtıcıdır. Jimmy, Gabriel'den sadece bir adım kadar uzaklaşmak için hızla dönerek, "Buna izin vermeyeceğim," dedi. Sesi şimdi garip bir şekilde farklı. "Hiçbir şey için teşekkür ederim," diyor. "Kardeşimin hayatını mahvettin."

"Şimdi, bak," der Gabriel. "Bütün bunları tekrar yaşamayalım. Sana ne kadar üzgün olduğumu söyledim."

Gabriel'in sesinde her türlü şeyi duyuyorum: hayal kırıklığı, üzüntü, pişmanlık. Ama Jimmy sadece hafif bir küçümseme notası kaydediyor, ya da en azından ben öyle hayal ediyorum. Jimmy'nin bu durumda ne düşündüğünü ya da düşünüp düşünmediğini bile bilemiyorum.

Uzanır ve güçlü elleriyle Gabriel'in boğazını kavrar, sanki onu boğacakmış gibi.

İçimden bir çığlık yükseliyor, uzun ve kan dondurucu. Sinirlerim paramparça oldu.

Frank, "Jimmy, hayır-" diye bağırır ve ona doğru atılır.

Jimmy ellerini Gabriel'in boynundan çekip bir adım geri çekilirken, "Pekâlâ, kendine hâkim ol-" diyor ama tam o sırada kapı pat diye açılınca cümlesinin geri kalanı kayboluyor.

Bu Leo.

Leo, Jimmy'ye nişan almış bir tüfekte.

Leo, ateşin şiddetiyle geriye doğru sendeledi.

Korku saniyeleri, hiçbir şeyin anlamı yok. Jimmy yerde, sessiz, hareketsiz, soluk gömleğinin üzerinde kan birikiyor. Frank onun yanında diz çökmüş, avucunu kurşun yarasına bastırmış, hıçkırıklarını kardeşinin ciğerlerine hava üfleyecek kadar uzun süre tutmaya çalışıyordu. Çocuğun çığlıkları. Tekrar tekrar.

ılıklar atıyor. Yüzü çoktan bembeyaz kesilmiş, tüfeği yanında sallanıyordu. Gabriel onu teselli etmek için kıpırdamıyor, ilk başta. Sanki korkunç bir tablonun içinde donup kalmışız ve bir an için hiçbirimiz kurtulamıyoruz.

"Ambulans çağırıyorum," diye bağıyorum, geliyorum.

Ama Frank yerden kalkıyor. Elleri ve yüzü kan içindeydi. Sağ kolu dirseğine kadar kana bulanmış.

"Henüz değil, düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var. O gitti. Jimmy öldü, Beth."

Bunun üzerine Leo ağlamaya başlar. "Onu ben mi öldürdüm? Baba? Onu öldürdüm mü?"

Gabriel oğlunu kollarının arasına alır ve Leo bacaklarını küçük bir çocuk gibi Gabriel'in beline sarar. Yüzünü Gabriel'in boynuna gömüyor. "Her şey yolunda," diyor Gabriel, sırtının küçük kısmını ovarak.

Ama her şey yolunda değil. Bir daha asla düzelmeyecek.

Frank de ağlıyor. Sessiz gözyaşları yüzünden aşağı süzölüyor ama sesi sert ve işveli. Gabriel'e "Çocuğu buradan götür," diyor.

"Sen neden ? Polisi aramalıyız."

"Özür dilerim," diye inliyor Leo. "Özür dilerim baba. Bunu yapmak istememiştim."

"Beth." Frank'in sesi . "Onları buradan çıkar, sen de onlarla git.

Bununla ben ilgilenirim. Bunun bir kaza olduğunu söyleyeceğim." "Seni bırakmayacağım."

"Hemen şimdi. Ciddiyim. Sana söylediğimi yapmalısın. *Lütfen* Beth." Anlamamı sağlamak için bağıyor, benim ve belki de kendisinin şokunu atlatmaya çalışıyor.

"Bu konuda gerçeği söylemek zorundayız-" Gabriel söyler ama Frank onun keser.

"Hayır. Çocuk mahkemeye çıkacak. On bir yaşında, değil mi? Onu tanıklık etmeye zorlayacaklar. İstediğin bu mu?" Jimmy'nin cesedine bakar. "O benim kardeşim, bırak da kendi yöntemimle halledeyim."

Gabriel'in Meadowlands'e dönüş yolunda sorabildiği tek şey neden olduğudur.

"Neden Frank bunu yapsın? Neden o için sorumluluk alsın? yapmadığı bir şey mi?"

Ona cevap veremeyecek kadar ağlıyorum.

Benim aptal, asil kocam, yersiz suçluluk duygusuyla.

Çiftçilik trajedi, kalp kırıklığı ya da hapis cezaları için zaman tanımıyor: Arazimizde dolaşırken fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak çok yoruluyorum ama bu en yoğun sezonlarımızdan biri. Ben yokken gelen geç doğmuş kuzular ve hâlâ doğmayı bekleyen birkaç son koyun beni teselli ediyor. Herhangi bir doğum belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum, avuç karınlarına bastırıp bir makat arıyorum, bu eylem benim için artık Jimmy ve Frank için onları ilk izlediğimde olduğu kadar rutin ve meditatif. Yemlerini karıştırıyorum ve koyunlar etrafımda kümeleniyor, parmaklarımı telli, yünlü tüylerinde gezdirmeme izin veriyorlar. Mahkemede geçen günlerin ardından, burada olmanın verdiği rahatlama adrenalin gibi.

Bir köpeğin bu tarlaya girip kuzularımıza saldırarak hiçbirimizin hayal bile edemeyeceği bir dizi olayın fitilini ateşlemesinin üzerinden bir yıldan biraz fazla zaman geçti. Leo'nun ortaya çıkacağını, kaybettiğim çocuğa biraz benzeyeceğini, ben hala bir anne olmak için bu kadar çaresizken bir anneye ihtiyaç duyacağını. Gabriel ve ben her gün yeniden birlikte olacaktık ve içimizde bastırduğumuz duyguların başından beri orada olduğunu, yeniden ortaya çıkmayı beklediğini fark edecektik. Takıntı haline getirdiğim bu adam, bir zamanlar beni arzulara açan ve sonra terk eden bu çocuk, ya da ben öyle sanıyordum, zihnimde yarattığım kötü adam değil, hala önemsediyim, hala sevdiğim biri olacaktı.

Gabriel'in tarlada bana doğru yürüdüğünü gördüğümde, onun bir hayalet, yorgun ve kırık zihnimin bir tür halüsinasyonu düşünüyorum. Ama adam gelmeye devam ediyor, uzun boylu, salkım söğüt gibi formu benim için kusursuz.

"Beth." Benden birkaç adım ötede durdu.

Koyun yemine bulanmış elimle bir tutam saçımı geriye itiyorum. "Gelmek zorundaydım."

"Tamam," diyorum, ama öyle değil. Tamam'ın tam tersi. Gabriel'i görmeye hazır değilim. Kimseyi görmeye hazır değilim.

" için düşeceğini hiç düşünmemiştim. Robert'ın en iyisi olması gerekiyordu, herkes onun kazanacağını düşünüyordu. Çok üzgünüm Beth. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

I Yapma. istiyorum için var
anlamsız, umutsuz bir konuşma.

Bu konuşma. Bu

"ne kadar dayanabilir?" Gabriel sorar.

"Robert sekiz yıl beklememi söyledi. Ama daha erken de çıkabilir. Şanslıysak belki beş yıl içinde bile."

Bu kelimeyi duyunca yüzümü buruşturuyorum, Gabriel de öyle. Şanslı değiliz.

"Özür dilerim," diyor Gabriel tekrar. "Frank'in bunu yapmasına asla izin vermemeliydim. O zaman bunu yapmak istememiştim. Hatırlıyor musun-" Sözüünü kesiyor, bocalıyor.

Ben bir sessizlik duvarıyım. Konuşmam gerektiğini biliyorum. Gabriel'in suçluluk duygusuyla başa çıkmasına yardım etmeliyim. Sadece çok yoruldum. Her şeyden yoruldum.

"Robert bizi de hayal kırıklığına uğrattı," diyor Gabriel.

"Bu adil değil. Elinden geleni yaptı. Hikâye zaman gerçek olmadı. Gerçekleri tam olarak bilmiyordu."

"Frank'in bunu neden yaptığını asla anlayamayacağım. Neden kendisinden olmayan bir çocuğun suçunu üstlensin ki?"

Yorgunluktan olmalı, içimde hiç mücadele kalmadı. Direniş yok. Zihnimde kelimeler oluşmaya başlıyor, söylememem gereken kelimeler, ama yükseliyorlar, boğazımda, ağzımda, içimden çıkıp havaya karışıyorlar. "Oğlunu kurtaramadı."

"Sen neden bahsediyorsun? Onu kurtardı. Onun için hapse girdi."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki bayılacak gibi oluyorum. "İlk oğlun." Bir saniye sürüyor, hepsi bu.

"Bobby?" diyor, sesi ismini söylerken titriyor.

Başımı eğiyorum, en ufak bir onaylama nefesi, yapabileceğim bu kadar.

"Oğlum. O benim oğlum muydu?"

Acı içinde kükrüyor. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Bu uluma. Sonunda her şey yerli yerine otururken, bu uzun azap, öfke ve keder çığlığı.

"Gabriel."

Ona yaklaşıyorum ama o geri . "Bana yaklaşma."

Gabriel'in elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırmaya başlamasını izliyorum. Aramızdaki bu şey, bu şok edici, gizli şey, affedilemez. Bunu hep biliyordum. Frank de öyle.

Yanaklarındaki gözyaşlarını silerek bana tekrar bakıyor. "Leo Bobby'ye benziyordu, değil mi? Şimdi görüyorum, senin o fotoğrafını, Leo'nun çok sevdiği fotoğrafı. Tanrım, zavallı Leo. Onu bir kardeşten mahrum bıraktın. Beni de bir oğuldan. Onu çaldın. Sen ve Frank."

"O benim de oğlumdu. Ve sen benim için orada değildin, hatırladın mı?"

"Ama-" Gabriel'in sesi bir feryada dönüşür. "Senin yanında dururdum! Seni severdim. Neden bana söylemedin?"

"Ben istedim. Annen biliyordu. Ve benim için sana söyleyeceğini umuyordum." "Annem biliyor muydu? Annem mi?"

Yüzündeki dehşet. Neredeyse edemeyecek kadar korkuyorum.

"Ona söylemedim, o halletti. Taşıdığım çocuğun senden olduğunu bildiği için bana yardım etmek isteyebileceğini düşündüm. Ama onun tek derdi senin itibarını korumaktı. Sana asla söylememem için bana söz verirdi. Bana ödeme yaptı, Gabriel. Ağzımı sıkı tutmam için kocaman bir çek."

"Hayır," diyor. "Hayır, hayır, hayır. O bana bunu yapmaz." Sesindeki acı, şüphe, yürek parçalayıcı.

"Yapacağını biliyorsun. Annen ne zaman kendinden başka birini önemsemişti?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Gabriel buz gibi gözlerle bana baktı. "Bana Bobby hakkında anlattığın tüm o hikâyeler. Bu senin suçluluğundu, değil mi? Bunca yıl onu benden sakladın ve kendini daha iyi hissetmek için bana birkaç parça anlatmayı düşündün."

Öfke içimde patlıyor. Depolanmış öfkenin son parçası da serbest kalıyor. Vahşi, vahşi bir kadın koyun tarlasında çılgılık atıyor. "Frank hapiste çünkü oğlun kardeşini öldürdü. Leo'nun suçu üstlenmesine gerek kalmasın diye o suçu üstlendi. *Sen* de oğlunun mahkemede tanıklık etmesini izlemek zorunda kalmadın. Böylece onu elinden aldırmadın. Ve evet, çünkü o Bobby'nin babası oldu ve sen olmadın. Ve evet, bu konuda kendini suçlu hissetti, özellikle Bobby öldükten sonra. Ama sana ihtiyacım olduğunda neredeydin? On yedi yaşında hamile ve evlenmemişken okulu bırakmam istendiğinde neredeydin? Frank beni ve başka bir adamın bebeğini hiç düşünmeden üstlendi. Çünkü beni seviyordu. Ve Frank" -şimdi çok ağlıyorum- "Bobby için en iyi babaydı. Senin olabileceğinden çok daha iyi."

Dizlerimin üzerine çöküp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Vurulduktan sonra, Gabriel, Frank ve ben Leo'yu bunun bir kaza olduğuna ikna etmek için elimizden geleni yaptık. Jimmy'yi vurmak istemediğini biliyorduk, ona söyledik. Sadece babasını korumaya çalışmıyor muydu? Her evlat aynı şeyi yapardı.

Yine de aylar geçtikçe ve duruşma yaklaştıkça Leo daha da depresifleşti. Sonunda Frank onu Meadowlands'de ziyarete gitti, dedikodularla dolu bir köyde bunun kefalet koşullarını ihlal etmek anlamına geldiği için riskli olduğunu biliyordu ama yine de yaptı.

"Suçluluk duygusu onu hâlâ zehirliyorsa, tüm bunları yapmamın ne anlamı var?" Frank söylemişti. "Bir kez ve sonsuza dek, onun sadece kendi kavrayışının çok ötesinde bir yetişkin karmaşasına karışmış şanssız bir çocuk olduğunu anlamasını sağlayacağım."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum Gabriel'e ellerimin arkasından, ona bakacak gücü kendimde bulamıyorum. Öfkem , utanıyorum. "Ben berbat bir insanım. Korkunç şeyler yapıyorum. Benden nefret etmene şaşmamalı. Kendimden nefret ediyorum."

Gabriel'in nemli çimlerin üzerine diz çöktüğünü hissediyorum, ellerini yüzümden nazikçe kaldırdığını hissediyorum.

Bana bakışı, içinde her şeyi barındıran bu bakış, keder ve hüznün ve tutku ve kayıp, masumiyet ve öfke ve yavaş yavaş solan bir ışık. Her şeyin merkezinde olan bir yalan. Her zaman affedilemeyecek kadar büyük olan bir yalan. Yine de Gabriel'in gözlerinde okuduğum şey, beklediğim gibi suçlama ya da nefret değil, sevgi.

Etrafımızda gökyüzü yavaş yavaş kararırken, koyunlar miyavlayıp cıvıldarken ve kuşlar yuvalarına doğru süzülürken, oğlumuz Bobby'nin olmayı en çok sevdiği yerde kucaklaşıyoruz - gerçekten birbirimize tutunuyoruz.

Önce

Adet dönemimi kaçırmadan önce bile hamile olduğumu biliyordum. Bunun nedeni göğüslerimin hassas olması ya da uyandığımda mide bulantısı hissetmem ya da kütüphanede gizlice okuduğum diğer belirtilerden herhangi biri değil. Sadece biliyorum.

En son seviştiğimizde -hatırlamak ne kadar acı veriyor- gecenin bir yarısı Gabriel ile Oxford'da kalmıştım. O büyülü yarı-bilinçli yakınlaşmaydı, zihinlerimiz yetişmeden bedenlerimiz devreye girmiş, bir rüyada birbirimize uzanmıştık. Sonrasında diyaframımın içeride olup olmadığını hatırlayamadım. Daha sonra, evde, olmadığını fark ettim - diyafram çantasında kibirli bir şekilde oturuyordu - ama o zamana kadar umursamayacak kadar kalbim kırılmıştı. Gabriel ve ben bittik ve tek istediğim, tek düşünebildiğim ona geri dönmenin yolunu bulmak.

Adet görmediğim her gün, yeni ve inkar edilemez kanıtlarla -göğüslerimin şişmesi ve mavi damarlarla eşleşmesi, sürekli idrara çıkma ihtiyacı, her zaman sevdiğim kokulara karşı tahammülsüzlük: kızarmış domuz pastırması, kahve, hatta parfüm- geçtikçe, aileme söylemem gerektiğini biliyorum. Ama nedense söyleyecek kelime bulamıyorum.

Neredeyse sürekli Gabriel'i düşünüyorum. Onu aramak için telefonu elime alıyorum, yüz kere, iki yüz kere. Ama ayrıldığımızdan beri hiç aramadı ve korkarım bunun tek bir nedeni var: Louisa'ya aşık olması. Farkında olmadan ona istediği sonu verdim.

Gabriel hamileliğime ne derdi? O onurlu biri, bunu biliyorum. Benimle evlenmeyi teklif edebilir. Ama başkasını sevdiğini bile onunla evlenmek ister miydim?

Geceleri ona mektuplar yazıyorum, pişmanlığımı ve üzüntümü döküyorum. Söylediğim şeyler için ne kadar üzgün olduğumu. Keşke onları geri alabilseydim. Onu ne kadar çok özleyorum. Ayrıca, bilmen gereken bir şey var.

Sanırım hamile olabilirim.

Bu cümleyi kaç kez yazarsam yazayım, kelimeler her zaman çok şok edici, çok nihai görünüyor. Her seferinde mektubu küçük parçalara ayırıyorum.

İki haftalık kararsızlıktan sonra Meadowlands'e gittim ve fikrimi değiştiremeden ön kapıyı çaldım.

Gabriel'in Noel tatili için eve dönmesini bekliyordum ama telefonu Tessa açıyor ve beni görünce irkilmiş görünüyor. "Beth. Senin için ne yapabilirim?"

"Gabriel'le konuşmayı umuyordum." "Korkarım burada değil."

"Ah," diye cevap veriyorum ve bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken boğazımda bir yumru oluşuyor. Gabriel'in evde olmayabileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim.

Nefes alışım hızlanıyor ve Tessa bunu fark etmiş olmalı ki aniden, "Neden içeri gelmiyorsun Beth?" diyor. Dönüp içeri giriyor ve ben de otomatik olarak onu takip ediyorum.

Gabriel ve benim bir zamanlar kadife kanepede tepeden tırnağa uzanıp şarap içtiğimiz küçük pembe oturma odasında, Tessa şöminenin önündeki koltukları işaret ediyor. "Otur."

Beceriksizce tünüyorum ve beni incelemek için duraklamasını bekliyorum.

"Gabriel ne zaman burada olacak?" Sessizliği bozarak sormayı başarıyorum.

"Sanırım gelecek hafta. İtiraf etmeliyim ki, Gabriel'burada gördüğüme biraz şaşırdım.

Sen. Anladığımı kadarıyla siz ve o artık birlikte değilsiniz."

Söyleyecek söz bulamıyorum. Ayrılığımızı rahatça onaylaması beni yaraladı. Ve bildiği gerçeği.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ya da nereye döneceğimi. Gabriel'in burada olacağını ve ona hamileliğimi anlatabileceğimi ve bundan sonra ne olacağına birlikte karar vereceğimizi umuyordum.

Bilinçsizce, avucumu karnıma yaslıyorum. İçimde büyüyen embriyoyu düşünüyorum. Kütüphane kitabının bana söylediğine göre, bir santimden daha uzun değilmiş.

Tessa gözlerini kısmış beni izliyor.

"Tanrı aşkına. Hamile misin, Beth? Bütün mesele bu mu?"

Ne dediğimi anlamadan, yutkunarak "Evet" dedim.

İtiraf ettiğim anda rahatlıyorum. Benden başka biri daha gerçeği biliyor. Tessa oğlunun çocuğunu taşıdığımı öğrendiğine göre bana yardım etmek isteyecektir.

"Nasıl oldu bu?"

"Oxford'da dikkatsiz davrandık."

Tessa tuts. "Ne kadar sorumsuzca. Gabriel'in bunu bana kendisinin söylemeyi akıl edememesine şaşırdım doğrusu."

"Henüz bilmiyor."

Tessa'nın yüzünün ani bir ışıkla dolması çok tuhaf. Elimi okşamak için öne doğru eğiliyor. "Bunu Gabe'den saklıyorsun, mantıklı kız. Onu bu konuda endişelendirmemize gerek yok, değil mi?"

"Aslında ona bugün söylemeyi planlıyordum. Bu yüzden buradayım." Tessa ayağa kalktı ve odada küçük daireler çizerek yürümeye başladı. "Bir dakika düşünmeme izin ver. Ailenin haberi var mı?"

"Henüz değil."

"Daha da iyi."

"Bir süre sonra fark etmeye başlayabilirler."

Tessa'nın güzel yüzünde bir başka ani değişim. "Onu saklamayı düşünmüyorsun değil mi?"

"Başka ne ki?"

"Canım, bazen senin bir köylü kızı olduğunu ve henüz dış dünyayla ilgili hiçbir şey görmediğini unutuyorum. Her şeyi halletmek için gidebileceğimiz yerler var. Gizli saklı bir şey yok, merak etme. Tek gereken para ve bunun için yurt dışına gitmeye istekli olmak. Bunu bana getirmeyi düşünmene çok sevindim."

Tessa'ya sıkıntıyla bakıyorum. "Kürtajdan mı bahsediyorsun?" Sanki yüksek sesle söylemek bile doğmamış çocuğumu rencide edebilmiş gibi bu kelimeyi fısıldıyorum. Ben bir Katolik olarak yetiştirildim. Çok iyi bir Katolik olmadığım doğru -hamileliğim bunun kanıtı- ama yıllar süren telkinler beni bir şeyden emin kıldı. İçimdeki bu küçük döllenmiş yumurta bir gün bir bebeğe dönüşecek. Ve ben o bebeği seveceğim ve ona elimden gelen en iyi hayatı vereceğim.

"Evet, doğru. Düşündüğünüzden çok daha kolay. Senin ya da Gabe'in aptalca küçük bir hata yüzünden hayatlarınızı mahvetmenize gerek yok."

"Bu bebeğin benim ya da Gabriel'in hayatını mahvedeceğini sanmıyorum." Bir duraklama.

"Ona söylemeye kararlı görünüyorsun."

"Sence bilmek istemez mi? Bu işe dahil olmak isteyebilir, söz konusu olan onun çocuğu."

"Ah. Nereden geldiğini anlamaya başladım. Gabriel'i seninle evlenmeye ikna edebileceğini mi düşündün? Bunun olacağını sanmıyorum Beth, gerçekten sanmıyorum. Yanlış anlamayın ama Gabe söylediğinde oldukça rahatlamış görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, bence bu onu zorladı,

Birbirinizi hiç görmediğiniz halde ilişkinizi devam ettirmeye çalışıyordunuz. Ve tabii ki Oxford'da yepyeni bir çevresi var. Bir sürü yeni arkadaş."

Cesur olma azmim yok oldu. "Hâlâ Louisa'yla birlikte mi?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Bunun üzerine Tessa'nın yüzünden okuyamadığım bir ifade geçiyor. Şaşkınlık mı? Yoksa rahatlama mı? Ya da başka bir şey mi? "Elbette daha çok erken ama iyi bir çift oldular. Ve Louisa'nın babası Gabriel'in yazarlık kariyeri için çok şey yapabilir. Buna engel olmak istemeyeceğini biliyorum." Sahte, çın çın bir kahkaha atıyor. "Belki Oxford'dan ayrıldıklarında Hollywood'a taşınırlar. Belki hepimiz taşınırız. Bu berbat havadan uzaklaşırız."

Ateşin sıcaklığına rağmen titriyorum. Hiç gelmemeliydim. Tessa Wolfe'dan mümkün olduğunca uzaklaşmalıyım. Sessiz bir odada uzanıp kaybettiğim her şey için ağlamalıyım.

"Gidiyor musun?" Ben ayağa kalktığımda Tessa söylüyor. Başımı sallıyorum.

"İki saniye bekle, senin için bir şeyim var."

Tessa pencerenin altındaki masasına otururken onu izliyorum. Güzel sedef kakmaları, zarif yaldızlı kulplarıyla gizli çekmeceleriyle masayı ilk gördüğümde ona imrendiğimi hatırlıyorum. *Bir gün kendime böyle bir masa alacağım ve içini hazinelerle dolduracağım* diye düşünmüştüm. *Aşk notları ve nadir tüyler, garip şekilli çakıl taşları, gizli şiirler. Kurdeleler, pullar ve parlak renkli mürekkep şişeleri.*

Tessa odaya giriyor ve bana bir zarf uzatıyor. "Şimdi bakmana gerek yok. Ama ne karar verirsen ver yardımcı olacaktır."

Elbette açtım. İçinde bin poundluk bir çek var, isim boş bırakılmış. Nefesim kesildi. Ailem bir yılda bundan daha az kazanıyor. "Bu çok fazla."

"Saçmalık. Kabul etmende ısrar ediyorum. Sizin durumunuzdaki pek çok kız evlat edinmeyi tercih ediyor. Knightsbridge'de çok iyi bir ajans tavsiye edebilirim."

Gül pembesi halıya bakıyorum, içimde tehlikeli duygular dolaşıyor. "Benim" durumum. Gabriel'in değil. Onun dünyasında işler böyle yürüyor.

"Beth?" Tessa ben ona bakana kadar bekliyor. "Karşılığında küçük bir şey istiyorum. Gabriel'e hamilelikten bahsetmeyeceğine söz ver. Oxford'daki hayatı daha yeni başlıyor, bunun onun umutlarını mahvetmesine dayanamam. Ve eğer bebeği doğurmaya karar verirseniz, babası konusunda ketum davranabilir misiniz?"

Ona cevap vermiyorum. Cevap veremem. Değerli oğlununki bozulmadığı sürece benim hayatımın raydan çıkması sorun değil.

"Bu bir evet mi?"

Başımla onaylıyorum. Odadan, evden, Wolfe ailesinin tüm zehirli evreninden çıkabilmemin tek yolu bu.

Dışarıda, merdivenlerde bir an durup cennet gibi dönümleri, süzülen beyaz kuğularıyla gölü, kısa ömürlü aşk hikâyemiz için muhteşem bir ortamı seyrediyorum. Meğer bu bir yanılsamadan başka bir şey değilmiş.

Temiz havayı ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum. Son otuz dakikanın tüm çirkinliğini nefesimle dışarı atıyorum.

Bitti artık. Bitti. Bitti. Bitti. Bitti.

Dönemin son günü müdirenin odasına çağrıldım. "Şimdi ne olacak?" Helen endişeli bir şekilde.

O benim en iyi arkadaşım ve ona her zaman her şeyi anlattım. Ama karnımda büyüyen sır şimdilik sadece bana ait.

Düşüncelerim artık Shakespeare, Brontë kardeşler ya da St Anne's College, Oxford üzerine değil. Charles Dickens ve onun sanayi devrimi tasviriyle ilgilenmiyorum. Davet edildiğim Noel partileri ya da sınıf arkadaşları bu partilerde giymeyi planladıkları elbiseler umurumda değil. Hayatımın sonsuza dek değişmek üzere olduğunu bilerek sınıfımın penceresinden dışarı bakıyorum. Ancak, kısa bir süreliğine, bu özel balonumda sadece ikimiz varız, ben ve doğmamış çocuğum. Bir şekilde kutsal hissettiriyor. Paylaşmak istemiyorum.

Birkaç hafta içinde ne kadar değiştiğimi düşünerek müdirenin kapısını çalıyorum. Artık beni incitmek için söyleyebileceği hiçbir şey yok. Garip ama içimdeki küçük, değerli sır tarafından korunduğumu hissediyorum.

"Elizabeth. İçeri gel ve otur." Masasının diğer tarafındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Ofisinde, birinci sınıflardan bazılarının kırmızı, gümüş ve altın biblolarla süslediği küçük bir Noel ağacı var. Bir zamanlar ben de o kızlardan biriydim, on bir yaşındaydım ve Rahibe Ignatius'un özel bölgesine davet edildiğim için çok heyecanlıydım.

"Bu toplantı için okul müdürü Peder Michael'ı çağırmayı düşündüm ama bu şartlar altında sağduyulu davranmanın en iyisi olacağına karar verdim. Bu konu sadece sizi ve beni ilgilendirir."

Bir an için birbirimize baktık, rahibe ve ben, kafamda sorular dönüyordu. O biliyor mu? Nasıl bilebilir? Dünyada hamile olduğumu bilen sadece iki kişi var. Ben ve Tessa Wolfe. Gabriel'in olamaz.

Annem. Tek derdi hamileliğimi mümkün olduğunca uzun süre gizli tutmaktı.

"Ne yazık ki önümüzdeki dönem manastıra dönmeyeceğini bildirmek için öğleden sonra aileme mektup yazdım, Elizabeth."

"Anlamıyorum."

"Bence anlıyorsun."

"Lütfen bana açıklayın."

"Cesursun, bu yönüne hayranım. Okul artık seni burada tutmanın uygun olmadığına karar verdi. Bildiğiniz gibi okuldaki yeriniz isteğe bağlı ve şiddetle aranıyor. Yerinizi okulun ahlaki davranış kurallarına uyabilecek bir öğrenciye teklif etmeye karar verdik. Okulun en üst kademesindeki kızlarımızın küçük öğrencilere güçlü bir örnek olmasını bekliyoruz. Ve sen de uygunsuz davranışlarını gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadın Elizabeth, tam tersi. Ancak bu bir okuldan atılma değil ve bunu aileme de açıkladım. Eğer istersen seni Haziran ayında burada A seviyesi sınavlarına girmeye davet ediyoruz." Bana sert sert bakıyor. "Gerçi ben bunun pek olası olmadığını düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

"Sana kim söyledi?"

Ben daha durduramadan kelimeler döküldü.

"Dün yeni fen bloğu için bağış fonumuza cömertçe bağışta bulunan bir ziyaretçim vardı. Hassas durumunuzun okulda öğrenilmemesi konusunda çok endişeliydi. Dedikodular başlamadan önce sizi bir an önce okuldan uzaklaştırmak daha iyi olacak."

"Beni de satın aldı," diyorum, gözlerim yaşıyor. "Zengin olduğuunda bunu yapabilirsin."

Rahibe Ignatius beni şaşırtarak gülüyor. İçinde gerçek bir sıcaklık varmış gibi görünen içten bir kahkaha. "Bence böyle insanlar olmadan daha iyi olursun. Biliyor musun, senin için çok endişelenmiyorum Elizabeth. Sen zekisin. Cesaret dolusun. Sonunda zirveye çıkacaksın. Bundan bir saniye bile şüphem yok."

Frank Noel'den birkaç gün sonra kulübemize geldi. Okul üniforması olmadan ne kadar farklı görünüyor, sanki siyah blazer ceket ve gri pantolonun sıradanlığı onun formunun nezaketini gizliyormuş gibi. Saçları banyodan dolayı hala nemli ve sabun kokusu tenine sinmiş.

"Sana göstermek istediğim bir şey var," diyor.

"Neymiş o?"

Frank gülümsediğinde gözleri birbirine öyle sıkı kenetleniyor ki neredeyse kayboluyorlar. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

"Eğer sana söyleseydim bu sürprizi mahvederdi, değil mi?"

Kulübenin dışında, orijinal rengi neredeyse tamamen kurumuş çamur katmanlarının altında gizlenmiş eski bir Land Rover duruyor.

Frank'in direksiyonun üzerindeki elini fark ediyorum, bronzlaşmış ve güçlü görünüyor ama şaşırtıcı derecede zarif parmakları var, tırnakları kısa kesilmiş. Vites değiştirdiğinde ön kolundaki kaslar derisinin altında hareket ediyor.

Johnson'ların evi Blakely Çiftliği'ne giden uzun bir toprak yola sapıyoruz. Daha önce buraya gelmemiş olsam da Frank'in nerede yaşadığını biliyorum.

"Senin evine mi gidiyoruz?"

"Hayır." Land Rover'ı demir bir kapının yanına park ediyor. "Geldik," diyor bana sırtarak.

Uzun, eğimli bir tarlanın çevresinde onu takip ediyorum, ta ki en uçtaki büyük meşe ağacına ulaşana kadar. "Ne ağaç ama," diyorum kibarlık olsun diye. "Kocaman." Eğer Frank Johnson benim ağaçlara sarılan bir kız olduğumu düşünüyorsa, başka bir şey düşünüyor demektir.

Ağacın boğazında, göz hizamın hemen üzerindeki karanlık bir deliği işaret ediyor. "Oraya bak," diyor. "Ama yüzünü çok yaklaştırma."

İlk başta o kadar karanlık ki hiçbir şey göremiyorum ama sonra bir yuvanın şeklini ve içinde iki minik kuşu seçmeye başlıyorum, zar zor tüylerle kaplı, minicik sarı gagaları açık.

"Bir yuva. Yılın yanlış zamanı değil mi? Hava çok soğuk. Nedir onlar?"

"Karataavuklar, muhtemelen. erken geldiler. Sanırım oldular. terkedilmiş. Birkaç gündür onları kontrol ediyorum. Açlıktan ölüyorlar."

"Ölecekler mi?"

"Onları kurtarırsak olmaz." "Biz mi?"

Frank gülümsüyor. "Ya da sen? Onlara bakmak hoşuna gider diye düşündüm. Başlangıçta tam zamanlı bir iş sayılır. Ben de bütün gün çiftlikte çalışıyorum. Ama sen istemezsen yuvayı eve götürüp şansımı deneyeceğim."

"Ben yaparım," diyorum kararlı bir şekilde. "Neden onları şimdi almıyoruz? Geceyi burada geçiremeyebilirler."

"Bunu söyleyeceğinizi tahmin etmiştim. Land Rover'ın arkasında ihtiyacımız olan her şey var."

Gitmek istiyor ama ben onu durdurmak için uzanıyorum, elimi koluna koyuyorum. "Beni seviyor , Frank?"

Durup dururken sormuş olmama rağmen bu soruya hiç şaşırmış gibi görünmüyor.

"Evet. Ama arkadaş olmaya razıyım."

"Bu hoşuma giderdi."

"Arkadaş mı demek istiyorsun?"

"Ya da arkadaştan daha fazlası. Birbirimizi daha iyi tanıdığımızda."

Ani kahkahası çok basit ve masum görünüyor. *Bu Frank Johnson, diye düşünüyorum, biraz da hüzünlü bir şekilde, sağlıklı, karmaşık olmayan hayatıyla.*

Frank çiftlikteki işini bitirdiğinde beni kulübeye çağırıyor. Önce, geliştirmekte olan yavrularımı kontrol ediyoruz; her gün kilo alıyorlar ve birkaç tüy daha çıkıyorlar. Sonra yoğun kış karanlığında kır yollarında dolaşıp konuşuyoruz. Ailelerimiz, okuldan sevdiğimiz ve sevmediğimiz arkadaşlarımız hakkında konuşuyoruz. Müzikten, en sevdiğimiz plaklardan, benzer zevklere sahip olduğumuzu keşfetmenin şaşkınlığından. Frank bana Gabriel'i, manastırdan neden ayrıldığımı ya da Oxford'a gitmeyi hâlâ planlayıp planlamadığımı sormuyor. Frank'e neden A seviyelerini bitirmek için kalmadığımı sormuyorum.

Çiftlik hakkında konuşurken çok hareketli olduğunu fark ediyorum, bulması saatler süren başıboş koyun ya da çamur kokusuna o kadar alışmış ki artık fark etmemesi gibi sıkıcı şeyler bile. Buranın onun dünyası, oksijeni olduğunu ve bunun dışında kaldığında kendisi gibi hissetmek için nasıl mücadele ettiğini görüyorum.

"Göster bana," dedim bir akşam ona.

"Neyi göstereyim?"

"Çiftlikte en sevdiğin yer."

Onun bu gülümsemesi, çok geniş ve rahatlatıcı, bir coşku iğnesi gibi. Onu görmek bile beni mutlu ediyor ve düğmeye basmaya devam etmek istiyorum.

"Pazar öğleden sonra izinliyim," diyor. "Gün ışığında görmeniz gerekiyor."

Beni meşe ağacına geri getireceğini bilmeliydim.

Altında durup soğuktan kaskatı kesilmiş bir manzaraya bakıyoruz. Ama tarlanın yokuş aşağı nasıl hafifçe eğildiğini, öteye bir bakış sunduğunu, çitlerle sınırlanmış kahverengi ve koyu sarı karelerden oluşan bir yamalı bohçayı, uzaktaki bir tepenin yükselişini, sonsuzluk hissini görüyorum. Burayı neden sevdiğini anlıyorum.

"Bütün bu arazi çiftliğe mi ait?" Soruyorum ama Frank cevap vermiyor.

Adımı söylüyor. Yavaşça.

Frank'in bana bakışından ne olacağını hemen anlıyorum. Tüm vücudum buna karşı tetikte, hava bile beklentiyle yoğun hissediyor.

Frank aramızda sadece birkaç santim kalana kadar yaklaşıyor. Beni öpecek.

"Bekle." Avucumu kaldırıyorum. "İstemediğimden değil," diyorum hemen, yüzü düştüğünde. "İstiyorum. Ama önce sana söylemem gereken bir şey var."

" "

Orada duruyor, sakince bekliyor. Endişesiz.

"Hamileyim. Doğuracağım."

Frank'in yüzü değişmiyor. Ona söylediklerimi düşünerek başını sallıyor.

Acele etmiyor. Saniyeler geçer, belki de tam bir dakika. "Ve

diğer adam. Bilmek istemiyor sanırım?" "Bilmiyor. Ve asla da olmayacak. Ayrıldık yani..."

"Ah. Anlıyorum. Peki, bu durumda..." O bana gülümsüyor, ben kendimi ona gülümserken buluyorum. İkimiz, sırtacak bir şeyim olmadığını düşünürken, kış öğleden sonrasında eski bir meşe ağacının altında aptallar gibi sırtıyoruz. "Bu kutlanacak bir şey değil mi?"

Frank kollarını açıyor, bir davet gibi. Ve ben onlara adım attığımda gülüyor.

Beşinci Bölüm

Grace

1975

Grace, iki koyun ve bir küme yeni doğmuş kuzuyla birlikte Top Field'da ilerliyor. Yavrularının doğru yönde yürüdüğünden emin olmak için tarlamızda yavaş bir zikzak çizerek nasıl ileri geri gideceğini biliyor. Kuzuların annelerine yakın kalmaları için ne zaman durup bekleyeceğini biliyor. Tıpkı amcasının ve kardeşi Bobby'nin yaptığı gibi onlarla durmadan sohbet ediyor. O beş yaşında.

Bu kuzulardan biri Grace için diğerlerinden daha özel çünkü dün onu tek başına doğurdu. Bacakları belirmeye başladığında koyunun yanına diz çöktü, küçük elleriyle ayak bileklerini kavradı ve her kasılmada biraz daha dışarı çıkmasını bekleyerek çekiştirdi.

"Şimdi sıkı çek, Gracie. Elinden geleni ardına koyma," demişti babam, kuzunun küçük siyah burnu ilk görüldüğünde.

Ona yardım etme dürtüsüyle savaştığını biliyordum. Ben de savaşıyordum.

Grace ağır sıklet bir güreşçi gibi homurdanarak sertçe çekti ve sonunda kuzu kayarak kurtuldu. Keşke yanımda bir kamera olsaydı. Yüzü. Keşke Frank görebilseydi, bana dönüp sırtıttığında ve baş parmağıyla onay işareti yaptığında gurur ve huşu karışımını.

Kardeşi gibi mutfakta değil, deneme bittikten sekiz ay sonra Dorchester Hastanesi'nde doğdu. Frank'e bebeğini beklediğimi söylemeden önce erken düşük riskinin ortadan kalkmasını bekledim. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum, başka bir çocuk, bu sefer kendi kanından ve canından.

"Tahmin et ne oldu?" Bir sonraki telefonunda dedim ki. "Ben hamileyim. Dün on üç haftalıktım. Bir bebeğimiz olacak, Frank."

Konuşmadan önceki kısa sessizlikte, onu hapishane telefon kulübesinde duygularıyla savaşıırken hayal ettim. Hızlı nefes alışını, konuşurken sesinin kısıklığını duydum.

"Nasıl?"

"Duruşmadan birkaç ay önce diyaframımı attım. Olmazsa diye sana söylemek istemedim."

"Bebeğimiz mi olacak? Hamile misin? Bir çocuğumuz daha mı olacak?"

Frank şimdi bağıırıyordu. Bağıırıyor ve gülüyordu. yatana kadar haberimi tekrarlıyordu.

Bunu ona söylediğimde sesindeki neşeyi hatırlamak en yalnız gecelerimde beni teselli ediyor.

Kızımızı ilk gördüğümde büyük bir sevinç duydum. Bir kadın olmak için tam olarak doğru zamanda doğmuştu.

"Senin için," diye fısıldadım göğsümdeki minik bebeğe, "dünya değişiyor."

Bir kızın var, aynı öğleden sonra Frank'e yazdım. Şimdiye kadar gördüğün en güzel şey. Adını sen mi seçeceksin?

Cevabı posta ile geldi. *Ona Grace diyelim.*

"Evet, Frank anladı. diye düşündüm. O bizim ikinci . O bizim yeni başlangıcımız.

Kızımız doğduktan sonra Frank'in onu hapisanede ziyaret etmeme izin vereceğini umuyordum. Ama ona her sorduğumda hayır dedi.

"Lütfen Beth, bu işi kendi halletmeme izin ver."

Bazen ona kızardım. "Neden her şey senin neye ihtiyacın olduğuyla ilgili? Ne olmuş bana? Benim seni görme ihtiyacım ne olacak?" Haftalık Pazar gecesi telefon görüşmelerimizden alevlenerek bağırdım. "Seni orada görmemden utanıyor musun? Ne düşüneceğimden utandığın için yıllarca karını görmeden ya da çocuğunu kucağına almadan yaşamayı mı tercih ? O zaman beni bu kadar az düşündüğün için ben de utanıyorum."

Cevap veremedim Frank'in yüzüne kapattım ve gecenin geri kalanında vicdan azabıyla doluydum. Telefon boşa harcamıştım. Ve daha da kötüsü, onu üzümüştüm. Ve şimdi onunla tekrar konuşabilmek için bir hafta beklemek zorundaydım.

İki gün sonra mektubu geldi.

Sevgili Beth,

Kafamda bir resim var ve her gün beni ayakta tutan şey bu. Kendimi parlak bir bahar öğleden sonrasında çiftliğe geri dönerken hayal ediyorum. Soğuk, berrak, güneşli bir gün, her zaman en sevdiğimiz türden bir hava. Tarlada yeni kuzular var ve Bobby'nin en sevdiği kuşlar yaz için geri dönmüş, cıvıldaşıp gürültü yapıyorlar.

Toprağıma adım atıyorum ve her şeyi içime çekiyorum. Evimdeyim, diyorum kendi kendime. Eve geldim. İşte o zaman seni Grace ile ilk kez görüyorum... ve bu bana

Çok saf, Beth. Buranın ne senin ne de onun kafasında olmasını istemiyorum. Bencilce davrandığımı biliyorum. Lütfen anlamaya çalış-?

Frank

Babam her ay Frank'i ziyaret ederek çiftlikle ilgili gelişmelerden haberdar ediyor.

Frank Wandsworth Hapishanesi'nde sekiz yıl hapis cezasına çarptırıldığında, annem ve babam İrlanda'daki öğretmenlik görevlerinden hemen istifa ettiler. Üç ay içinde Dorset'e dönüp çiftliği yönetmeme yardım ettiler.

Çiftliğin onları nasıl değiştirdiğini görmek çok keyifliydi. Ve onların da çiftliği nasıl değiştirdiğini. Kitapları ve işaretleri olmadan hayal bile edemeyeceğim annem bütün gün bizimle birlikte tarlada. Babamın eski bir çift kordonu içinde yaşıyor ve sürekli açık havada bronzlaşıyor. Yıllarca genç görünüyor.

Annem çiftlik hesaplarının arasında el yazısıyla yazılmış eski bir kaşar tarifi buldu. Blakely Cheddar'ın kendi versiyonunu mükemmelleştirmek için aylar harcadı ve sonra yerel Cumartesi pazarında satmaya başladı. Peynir keskin ve tuzlu ama kremesi ve mor balmumu kaplamasıyla ayırt edici; her hafta bir saat içinde tükeniyor. Şimdi bir barakayı peynir mandırasına dönüştürdük, yeni makinelere yatırım yaptık ve peynir ülke çapında satılıyor. Bu küçük deney bizim temel gelirimiz haline geldi.

Babam sorunları Frank'i ziyaret etmek için biriktirmeyi sever. Bir şey bizi şaşırttığında -genellikle bir ekipman bozulduğunda- her zaman şöyle der: "Önemli değil, Frank nasıl tamir edileceğini bilir. Bir uğrayıp onu göreyim, olur mu?" Bu şekilde, Frank'i çiftlikteki yaşamımızla meşgul tutmaya çalışır.

Babam dışında Frank'i hapishanede en sık ziyaret eden kişiler Gabriel ve Leo'dur.

Gabriel'in benimle tekrar konuşabilmesi uzun zaman aldı ve ben bunu anladım.

Bir öğleden sonra aniden çiftliğe geldi.

Babam kapıyı açtı ve yüzünde anlam dolu bir mutfağa geri döndü. "Bu Gabriel," dedi.

Onunla konuşmak için bahçeye çıktım ve ön kapıyı arkamdan kapattım. İlk başta öylece durup birbirimizi izledik. Onu aylardır ilk kez görüyordum.

"Sana bir şey sormam gerekiyor," dedi sonunda. "Ama bundan hoşlanmayacaksın."

"et," dedim.

"Leo'ya Bobby'nin onun kardeşi olduğunu söylemek istiyorum. Frank'in yaptığı şeyi neden yaptığını anlamasının olanları sindirmesine yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Leo için en kötü şey Frank'in hapiste olduğunu bilmek, oysa onun hapiste olması gerektiğini düşünüyor."

Bizimki, birçok parçayı bir araya getiren karmaşık bir hikâyeydi. Hepimiz bir şekilde suçluyduk - Gabriel ve ben, Frank, Leo ve Jimmy de. Herkes bu trajedide bir rol oynadı.

Ve yeterince derine indiğinizde her şey Bobby'yle ilgiliydi.

Gabriel ve Leo her hafta Frank'i ziyaret ediyor ve bir saat boyunca Bobby hakkında konuşuyorlardı. Karısını kısa süreliğine çalan adamla vakit geçirmek Frank'in canını yakıyordu. Bobby ile çiftlikte geçirdikleri günlerin anılarını anlatıyorlardı. Leo'ya kaza günü tam olarak ne olduğunu anlatıyordu. Ve neden kendini sorumlu hissettiğini. Ama yavaş yavaş bunu dört gözle beklemeye başladı. Yavaş yavaş iyileşmeye başladı. Ve Leo sonunda Frank'i o asil, aptalca hareketi yapmaya iten şeyin ne olduğunu anladı. Leo'yu kurtarmak aslında kendini kurtarmanın bir yoluydu.

Bir pazar günü yaptığımız telefon görüşmesinde Frank şöyle dedi: "Onu bırakmaya hazırım." Jimmy'den bahsediyor olabilirdi ama bahsetmediğini biliyordum.

"Aah," dedim, ama bu gerçek bir kelimedenden çok bir duygu çıkışıydı. Üzüntü ya da sevinç, muhtemelen ikisi de.

O gece Frank için bir şiir yazmaya başladım, Bobby öldüğünden beri ilk kez kalemimi kağıda dökme isteği duyuyordum. Grace ve yeni başlangıcımızla ilgili olacağını düşünmüştüm ama sonuçta öyle olmadı.

Gabriel'in romanı duruşmadan bir yıl sonra çıktı; oldukça hüzünlü bir kitap olduğunu düşünmüştüm. İçinde ona ve bana dair hiçbir şey yoktu, bu fikri ilk ortaya attığında olduğumuz kız ve oğlana dair hiçbir şey yoktu, ama baştan sona özlem ve pişmanlıkla, ikinci şans arayışıyla doluydu. Bu bize aitti. İlişkimizle ilgili olumsuz tanıtımın kariyerini etkileyeceğinden endişeliydim ama hiç de öyle olmadı. Görünüşe göre skandal ve kötü şöhret kitap satışları için iyi.

Gabriel ve Leo şu anda Kaliforniya'da yaşıyorlar. Leo bir Amerikan lisesinde okuyor. Bana beyzbol ve hamburger hakkında kartpostallar yazıyor ve Grace'e Noel için LA Dodgers tişörtü gönderdi. Grace onu çıkarmayı reddediyor. Leo şimdi on yedi yaşında ve Gabriel'in ara sıra göndermeyi unutmadığı fotoğraflara bakılırsa, en az babasının onunla ilk tanıştığımında olduğu kadar yakışıklı.

Bazen Grace ile yürüyüşe çıktığımda, ormana giderken Meadowlands'in yanından geçiyoruz. Yolda bir nokta var.

Ağaçların arasından gölü neredeyse mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Bir an için orada durup bir zamanlar birbirlerine tutkuyla aşık olan kız ve oğlanı hatırlıyorum. Artık Gabriel ve ben gibi hissetmiyorlar. Nilüferler arasında yüzerken ve kamp ocağında kahve pişirirken kendilerini büyük bir talihin yaratıkları olarak görmelerindeki masumiyetleri çok dokunaklı ve onları uzun süre düşünemiyorum.

Kısa bir süre önce Leo da asil bir jest yaptı: Nina'yı ziyarete gitti. Ona anlattığı hikaye için bizden izin istemedi, ancak başlamadan önce gizlilik yemini etti. Kimsenin Frank'in yalancı şahitlikten yeni bir cezaya çarptırılmasına ihtiyacı yok.

Nina geldiğinde ben de bahçede hortumla su tutuyordum. Arabasından inişini şaşkınlıkla izledim, ayağa kalkıp şişmiş karnını gördüğümde daha da şaşırdım. Yedi aylık hamileydi. Nina'nın bir gece Compasses'te tanıştığı yeni adamdan söz edildiğini duymuştum; Salisbury'de ofisi olan bir muhasebeciydi.

"Biliyorum," dedi Nina.

Ona ne bildiğini sormama gerek yoktu: Yüzü her şeyi anlatıyordu. "Frank'in hikâyesi hiçbir zaman mantıklı gelmedi.

Senden nefret ettiğim için özür dilerim." "Haklıydın da."

Uzun süre kucaklaştık, ikimiz de ağlıyorduk.

Nina'nın küçük bir kızı vardı. Her ne kadar kızı Jimmy'den değil de başka bir adamdan olsa da, bunun bir simetri olduğunu düşünmeden edemiyorum. Nina ve benim aramızdaki dostluğu yeniden kurabilmemiz için çok şey oldu ama kim bilir, belki kızlarımız bir gün arkadaş olurlar. Jimmy nerede olursa olsun bunu isterdi. Bobby de. Nina'ya her zaman tapardı.

Grace şu anda tarlanın yarısında, tıpkı Bobby'nin ve amcası Jimmy'nin yaptığı gibi koyunlarına mırıldanıyor. Bir keresinde Grace'e ağabeyinin tüm koyunlara isim taktığını söylemiştim, o da aynı şeyi yapıyor. Bugs Bunny. Madam Butterfly. Mavis. Çok uzun sürdüğü için Mavis'i nazikçe azarladığımı duyuyorum. "Bütün gün beklememizi mi istiyorsun Mavis?"

Grace'in ötesinde lacivert bir ışık yakalıyorum. Tarlamızın dibine bir adam geldi. Bir elini çitin üzerine koymasını ve tek seferde, hızlı ve zahmetsizce kendini yukarı kaldırmasını izliyorum. Frank damatlık içinde uzun ve güçlü görünüyor, kendi topraklarında, bana, Grace'e, başka bir günün başlangıcına yürüyor. Yakında çıkacağını biliyordum ama bu kadar erken değil. Her zaman bize sürpriz yapmak istediğini söylerdi.

"Tarlada yürüyen şu adamı görüyor musun?" Grace'e sesleniyorum, o da durup bakıyor.

Küçük Bo-Peep gibi gözlerini koruyor. "Kim o?"

"Söylemiyor musun?"

Yatak odasının duvarında Frank'in bir fotoğrafı var. Uykuya dalmadan önce yaptığı son şey ona her zaman iyi geceler dilemektir.

Bir iki saniye duraksıyor, tarlada bize doğru yürüyen adamı değerlendiriyor. Sonra "Baba!" diye bağıyor ve koyunlarını bırakıp koşmaya başlıyor.

Dirsekleri havada, sahada yarışmasını izliyorum. Pembe bir şort ve kırmızı ayakkabılar giyiyor ve saçları arkasından kara bir bulut gibi dağılıyor. Frank'in kollarını açışını ve kızın kollarına atlayışını izliyorum. Onu havaya kaldırıp etrafında döndürürken. Gülüşmelerini duyabiliyorum. Frank'in başını arkaya atıp tepesinden geçen gri bulutlara bağıışını izliyorum. "Ben evimdeyim. EVDEYİM." Grace de bunu deniyor, boynunu babasının omzuna yaslıyor, yüzü gökyüzüne dönük. "BEN EVDEYİM. EVİMDEYİM." Gülüyorlar, bağıyorlar ve biraz daha gülüyorlar, ilk kez karşılaşan bu baba ve kızı. Sonra bana dönüyorlar. Frank sağ kolunu uzatıyor, Grace de hemen anlıyor ve sol kolunu uzatıyor. Dev bir adam ve kız korkuluk.

Musluğun yanında duran, koyunlar için bir kova su dolduruyormuş gibi yapan ama aslında açıkça bakan babama bakıyorum. Onları izlerken ağlıyor, ama babam hep böyleydi. Bunlar sevinç gözyaşları.

"Kaç sevgilim," dedi bana. "Kaç."

Frank olduğu yere yapışmış, kollarını açmış bekliyor. Alışık olduğumdan daha ince ve daha yaşlı ama yine de Frank.

"Koş anne," diye bağıyor kızım, hala gülerek.

Ben de koştum.

Frank için, Beth'i seviyorum.

Eğer adam beni duyabilseydi, ona bunu
söyledim: Anında oldu, baba.

Anında oldu.

Acı yok

Acı tamamen sana aitti. Yeter
artık.

Bunu ona ben söyledim.

Yaşamlar yoğunlukla ölçülmelidir.

Benimkini hatırla.

Öfkeli ışığın ve harikulade güzelliğin ihtişamı için.

Sevdiğimiz dünya

Topraktı

r Tozdur

Benim, baba.

Teşekkür

Teşekkür :

Her şeyden önce, parlak menajerim Hattie Grünewald'a. On bin kelimelik bir başvurunun gücüyle *Kırık  lke*'ye inandığımız ve düşünceli d zenlemelerinizle onu paylaştığımız vizyona göre şekillendirmeme yardımcı olduğunuz için. Sakin ve akıllıca tavsiyeleriniz ve istikrarınız için de teşekkürler; sizinle çalışmak bir zevkti.

Durdurulamaz Liane-Louise Smith ve Kathryn Williams'a *Broken Country*'yi dünyanın dört bir yanında savundukları için - ikinizi iş başında izlemek oldukça keyifliydi! Blair Partnership'te ayrıca Jordan Lees, Alex Ford ve Rhian Parry'ye sürekli rehberlikleri ve destekleri için minnettarım.

Edit rlerime: Simon & Schuster ABD'de Carina Guiterman'a ve Birleşik Krallık'ta John Murray'de Jocasta Hamilton ve Abi Scruby'ye, taslağı adli olarak sorguladığınız ve süreci bu kadar keyifli hale getirdiğiniz için. Yayıncılık dünyasının en sevimli insanları olmalarından bahsetmiyorum bile.

Başta Maggie Southard, Danielle Prielipp, Wendy Sheanin, Liv Stratman ve Anna Hauser olmak üzere birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığım Simon & Schuster'daki tüm Broken Country ekibine. Muhteşem kapak için Natalia Olbinksi'ye teşekkür ederim.

Kırık  lke'ye aşık olan ve bunu belirtmek için böylesine güzel mektuplar yazan yabancı editörlere teşekkür etmek istiyorum. Hik yeyle kurduğunuz bağı benim için çok anlamlı.

Kırık  lke'yi araştırırken günlük yaşamlarında onlara eşlik etmeme izin veren çiftçilere minnettarım. Araziye ve yaban hayatına olan tutkunuz ve içgüdüsel anlayışınız, romanı yazmak için ihtiyacım olan yakıttı.

Al Sykes, Lisa ve Frank Reeve ve Peter Shallcross'a teşekkürler. Ve tabii ki yarım asırdır evimizin etrafındaki tarlalarda çiftçilik yapan Keith ve Nina Maidment'a.

Eski bir dedektifken polisiye yazarı olan Graham Bartlett'e, polislik ve ceza adaleti üzerine bitmek bilmeyen sorularımı nezaketle yanıtladığı için teşekkür ederim.

Broken Country beklenmedik bir şekilde beni gerçekten ilham verici bazı kadınlarla tanıştırdı. Sony 3000 Pictures'dan Elizabeth Gabler ve Marisa Paiva, Hello Sunshine'dan Reese Witherspoon, Sarah Harden, Lauren Neustadter ve Ashley Strumwasser: ve *Broken Country*'ye olan tutkunuz için teşekkür ederiz. Ve CAA'den Josie Freedman: Uzun süredir devam eden bir hayali gerçekleştirdiğiniz için teşekkürler!

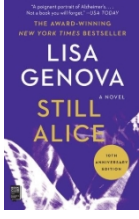
Kırık Ülke'yi Clare Leslie Hall adıyla yayınlamayı, rahmetli anne ve babam Jean Leslie ve William Hall'u onurlandırmak için seçtim. Onlarla yeterince uzun süre birlikte olmadık ama kız kardeşlerimin ve benim hayatlarımızda bıraktıkları izler sonsuza dek sürdü. Jane ve Anna'ya, her zaman olduğu gibi, ikiz kayalarım oldukları için.

John'a kelimenin tam anlamıyla her şey için. Sarsılmaz inancın ve kocaman kalbin için teşekkür ederim; yanımda olduğun için çok şanslıyım.

Ve Jake, Maya ve Felix'e, olmanızı umduğum her şey ve çok daha fazlası olarak büyüdünüz. Beni çok gururlandırıyorsunuz.

Son söz Felix'e gitmeli, benim en küçüğüm. Yavru köpeğin Magnus'a olan bağlılığıyla bu romana ilham verdin. Uzun zaman oldu - artık neredeyse bir yetişkin oldun - ama bu hikayeyi hep senin için yazmak istedim.

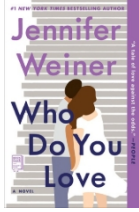
Daha fazlası in Kurgu



[Still Alice](#)



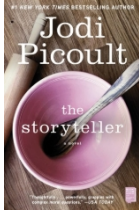
[Sonra O Gitti](#)



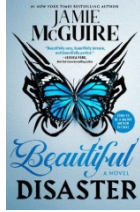
[Kimi Seviyorsun](#)



[Hayat Size Lululemons Verdiğinde](#)



[Hikaye Anlatıcısı](#)



[Güzel Felaket](#)

Yazar Hakkında



© OLI GREEN

CLARE LESLIE HALL, ailesiyle birlikte Dorset, İngiltere'nin vahşi doğasında yaşayan bir romancı ve gazetecidir. Clare Empson adıyla Birleşik Krallık ve Almanya'da iki gerilim romanı yayımlamıştır. *Broken Country* onun Kuzey Amerika'daki ilk romanıdır.

 [@clareleliehall](https://www.instagram.com/clareleliehall)

[SimonandSchuster.com](https://www.SimonandSchuster.com)

www.SimonandSchuster.com/Authors/Clare-Leslie-Hall

   [@simonbooks](https://www.instagram.com/simonbooks)

Bizi [TikTok@simonbooks](https://www.tiktok.com/@simonbooks) adresinden takip edin

Umarız bu Simon & Schuster e-kitabını okumaktan keyif almışsınızdır.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve şartlar ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.





Simon & Schuster
1230 Avenue of the Americas New
York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2025 by Light Oaks Media Ltd.

İlk olarak Büyük Britanya'da 2025 yılında John Murray (Publishers) tarafından yayımlanmıştır

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için Simon & Schuster İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

Simon & Schuster ciltli ilk baskı Mart 2025

SIMON & SCHUSTER ve kolofon Simon & Schuster, LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacı Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866- 248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacı Bürosu ile iletişime geçebilir veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edebilirsiniz.

Natalia Olbinski tarafından ceket tasarımı

Ceket resmi: *Orman Manzarası*, 1848, Barend Cornelis Koekkoek ve Wikicommons'ın izniyle Son Kağıtlar: *Landscape with an Oncoming Rainstorm*, C. 1825-1829, Barend Cornelis Koekkoek ve Rijksmuseum'un izniyle (Amsterdam Belediyesi'nden ödünç alınmıştır)

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloglama Verileri mevcuttur.

ISBN 978-1-6680-7818-1
ISBN 978-1-6680-7820-4 (e-kitap)

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[İthafı](#)

[Birinci Bölüm: Cebrail](#)

- [1. 1968: Hemston, Kuzey Dorset](#)
- [2. Önce: 1955](#)
- [3. 1968](#)
- [4. Duruşma: Old Bailey, Londra, 1969](#)
- [5. Önce](#)
- [6. 1968](#)
- [7. Önce](#)
- [8. 1968](#)
- [9. Önce](#)
- [10. 1968](#)
- [11. Duruşma](#)
- [12. Önce](#)
- [13. 1968](#)
- [14. Önce](#)
- [15. 1968](#)
- [16. Önce](#)
- [17. 1968](#)
- [18. Önce](#)
- [19. 1968](#)
- [20. Önce](#)
- [21. 1968](#)
- [22. İkinci](#)

[Bölümden](#)

[BobbyÖnce:](#)

- [23. Önce](#)
- [24. 1968](#)
- [25. Duruşma](#)
- [26. Önce](#)
- [27. 1968](#)
- [28. Önce](#)
- [29. 1968](#)
- [30. Önce](#)

- [31. 1968](#)
- [32. Önce](#)
- [33. 1968](#)
- [34. Önce](#)
- [35. Duruşma](#)
- [36. 1968](#)
- [37. _](#)

[Üçüncü bölümden .](#)

[Jimmyönce:](#)

- [38. Duruşma](#)
- [39. Pazar .](#)
- [40. Pazartesi](#)
- [41. Pazartesi Gecesi](#)
- [42. Salı .](#)
- [43. Salı Akşamı](#)
- [44. Çarşamba .](#)
- [45. Çarşamba Akşamı](#)
- [46. Perşembe.](#)
- [47. Cuma Sabahı](#)
- [48. Cuma Öğleden Sonra](#)
- [49. Cuma Gecesi](#)
- [50. Cumartesi Sabahı](#)
- [51. Cumartesi, Öğleden Sonra](#)
- [52. Cumartesi, Erken Akşam](#)

[Dördüncü Bölüm: Frank](#)

- [53. 1968](#)
- [54. Duruşma](#)
- [55. 1968](#)
- [56. Karar](#)
- [57. 28 Eylül 1968](#)
- [58. 1969](#)
- [59. _](#)

[Beşinci Bölümden :](#)

[ZarafetÖnce](#)

- [60. 1975](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı](#)



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

